

ΘΗΣΑΥΡΟΣ



4 ΕΝ είναι η ανωνυμία σας, που μ' ενοχλεί, κύριε. Η ανωνυμία είναι ένδειξη δειλίας όταν βρίζεις τον αποδέκτη της επιστολής, ή όταν εκφράζεις τη γνώμη σου πάνω στα πολιτικά και στα κοινωνικά θέματα της χώρας. Δεν παρουσιάζει όμως τίποτα το άτοπο, όταν ανόγεις την ψυχή σ' ένα άγνωστο σου. Απόλυτη ελικρίνεια είναι πολύ δύσκολο να εκδηλωθεί στις περιπτώσεις, που υπογράφεις τα γραπτά σου, ή παρουσιάζεις αυτοπροσώπως να εκθέσης τους εσωτερικούς σου κόμους.

Ότε στον Ιερέα, ότε στο γιατρό τα λέμε όλα. Κάποια λεπτομέρεια θα κρύψουμε. Διακεκριμένος οφθαλμίατρος, μου έλεγε τελευταία, ότι υπάρχουν άνθρωποι που χάνουν την όραση και ενώ πηγαίνουν στο γιατρό με την ελπίδα να γιατρευτούν και ν' αντικρύσουν το φως, προσποιούνται, από κοκεταρία, ότι κάτι βλέπουν ακόμα. Δεν κρύβονται δέ μόνο από τους ξένους, που ως ένα σημείο έχει κάποια εξήγηση. Κρύβονται — καταντά απίστευτο — από τον ίδιο το γιατρό, από τον οποίο περιμένουν θεραπεία.

Σαν κουρασμένος φαίνεται από την όψη σας σήμερα, γιατρέ μου.

Είναι δέ βέβαιος ο γιατρός, ότι η πελατσία του όχι μόνο την όψη του δεν είναι σε θέσι να διακρίνει, αλλά ούτε το φως από το σκοτάδι μπορεί να ξεχωρίσει. Θα δυσκολευόμουν να το πιστέψω, αν δεν είχα βαθύτατη έμπιστοσύνη στη σοβαρότητα που εξαρείται επιστήμονα.

Όταν όμως και τις παθήσεις μας ακόμα προσπαθούμε να καλύψουμε, καταλαβαίνετε τί γίνεται παραπέρα. Όσο και ν' ανοιχτήτε, όσο και να θέλετε ν' αποσυμφωρηθήτε στον Ιερέα, που δέχεται την εξομολόγησή σας, όλο και θα υπάρχει κάποιο ασθενές σημείο που θ' αποφύγετε να παρουσιάσετε.

Αν έπισκεφθήτε καθολικό ναό, θα δείτε, ότι τα μικρά εξομολογητήρια είναι έτσι διαρρυθμισμένα, ώστε ο εξομολόγος ν' ακούει μόνο, χωρίς να βλέπει τον εξομολογούμενο. Σκόπιμο μέτρο. Η ανωνυμία και απρόσωπη εξομολόγηση είναι πληρέστερη από την άλλη, που γίνεται πρόσωπο με πρόσωπο, ή με υπογραφή. Πολύ περισσότερο θ' ανοιχθήτε



Θυμήθηκαν την παλιά τους γνωριμία κι' είπαν τα δικά τους...

δὲ θάχη καιρό να στρέψη άλλοι την προσοχή της. "Ας είναι. Πέθανε ο χριστιανός. Μόνη η γυναίκα αφερώθηκε στην ανατροφή των παιδιών της. Ο καιρός, που πέρασε, δὲν της άγγιξε την ομορφιά. Πάντα άρρα. Ότε το ήθος έχει αλλάξει. Σεμνή, σοβαρή, αξιοπρεπής. Η σύμπτωση, που γράφει όλων μας την ιστορία, τάφερε ώστε να συναντηθῇ με τον παλιό γνώριμό της. Με ναπό το πένθος, φορούσε τα μαύρα της χηρείας. Θυμήθηκαν την παλιά τους γνωριμία. Είπε εκείνη τα δικά της. Τα δικά του ανέφερε κι' εκείνος. Δὲν είναι πιά αδέσμευτος από οικγενειακές υποχρεώσεις.

Λακωνικός στο σημείο αυτό ο έπιστολογράφος. Οικογενειακές υποχρεώσεις... Αποφύγει και τη λέξη ακόμα. Δὲ μιλεί για γυναίκα, για παιδιά. Βλέπει κανείς τη διάθεσή του να περιορίση την έντυπωση. Βρίσκεται δὲ στη ζωή η γυναίκα του: τον πατέρα τους βλέπουν στο πρόσωπό του τα παιδιά τους...

Δὲν τοῦ διαφεύγει η πραγματικότητα. Υπάρχει όμως και άλλη πραγματικότητα: Το δεύτερο πρόσωπο. Αυτή τη γυναίκα την αγαπά μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Η μόνη ευτυχία της ζωής μου. Για την ευτυχία αυτή υποφέρω το δράμα της διπλής ζωής.

Τι αντίθεσι! Η ευτυχία που τρέφεται από ένα δράμα... Πώς είναι δυνατόν να συνυπάρχουν; Τα θεμέλια της ευτυχίας βρίσκονται στη γαλήνη, στην τακτοποίησι με τον εαυτό μας. Το δράμα όμως είναι άρνησι της γαλήνης. Δὲν είμαστε έξω από τη ζωή, για να καταλασθαίνουμε τον πόνο του ανθρώπου, που μās γράφει. Ακριβώς όμως επειδή βρισκόμαστε μέσα στη ζωή, δὲ επαναλάβουμε εκείνο που δὲν κουράζομαστε να λέμε: "Οχι διπλή ζωή. Δὲ λισδοβόλουμε όσους τη ζουν. Ισως συμπονούμε, γιατί είναι βαθύτατη η όδύνή τους. Άλλα δὲ ήταν άσυχωρήτη άσυνειδήσια, αν για να τους φανούμε ευχάριστοι, αφήνουμε την παραμικρή χαράμια στην ελπίδα, ότι είναι ποτέ δυνατόν η διπλή ζωή να δώσει την αληθινή χαρά.

Ιλλες περιπτώσεις διπλής ζωής θα σάς τύχη να συναντήσετε. Ούτε μια που να οδηγῇ σε καλό τέρας. Εκτός αν πρόκειται για επιπόλαιες περιπέτειες χωρίς βάθος και δίχως συνέχεια. Κανόνας χωρίς εξαίρεσι. "Αν έχετε όπ' όψι σας καμιά εξαίρεσι, μου το λέτε, για να πλουτίσω τις γνώσεις μου.

Ο κύριος που μās γράφει δὲν ανήκει στις εξαίρεσεις. "Αν άποτελοόσε εξαίρεσι, δὲ θα μās έγγραφε. Για ν' αποσυμφωρηθῇ από ένα βάρος, γεμίζει τις σελίδες του.

Το βάρος της διπλής ζωής. Το πιο άσχημο άπ' όλα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΟΟ

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ — ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

"Όταν ήταν ακόμα μαθητής, ο Άμερικανός Τζώρτζ Μπίντερ άποκαλάφθηκε τέτοια μαθηματική ιδιοφυία, ώστε περιφρόνησε τις κλασσικές αριθμητικές μεθόδους κι' επινόησε άλλες δικές του, με τις όποιες μπορούσε να κάνει ακόμα και τους δυσκολότερους λογαριασμούς με ταχύτητα και φανερή ευχέρεια.

Κάποτε, ένας καθηγητής των μαθηματικών τον ρώτησε πόσες στροφές πρέπει να κάνει ένας τροχός με διάμετρο 5 ποδών και 10 ίντσες, για να διανύση μια άπόστασι 800.000.000 μιλίων. Ο Τζώρτζ Μπίντερ έδωσε λοιπόν τη σωστή απάντησι μέσα σε μισό λεπτό της ώρας μονάχα.

Ακόμη εκπληκτικότερο όμως ήταν το έξζη καθάρματό του: Του ζήτησε κάποιος να υπολογίση με πόσους διαφορετικούς τρόπους μπορεί να ταξινομηθούν τα 52 χαρτιά της τράπουλας. Έμεινε τότε με τα μάτια κλειστά επί 18 λεπτά της ώρας κι' ύστερα έδωσε την απάντησι: Έναν αριθμό με 20 ψηφία!

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 — ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 4

Ε ΜΠΟΡΕΣ. Βαθύπλουτος. Και διακεκριμένος ταιγούννης, πασιγνώστος, μάλιστα, μεταξύ άλλων φημισμένων. Τόν πλησιάζει, λοιπόν, ένας ζητιάνος, έλεεινός κι' αξιοδάκρυτος:

—Κάνε μια βνήθεια, κύριε, ο θεός να σχωρά τα πεθαμένα σου, λέει με κλαυθμιαστή φωνή. Άρρωστος είμαι και έχω άρρωστη γυναίκα.

Το ύφος και η εμφάνισι του ζητιάνου συγκινούν τον διακεκριμένο ταιγούννη, που δει-



χνει ένδιαφέρον για την δυστυχία του.

— Έχεις, λοιπόν, και γυναίκα;

— Άνθρωπον είναι κύριε.

— Δὲ μπορεί να δουλέψη;

— Δὲ μπορεί, κύριε.

— Παιδιά δὲν έχεις;

— Είχα τρία και μού πέθαναν, κύριε. Από τη φτώχεια και τη δυστυχία. Ο θεός να σχωρά τα πεθαμένα σου. Κάνε μια μικρή βοήθεια για να πάρω κι' εγώ λίγο ψωμάκι.

Ο ταιγούννης συγκινείται επί τέλους, φέρνει το χέρι του στην τσέπη, σκαλίζει επί πολλή ώρα κι' ύστερα ψάχνοντας άναμέσα στα ψιλά, ξεχωρίζει... δύο δεκάρες στον ζητιάνο λέγοντας:

— Πάρ' τις αλλά πρόσεχε! Μη το ρίξεις στο πιστό! Άκούς; Να πάρης ψωμί!...

Κι' ο ζητιάνος πονηρώτατα: — Ο θεός να σου δίνη τόσα κι' άλλα τόσα!

Και φεύγει μουρμουρίζοντας άλλες ανάλογες ευχές.

*

Σ Ε μια στροφή της όδου Πατσαίων, κοντά στην Όμο-



νοια, καθώς ο σωφέρ φρενάρει κοντά στο πεζοδρόμιο, παρά πέντε να πατήσι έναν περαστικό. Άνάστατος εκείνος σώζεται μ' ένα σάλτο από τη ρόδα, άνεβαίνει στο πεζοδρόμιο κι' αρχίζει το βρισίδι:

— Βλάκα, ήλιθιε, ζών, γαϊ-δουρί, άσυνειδίπτε! Στραβομάρα έχεις; Δὲν βλέπεις μπροστά σου; Παραλίγο να με κόψης κήπος! Πού έχεις τα στραβά σου, έ; Πού βρίσκεσαι και τραβάς έτσι, μέσ' τα δάκα;

Μπροστά σ' αυτόν τον χει-

μαρρο, που συνεχίζεται ακατάσχετος, ο σωφέρ βρίσκειται σ' άμυχανία κι' ύστερα λέει:

— Τί φωνάζεις, βρέ κύριε, τί φωνάζεις;

— Τί φωνάζω; εξαγριώνεται ο άλλος. Άκου τί φωνάζω! Άφου πήγες να με κόψης βρέ παληάνθρωπε!

— Έ, άμα σε κόψω, μάλιστα! Ωνάζε σε θέλεις. Τώρα, όμως, που δὲ σ' άγγιξα;

Και φεύγει ενώ ο άλλος ουρλιάζει από πίσω του:

— Και πώς θα φωνάζω, βρέ, άμα με κόψης, ζών, γάϊδαρε, ήλιθιε;...

*

Α ΝΑΣΤΑΤΗ μια παχουλή κυρία τρέχει λαχανιασμένη στον δρόμο και σταματά έναν περαστικό:

— Σας παρακαλώ, κύριε, μήπως είδατε να περνά από δω πέρα ένας σκύλος;

Ο κύριος σταματά, την κυττά με προσοχή, σκέπτεται λιγάκι κι' ύστερα ρωτά:

— Τί σκύλος, κυρία μου;

— Σκύλος, κύριε. Πώς να σας το πω αλλιώς; Ένα σκυλί.

— Μικρό, μεγάλο;

— Μεσαίου αναστήματος.



— Τί χρώμα;

— Καφέ. Με τρίχωμα γυαλιστερό. Μήπως το είδατε;

— Ήταν μαζί σας;

— Μάλιστα, κύριε. Το κρατούσα άπ' το λουρί και μούφυγε. Δικό μου είναι. Το είδα που έτρεξε από δω άλλα δὲν ξέρω ποιά δρόμο πήρε. Πήγε δεξιά; Πήγε άριστερά; Μήπως το είδατε έσείς;

Ο κύριος σκέπτεται λιγάκι, παίρνει έκφρασι σοβαρή κι' έν τέλει λέει:

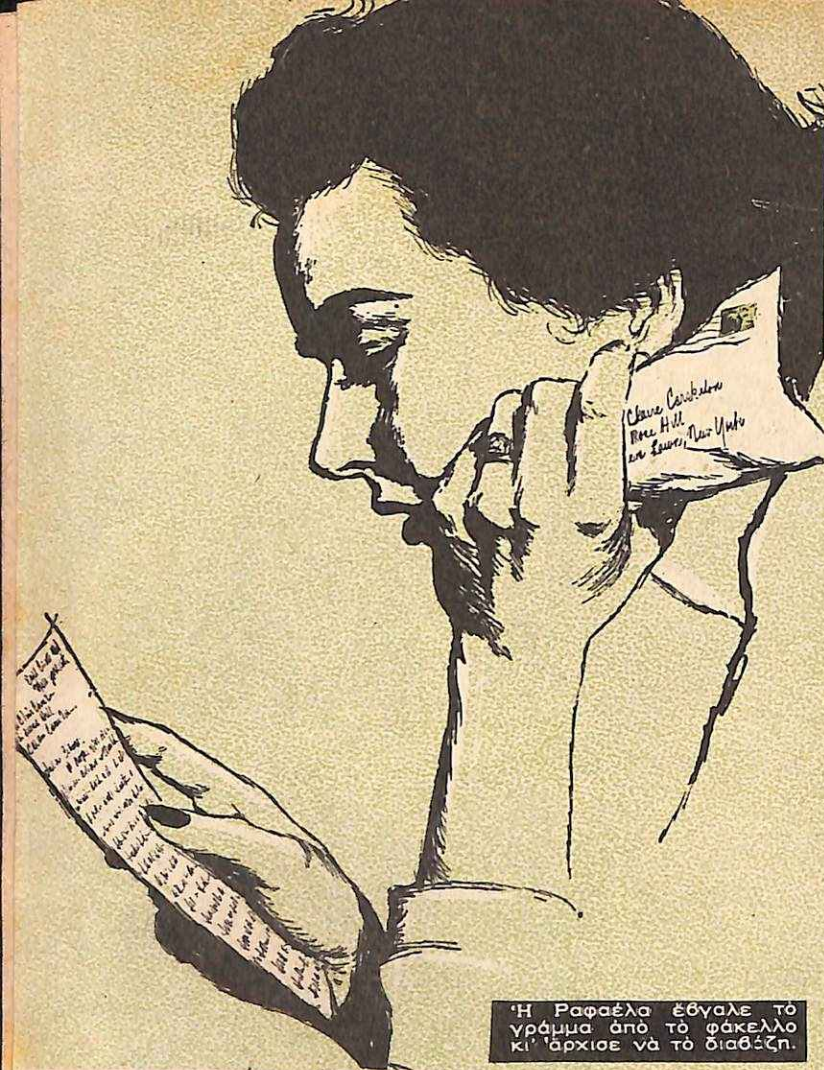
— Μάλιστα, κυρία μου, ένας τέτοιος σκύλος πέρασε από δω, κυνηγώντας μια σκυλίτσα. Είμαι κι' εγώ φιλόζωος, κυρία μου, γι' αυτό και σας παρακαλώ να φανήτε... καλή πεθερά!

Άλλα η φιλόζηη κυρία άρμπος προς καταδίωξιν του άφηνιάσαντος γαμπρού με διαθέσεις φευ! κακίότης πεθεράς.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Το πιο γοητευτικό και πιο περιζήτητο άστέρι του έλληνικού κινηματογράφου είναι αυτή τη στιγμή η Άλκη Βουγιουκλάκη. Η «Έλληνίδα Μπρίτζ Μπαρντό» όπως την έχουν ονομάσει γυρίζει το ένα φιλμ μετά το άλλο και παίζει συγχρόνως στο θέατρο. Η φωτογραφία που παραθέτουμε, είναι από την τελευταία της δημιουργία (Η Μουσίτσα), στην οποία έχει και πάλι για παρτενאר τον Άνδρεά Μπαρκόλη.





Η Ραφαέλα έβγαλε το γράμμα από το φακέλλο κι' άρχισε να το διαβάζει.

ΤΟ ΚΑΛΑΘΑΚΙ ΜΕΤΑ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

«Ο γιός μας έκλεισε τὰ πέντε. Τό ξέχασες, λοιπόν, ότι στις 17 Μαΐου ήταν τὰ γενέθλιά του; Είναι μεγάλο παιδί πιά και καταλαβαίνει πολλά πράγματα. Όλη τὴν ἡμέρα στριφογυρίζει πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα περιμένοντας πὼς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ χτυπήσει ὁ ταχυδρόμος, γιὰ νὰ μᾶς φέρῃ κάτι ἀπὸ σένα... Όταν βράδυασε, ὁ Ἀντόνιο ἀπελπίστηκε κι' άρχισε νὰ κλαίει. Δὲν ἤξερα πὼς νὰ τὸν παρηγορήσω. Τὸ κλάμα του συνεχίστηκε καὶ τὸ βράδυ στὸν ὕπνο του...»

Σ' ἕνα ἄλλο τοῦ ἔγραψε:

«Μαντεύω τὴν ἀλήθεια, ἀγαπημένη μου... Συγχωρέσε με γιὰτὶ σὲ ἀποκαλώ ἀκόμη ἔτσι, ἀλλὰ μᾶθε πὼς, μ' ὅλο τὸ κακό ποὺ μοῦ ἔκαμες, δὲ θὰ φύγῃς ποτέ ἀπὸ τὴν καρδιά μου. Γιὰ μένα, θὰ εἶσαι πάντα ὁ ἀγαπημένος μου, μ' ὅλο ποὺ ἐγὼ πᾶς ἔχεις δώσει τὴν καρδιά σου σὲ κάποια ἄλλη. Δὲ θέλω νὰ μάθω ποιά εἶναι οὐτε πὼς μπόρεσε νὰ σὲ πάρῃ ἀπὸ μένα. Τὴ θὰ μοῦ χρησίμευε, ἀλλωστε, ἀφοῦ σ' ἔχω χάσει!»

Ἡ Ραφαέλα ἔφτασε στὸ τελευταῖο γράμμα, ποὺ ὁ ταχυδρόμος τὸ εἶχε φέρει πρὶν ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες καὶ ποὺ ὁ Ραούλ δὲν τὸ εἶχε ἀνοίξει, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα. Ἡ Σὺλβια ἔγραφε:

«Ἡ μητέρα μου πέθανε, ἀγαπημένη μου. Πέθανε νομίζοντας με εὐτυχισμένη... Ἐγὼ, ὅμως, ξέρω πὼς δὲ θὰ σὲ ξαναἰδῶ πιά. Λείπεις ἀπὸ τὸν Ἀντόνιο κι' ἀπὸ μένα πάντα ἀπὸ χρόνο κι' ὅλο αὐτὸ τὸν καιρὸ δὲ μᾶς ἔγραψες παρὰ μόνον μιά φορά, στὴν ἀρχή, πᾶνε δέκα ἡ ἑντεκα μῆνες ἀπὸ τότε. Καταλαβαίνω πὼς ἐκείνη ποὺ σὲ πῆρε ἀπὸ μένα σὲ κρατᾷ σφιχτά. Ποιὸς ξέρει; Ἴσως ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ πάντα... Εὐχόμαι ἡ εὐτυχία ποὺ βρήκες κοντὰ τῆς νὰ συνεχιστῇ πάντα. Κάποιος συνάδελφός σου στὴν ἐταιρία μοῦ ἔκαμε ὑπαινιγμούς γιὰ τὴ Ραφαέλα—αὐτὸ δὲν εἶναι τ' ὄνομά της;—καὶ μοῦ σύστησε νὰ τρέξω στὸ χωριό, ἂν θέλω νὰ ξαναβρῶ τὸν ἀντρα μου. Ἀν θέλω!... Κι' ὅμως ὄχι, ἀγαπημένη μου, δὲ θάρθῃ, γιὰτὶ καταλαβαίνω πὼς δὲν πρέπει νὰ ταραξῶ τὴν εὐτυχία σου. Σκέφτομαι πὼς θὰ ἤθελες πολὺ νὰ χωρισθώμε, γιὰ νὰ μπορέσης νὰ πάρῃς αὐτὴ τὴν ἀδελή. Ἀν αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπιθυμία σου, μπορεῖς ἀπὸ τώρα νὰ δώσεις ἐντολὴ στὸ δικηγόρό σου νὰ φροντίσῃ γιὰ τὸ διαζύγιο. Δὲ θὰ ἐναντιωθῶ... Ὁ Ἀντόνιο ποὺ βρισκόταν πλάι μου μοῦ λέει νὰ σοῦ γράψω ὅτι σ' ἀγαπᾷ πολὺ. Θὰ μοῦ συγχωρήσεις νὰ προσθέσω ὅτι κι' ἐγὼ σ' ἀγαπᾶω πολὺ... Δὲ θὰ τὸ ξανακούσης, ἀλλωστε, ἄλλη φορά. Γιὰτὶ καταλαβαίνω πὼς δὲν πρέπει πιά νὰ σοῦ γράφω. Ποιὸς ξέρει; Ἴσως νὰ μὴ διαβάξῃς τὰ γράμματά μου... Ἀντίο, ἀγαπημένη μου...»

Όταν ὁ Ραούλ γύρισε με τὸ σούρουπο, δὲ βρῆκε τὴ Ραφαέλα νὰ τὸν περιμένῃ... Πάνω στὸ τραπέζι ἦταν ἕνα χαρτί ποὺ ἔλεγε:

«Σ' ἔχω μέσα στὸ αἷμα μου καὶ σ' ἀγαπᾶω πιά πολὺ κι' ἀπὸ τὴ ζωὴ μου. Τὴ εἶναι, ὅμως, ἡ δική μου ἀγάπη μπροστὰ στὴν ἀγάπη τῆς ἀλλῆς καὶ τοῦ παιδιοῦ σου; Σιχώρεσε με ἂν διαβάσας τὰ γράμματά της, ποὺ καὶ σὺ ἔπρεπε νὰ τὰ ἔχεις διαβάσει ἀπὸ καιρὸ. Εἶναι ὅλα στὴ σειρά μέσα στὸ καλάθκι κι' ἡ στερεὴ ἐπιθυμία τῆς Ραφαέλας εἶναι νὰ τὰ διαβάσης ὅλα καὶ σὺ, ἀπὸ τὸ πρῶτο ὡς τὸ τελευταῖο... Ἡ Ραφαέλα φεύγει τώρα, γιὰ νὰ μὴ μπορέσης νὰ ἐξαγυρίσης κοντὰ στὴ γυναικία σου καὶ στὸ παιδί σου ποὺ σὲ λατρεύουν.»

Ἀπὸ τότε κινεῖς δὲν ξαναεἶδε τὴ Ραφαέλα στὸ χωριό, οὔτε ἔμαθε τίποτα γι' αὐτήν... Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ὁ Ραούλ Φροντέρ ἐφυγε γιὰ τὴ Μαδρίτη.

ΠΙΕΡ ΦΡΟΝΤΑΙ

ΟΙ ΑΔΕΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Κατόπιν ἐορτῆς

Ἐπιθυμῶν τὴν νύμφευσιν μετὰ γνωστῆς Διδὸς ἐγκύριως ἀπεφάσισαν σκεφθεῖς πολυσχιδῶς διὰ νὰ λείψουν οἰκτικῶς αἱ συμφοραὶ κι' ὀδυναὶ γὰ σπένσω σὺν πλησίοντιος πρὸς τὸ... μετεδιδικωθῆναι.

Ἐφ' ὧ με σκέψιν γόνιμον καὶ μάλλον ἐμπνευσμένην βαλὼν τὴν ρενδιγκότα μου τὴν πεπαλαιωμένην κι' ἔχων τὴν νύμφην ἐν τῷ νῶ τούτεστιν τὴν Φανὴν οἰκτικῶς ἐβάδισον μεσὸς εἰς καλλονὴν ἵνα ζητήσω γὰρ αὐτὴν διχὴν ἀνέρος πείρας καὶ γὰ ταιμῆσω σὺν αὐτῷ καὶ τὰς προικώας μίρας.

Χαίρεις σὺν ἐβάδιζον μετ' ὁμοταξος λαμβρῶ κι' ἔχων τὸ ὕψος γόητος καὶ εὐέλπιδος γαμβροῦ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Φανῆς ἀφίχθη τὸς τέλους ἁδων κι' ἰδὼν ὦ Ζεῦ! συγκινητῶσιν γυνὼν καὶ νδγαλαράδων:

— Τί γέγονε; ἠρώτησεν μετὰ δεινῆς φωνῆς κι' ὦ Δία μοι ἀπήνησαν: «Ὁ γάμος τῆς Φανῆς!»

— Δὲν εἶναι τοῦτο δυνατόν! ἀνέκραγον με σθένος, ἐγὼ τυγχάνω ὁ γαμβρός ὁ ἀνεγνωρισμένος καὶ ἤλθον πρὸς ἐορτασιν νυμφεύσεως ῥη-



πλὴν ἤλθον, φεῦ! ὁ δύστηνος... κατόπιν (εορτῆς! Κι' ἐνὼ τὴν κόμην ἐτίλλον κι' ἀνέκρα- (ζων:—Ὁ Μοῦσα! Ἀθὼς τις ἐκ τῶν συγγενῶν, δρομέως (προσελθοῦσα μὴ μβομβονιέραν ἔτεινεν εἰπούσα νῆτα- (σκεῖτα: — Θεοῦα συλλυπητήρια κι' ὄρεσ γαμβρὲ (κουφέτα!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ραδιόφωνα τῆς Τέπης

Τὸν καιρὸ τὸν τελευταῖο πανταχοῦ καὶ πάντα βλέπεις πὼς ἀρχίζουν νὰ πουλιούνται ραδιόφωνα τῆς τῆς. (πῆς.

τὰ ὁποῖα τὴν Ἑλλάδα προσεχῶς θὰ κατακτήσουν καὶ θὰ τρέξουν ὅλοι κι' ὅλες με χαρὰ νὰ τ' ἀποκτήσουν. «Ὅλοι κι' ὅλες θὰ τὰ ἔχουν μεσ'» σὲ τῆς τῆς (τῶντες.

γιὰ ν' ἀκούνε συμφωνίες, χορωδίες, τζαζ καὶ ὑπάρχουν, καὶ κομπάζοντας θὰ λένε, με τὴν πρώτη εὐκαιρία, καὶ τὸ πὼς δὲν ἔχουν στέγη ἐντελῶς θὰ τὸ ξεχνᾶνε, γιὰτὶ ἐπιμόνα θ' ἀκούνε μουσικὴ τοῦ... δωματιοῦ!

Ραδιόφωνα τῆς τῆς θ' ἀποκτήσουν, πρῶτα ἀπ' (ὅλα.

τὰ φτωχὰ τὰ ζευγαράκια καὶ τὰ λίαν φλογοβόλα, ποὺ γυρίζουν τὰ βράδια πότε, ἐδῶ καὶ πότε, ἐκεῖ καὶ σὰ πάσα ἀναζητᾶνε μὴ φωνὴ ἐρωτικὴ... Μουσικὴ ψυχαγωγία θάχουν ἔτσι, ὅπου νᾶναι, δηλαδὴ στοῦ Φιλοπάππου ἢ στοῦ Ἄλσος Παγκρατίου, καὶ τὸ πὼς δὲν ἔχουν στέγη ἐντελῶς θὰ τὸ ξεχνᾶνε, γιὰτὶ ἐπιμόνα θ' ἀκούνε μουσικὴ τοῦ... δωματιοῦ!

Ἐτοιο ραδιοφωνάκι μεσ' στὴ τῆς τῆς θὰ ἔχουν (τρέχουν ὅσοι, ἐκαστοτε, στὸ Δέλτα γιὰ μεγάλες μπάζες.

κι' ἀσφαλῶς ὅταν πηγαίνουν, με «καλὲς πληροφορίες», ἐμβάτηρια θ' ἀκούνε κι' εἰδικῶς «καβαλλερίες». Ὅταν ὅμως ἐπιστρέψουν, με τὴν τῆς τῆς τῆς, κατὰ σύμπτωσιν μοιραία ἡ κοινὴς διαβολομένη ἀπ' τὸ ράδιο θ' ἀκούνε ὁδηγίες σχετικῆς με τὴς ὁρειβατομάδες καὶ τὴς... πεζοποριῆς!

Μεσ' στὰ τρόλλεϋ, ἐπίσης, ποὺ σκουντιέσαι καὶ σκουν (τᾶς.

τέτοια ραδιοφωνάκια ταχτικὰ θὰ συναντᾶς καὶ θ' ἀκούς σ' αὐτὸ τὸ σᾶλο, τὸ λεφτοῦ καὶ τὸ πλῆθος; παλαιὰ γνωστὰ τραγούδια καὶ τὸ «Σφίξε με» συνήθως! Μεσ' σ' αὐτὸ τὸ πατητήρι τὸ ἀφόρητο σῶμα (λούς.

ποὺ πατιέσαι, κατ' ἀνάγκην, καὶ πατᾶς κι' ἐσὺ τοὺς ἄλ- (λούς.

θὰ σοῦ λῆ ἐπισταμένως μὴ βοοτόφωνη ρεκλάμα, πὼς τὸ φάρμακο τὸ Δεῖνα ἐκατάργησε τοὺς... κάλους!

Με τῆς τῆς τῆς τὸ μοντέρνο καὶ μικρὸ αὐτὸ κοντί, (γέρος.

Ἴσως ἐφοδιαστούνε κι' ὀρισμένοι μισθοῦ... Κι' ὑποθέτω πὼς ὅσοις ἀμοιβῆς διεκδικοῦν καὶ μιλοῦν στοὺς ἀρμόδιους γιὰ φοιτῆσιν, θ' ἀκούν τὴν ραδιοσυσκευή τους, κατὰ σύμπτωσιν, ὅμιλία! νὰ τοὺς λῆ: «ἔχετε δικήν, μ' ἂς ἀλλάξουμε... ὅμιλία!» Κι' ἂν τυχόν στοὺς ἀρμόδιους περισσότερο κλαφτοῦν καὶ τοὺς ποὺν πὼς δὲ μποροῦν οὔτε καὶ νὰ...κουρευτοῦν, τὸ μικρὸ τὸ ράδιό τους θὰ πετάγεται, μοιραία (χαρτῆς.

κι' ἡχηρῶς θὰ μεταδίδῃ τῆς «Σεβίλλης τὸν Κουρέα»!

Τὸ μικρὸ αὐτὸ κοντάκι θὰ κυττάξῃ ἰδιαιτέρως (γέρος.

μεσ' στὴν τῆς τῆς τῆς νὰ τῶν καὶ ὁ κρονόληρος ὁ (γέρος.

ποὺ δεσμῶν ἐπιδικῶν με σκερτσόζες καὶ μοιραίες! κι' ἀπεχθάνεται ἀκούει καὶ τίς... ραδιο - κεραιές! Μεσ' στὴν τῆς τῆς τῆς τοῦ ὀλοένα θὰ τὸ σέρνῃ φυσικὰ καὶ ἀνοιχτὸ τίς ὥρες ὅλες θὰ φροντίξῃ νὰ τ' ἀφήνῃ, γιὰτὶ τὰ μονόκεπτά του τὰ διαφημιστικὰ, θὰ τοῦ λένε ποὺ ὑπάρχει δραστηριότης... νοβοκῆν!

Ἐντροφία, κάθε πολίτη τὸ κοντί αὐτὸ θὰ γίνῃ, (χαρτῆς.

καὶ θ' ἀντηχῇ σὲ κάθε τῆς τῆς, πανταχοῦ θὰ παιροδίνῃ καὶ θ' ἀκούῃ ὁποῖος συμβαίνει νὰ ζητᾷ στεφανογάρι, ἢ τὸ: «Εἰμαι γιὰ κρεμάλα», ἢ τὸ «Σβύστε με ἀπ' τὸν (χαρτῆς.

Τέλος ὁποῖος με τοὺς φόρους ἔχει μπλέξει ἀνδικτιομόνος καὶ κατὰ τὴν Ἑφορία ξενικά καποιο πρῶτ, θὰ τραβᾷ πρὸς τὸ ταμεῖον καὶ θ' ἀκούῃ ἐπιμόνας: «ἔχε γειὰ καὶ γειὰ γλυκεῖα ζωὴ»!

Εἰσορηγράφους
Ἰ. Σοφρογιάδης



ΜΕ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Μαγευτικό χειμερινό σελινόφως. Την κρύα νύχτα την ζεσταίνουν με ασπένια θαλασπρή οι άχτινες του φεγγαριού, που επιμένει να λάμπη από τα ύψη του χωρίς να τουρτουρίζη... 'Εκείνος κι' 'Εκείνη, δίπλα-δίπλα, πίσω από τα τζάμια του σαλονιού τους, κυττάνε για ώρα πολλή τον εξοχικό δρόμο που τον μεταβάλλει σε ασπένιο καταρράκτη ή σε ύψους οπατάλη...)

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά, με ελικρινή συμπόνοια): Καυμένο φεγγάρι!...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό λυπάσαι!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μά είναι να μην το λυπάμαι; Στέκει ξένοιαστο κι' ανύποπτο στα μακρυνά ύψη του, σίγουρο και εξασφαλισμένο ότι δεν πρόκειται να το ενοχλήση κανείς, και μās έλεει, όλους έμάς τους ζητιάνους της Γης!... Κι' εμείς, για ανταπόδοσι, ετοιμαζόμαστε να το κατακτήσουμε με διαφόρους σπούτικ, λούνικ και διαπλανητικούς πυραύλους! Δηλαδή, λογαριάζουμε να μεταφέρουμε ως το αγαθό και αμέριμνο φεγγάρι γήινες κακίες και μίζεριες...



ΚΙΝΔΥΝΟΣ



Δεν είμαστε άχάριστοι!...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Είμαστε... Τί να κάνουμε όμως, αφού βρήκαμε τον τρόπο να μετακινούμαστε στο διάστημα!...

ΕΚΕΙΝΗ: Βέβαια... Φταίει ή πρόοδος, ή εξέλιξη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αλλοτε κάναμε μιά μέρα για να πάμε στα Πετράλωνα και μιά βδομάδα στο Φάληρο!... 'Από τον καιρό όμως που κατακτήσαμε τον 'Ατλαντικό με μιά ρουφηξιά, οά νάτανε ποτηράκι με λικέρ, και φτάνουμε σε λίγες ώρες από το Λονδίνο στη Νέα 'Υόρκη, τα σύνορα της Γης στενέψανε και ο άνθρωπος ζήτησε καινούργιους ορίζοντες, πετώντας προς τα άστρα!...

ΕΚΕΙΝΗ: Τά υποχρέωσε!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Τά άστρα!...
ΕΚΕΙΝΗ: Βέβαια... Μήπως διαφωνείς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Συμφωνώ απόλυτως... Τά άστρα, έτσι όπως εμφανίζονται, τουλάχιστον, από τη σκοπιά της Γης, είναι μακρυνοί κόσμοι, με κάποια παρθενικότητα, κάποια αγνότητα. Κι' αυτό ίσως γιατί τους βλέπουμε από μακριά και δεν έχουμε πλησιάσει τα δικά τους ελαττώματα, άόρατα, λόγω της απόστασεως, δια γυμνού όφθαλμού... Δεν είναι, λοιπόν, το λιγώτερο, εγκληματικός εγωισμός, να προσπαθούμε να μεταφέρουμε στις παρθενικές κι' άμόλυντες περιοχές του 'Απείρου, γήινα μιάσματα!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μου άρεσε αυτό το «γήινα μιάσματα»!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν ξέρω αν είναι ωραίο, είναι όμως θλιβερά πραγματικό. 'Η Γη ξεχείλισε ελαττώματα! Και τώρα σκέφτηκε να κάνει εξαγωγή στα άστρα!...

ΕΚΕΙΝΗ: Και πρώτη άποικία της ό φυσιολογικός δορυφόρος της... τό φεγγάρι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σάν πιδό κοντυνό, αυτό είναι μοιραίο να υποστή την πρώτη διαπλανητική κανονία! 'Αλλάστε, είναι, λένε, κομμάτι της Γης, που ξεφυγε από τον πλανήτη μας, όταν αυτός ακόμη ήτανε μιά σούπα από πυκνότερα υλικά, κι' έξ αίτιας της φυγοκέντρου δυνάμεως πετάχτηκε εκεί ψηλά, για να μās βλέπη με αγαθή φάτσα και να μās φωτίζη με γενναϊόδωρη απλοχεριά. Κι' όχι σαν την 'Ηλεκτρική 'Εταιρία, με ρολόι που θα καταγράφη—και θα μās αναγκάζη να πληρώνουμε τά κιλόβατ του έπουράνιου άσπμιού!...

ΕΚΕΙΝΗ: Για φαντάσου να πληρώναμε ταύ τρία στο φεγγάρι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα ήταν απλούστατα, διαπλανητικός μαυραγοριτισμός!

ΕΚΕΙΝΗ: Πολύ έκφραστική ακριβολογία...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ανακριβολογία όμως! Γιατί τό φεγγάρι μās χαρίζει εύσυνείδητα τόσες χιλιετηρίδες τό φώς της νύχτα, όταν ό

ήλιος βασιλεύη κι' άφεινη τη Γη στα σκοτάδια... Ποτέ δεν έστειλε φεγγαρο-εισπρακτορά για να εισπράξη λογαριασμούς φωτισμού από τους σελήμηδες της Γης. Κι' αυτό τό τελευταίο καιρό αποθροασυνθήκανε: Και σκοπεύουν να μετακομίσουν στο φεγγάρι... 'Αν αυτό ήξερε τό κίνδυνος τό άπειλεί, θα κατέβαζε τό γενικό διακόπτη του για να βουλιάξη στο σκοτάδι και να μη μπορή να τό άνακαλύψη κανένας άναι-

Γνωμικά

* Τό καλλίτερο φάρμακο κατά της όργης είναι ό φρόνιμος λόγος ενός καλού φίλου.

Μένανδρος

* 'Όταν συζητούν δύο, κι' έξαφνα ό ένας όρνιζεται, έκείνος που έξακολουθεί να μένη ήρεμος είναι ό σοφώτερος.

Εύριπίδης

* 'Όταν όρνιζονται οι φίλοι σου, να υποχωρής. Και μόνο όταν τους περάση ή όργη, να τους μολώνης.

Ίσοκράτης

* 'Η αλήθεια κι' οι άχτινες του ήλιου δέ λερώνονται.

Μίλτων

* 'Ακόνιζε τά λόγια σου στ' ακόνι της αλήθειας.

Πίνδαρος

* 'Η έρευνα της αλήθειας είναι ή ευγενέστερη ένσυχόλησι του ανθρώπου.

Καντέσταέλ

* 'Η αλήθεια είναι πάντα τιμία.

Σοφοκλής

* 'Η νύχτα μās άποκαλύπτει τ' άστέρια κι' ή θλίψη την αλήθεια.

Μπαίλεϋ

δης και άδιάκριτος μετανάστης από τη Γη! ΕΚΕΙΝΗ: Δυστυχώς γι' αυτό, όμως, τό φεγγάρι θα μέινη άπληροφόρητο, κι' έτσι θα δαχτή, θέλει δέ θέλει, κατακέφαλα τους ένοχλητικούς άποίκους από τη Γη... ΕΚΕΙΝΟΣ (κυττάζει την πανσέληνο με άπληστα μάτια): Είναι όμως χάριμα! ΕΚΕΙΝΗ: Δέ χορταίνει κανείς να τη βλέπη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πρόσεχέ την άνω!
ΕΚΕΙΝΗ: Ποιά; Την πανσέληνο;...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Βεβαίως την πανσέληνο... Είναι ό μεγάλος έξ ύψους κίνδυνος...

ΕΚΕΙΝΗ: Λες να μās βομβαρδίση;...
ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αμπα. 'Εμείς θα τό βόμβα-δίσουμε τό άθώο φεγγάρι με πυραύλους κι' άεροναύτες! Κι' αυτό όμως μās βομβαρδίζει με γοητεία.

ΕΚΕΙΝΗ (με άφέλεια): Και τί κινδυνεύουμε να πάθουμε;...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Κινδυνεύουμε να κάνουμε άνοησίες! Ξετρελλαμένοι από τη μαγεία που βρέχει σπάταλα από ψηλά τό φεγγάρι, μπορούμε να φοβούμε άκριτα, άναρμοστα, ή άνόητα... Μπορούμε να ξεχάσουμε τις προσαγές της λογικής και να παραδοθούμε χωρίς άμυνα στην πιδό μεγάλη κι' άσυγκώρητη παραφροσύνη!... Πράγματα που ούτε δα σκεφτόμαστε να τά κάνουμε μέρα-μεσημέρι, με ήλιο, είμαστε έτοιμοι να τά κάνουμε με φεγγάρι... Και—τό χειρότερο—μās φαίνονται λογικά, φυσιολογικά, όχι άπαγορευμένα... Κι' ένώ, άς πούμε, είμαστε τρελλοί για δέσιμο, ποζάρουμε σαν άνθρωποι με τετράγωνο όρθολογισμό!...

ΕΚΕΙΝΗ: Πώς γίνεται αυτό;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Γίνεται, γιατί τό άμορφο φεγγάρι, όπως τό άποψινό, προκαλεί, μαζι με τη γοητεία που χαρίζει, κι' ένα είδος μέθης... Αυτός που πίνει μιά όκά κρασί, ή εκατό δράμια ούζο, ή ρουφάει μιά πρέζα κοκαίνης, δέ μπορεί να διατηρή εύθυ-κρίσια και λογική!... Μέσα στο όπιοισδήποτε μεθύσι, ό πιδό λογικός άνθρωπος, γίνεται παράλογος, ό πιδό τετράγωνος ά-βολογιστής τρελλός για δέσιμο!...

ΕΚΕΙΝΗ (δειλά): Και ή γυναίκα;...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτή είναι που κινδυνεύει πιδό πολύ!

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πρώτον, γιατί είναι πιδό εύαίσθητη στις διάφορες έξωτερικές έπιδράσεις, που τις ακολουθούν έσωτερικές άναστατώσεις: Μιά άμορφη μουςτική, μιά μαγική πανσέληνος, ένας γλυκός φλοίσθος στην άμμουδιά του καλοκαιριού, είναι άφορμές για γυναικείο ξεγύστισμα από την εύδεια του καθηκόντος και του «πρέπει»... πρós την τεθλασμένη της γοητευτικής άνισορροπίας! 'Ιδιαίτερος μιά φέτα φεγγαριού μοιάζει πολύ με πεπονόφλουδα, που άπάντα της μπορεί να γλυστρήση μιά γυναίκα για να κούτρουβαλιστή, ποιός ξέρει πο!...

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαι πολύ παραστατικός!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μην κοροϊδεύς, γιατί έτσι είναι, όπως στο λέω...

ΕΚΕΙΝΗ: Τί πρέπει να γίνη, λοιπόν;.. Να μη βγαίνει τό φεγγάρι;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όχι να βγαίνη, αλλά να μην τό πολυκυττάμε... Γιατί, αν μεθύσουμε, κανείς δέ μπορεί να μās σώση από τά τρικλίσματα κι' από τις κούτρουβάλες που μοιραία ακολουθούν...
ΕΚΕΙΝΗ: Πιδό καλά, λοιπόν, να κοιμάμαστε τις νύχτες με τέτοια ύπεροχη πανσέληνο σαν την άποψινή;...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι κι' ό ύπνος μιά λύσι. 'Αν και λίγο σκληρή...
ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν τό καταλαβαίνεις; Τό να κλείσουμε τά μάτια μας σε ένα τέτοιο άριστουργηματικό θέαμα προϋποθέτει κάτι πιδό πολύ από ήρωισμό!...

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): Και όλοι δέν είναι ήρωες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ιδιαίτερος οι γυναίκες... (Την άγκαλιάζει). 'Ελα, πάμε να κοιμηθούμε... 'Ας πνίσουμε στην άγκαλιά του Μορφέως τη γοητεία... Είναι τό πιδό άσφαλές... ('Εκείνη ύποτάσσεται στην άνάγκη να άντιμετώπιση τον έξέ ύψους κίνδυνο» με λίγον εύεργετικό ύπνο)...

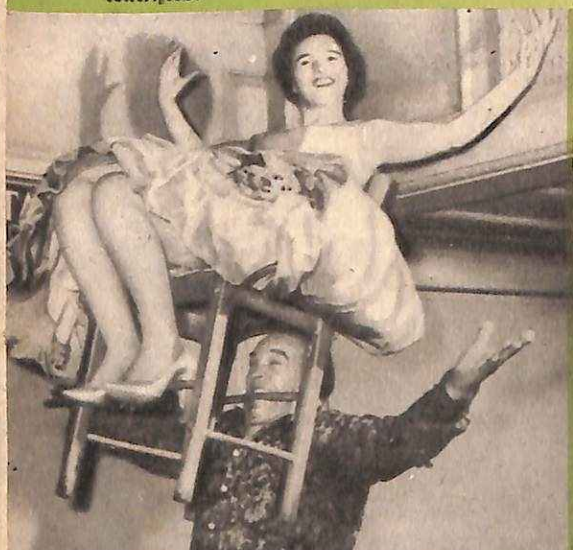
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ





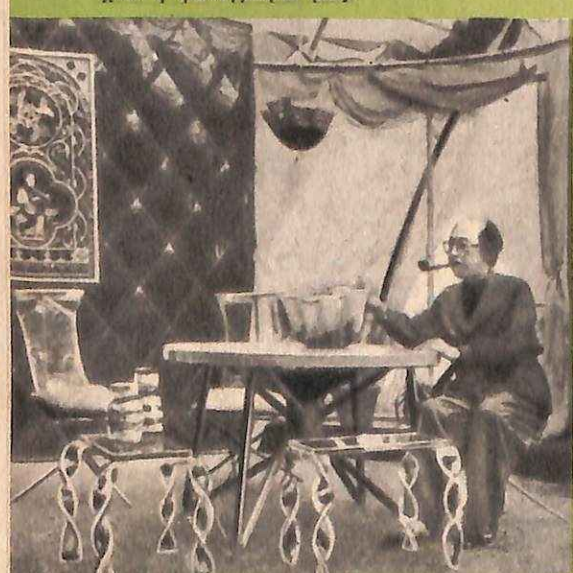
ΚΡΕΒΑΤΙ ΓΙΑ ΤΟΥΡΙΣΤΕΣ

Η Λούσυ ντε Γουίντερ, μία φοιτήτρια από την...



ΔΥΝΑΜΙ ΚΑΙ ΡΕΚΛΑΜΑ

Οταν πρό ημερών η 'Ιρλανδή τραγουδίστρια...



ΤΟ ΠΛΑΣΤΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

Ο 'Ιάπων καλλιτέχνης Χιρόσι 'Ιγκάμα πι...

Ο ΚΡΥΦΟΣ ΕΡΩΤΑΣ ΤΗΣ ΜΟΣΧΟΥΛΑΣ

Η «Κληματαριά», η χυλιπραγουδισμένη α...

Μ' όλα τ' ατύχητα έθιμα του καιρού εκεί...

Η Μοσχούλα ωστόσο ήταν ίδια για όλους...

Στην «Κληματαριά» σύχναζε ακόμη κι ε...

Πρέπει ωστόσο να πη κανείς την αλήθεια:

«Ποὺν' τὰ λόγια, ποὺ εἶναι ἡ πίστις...

Τελειώνοντας, ο Νικόλαος Ντέκας σηκώθηκε...

— Είναι ἡ πρώτη φορά πὺν σ' ἀκούω νὰ...

— Εὐχαριστῶ, ἀποκρίθηκε. Μὰ καλὰ εἶμαι...

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

καὶ δὲν ξαναμίλησε. Ἡ Μοσχούλα ὥστόσο...

— Τὴν ἀγαπῶ, 'Αριστέϊδι! τοῦ εἶπε μὲ θέρ...

— Μὴ γίνεσαι ὑπερβολικὸς, τὸν ἔβλεπε. Ἡ...

— Εἴμαι ἐτοιμὸς νὰ τὴν παντρεύω, ἀπάντη...

Δὲν ἔχεις δικίον, τὸν δέκονε ὁ φίλος του...

Χάρισε οἱ δυὸ φίλοι καὶ τὴν ἐπομένη ὁ...

— Τέτοια τιμὴ δὲν τὴν περίμενα. Βέβαια ἡ...

— Τί θές νὰ πῇ; ρώτησε ὁ Μηλιάδης. 'Απὸ...

Χάρηκε ὁ κάπελας μὲ τὴν ἀπάντησι καὶ τοῦ...

— Συγχωρεσέ με, τοῦ εἶπε. Μὰ ἡ Μοσχούλα...

— Ὁ Μηλιάδης δὲν πίστευε στ' αὐτὰ του. Ἡ...

— Εἴμαι πιά βέβαιος πὺς ἀγαπᾷς τὸν Γου...

— Πορτά το, ἀδερφέ μου! Δὲ σοὺ πᾶει...

— Τρόμαξε ὁ φίλος του μὲ τὴν ἀπελὴ ἐκείνη...

— Ἀγαπῶ τὴν Μοσχούλα, τοῦ εἶπε χωρὶς...

— Δὲν καταλαβαίνω, ἔκανε ξαφνιασμένος ὁ...

— Ἐβλεπε τὸ χέρι του στὸν ὄμο του Ντέκα...

— Ξέρω τὸν πόνο σου, τοῦ εἶπε. Τὸν ξέρω...

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

μαστε καταδικασμένοι κι' οἱ δυὸ τὴν καρδιά...

— Ἀσυναίσθητα, οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἀγκαλιά...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

μό τῆς ἐκκλητικῆς Πλακωποπούλας.

— Εἶναι ἓνα μικρὸ ἐνθύμιο, τῆς εἶπε συγκ...

— Πότε δὲ θὰ τὸ βγάλω ἀπὸ τὸ λαϊκὸ μου...

— Πέρασε μὴν ὀλόκληρη βδομάδα ἀπὸ τὴ συν...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

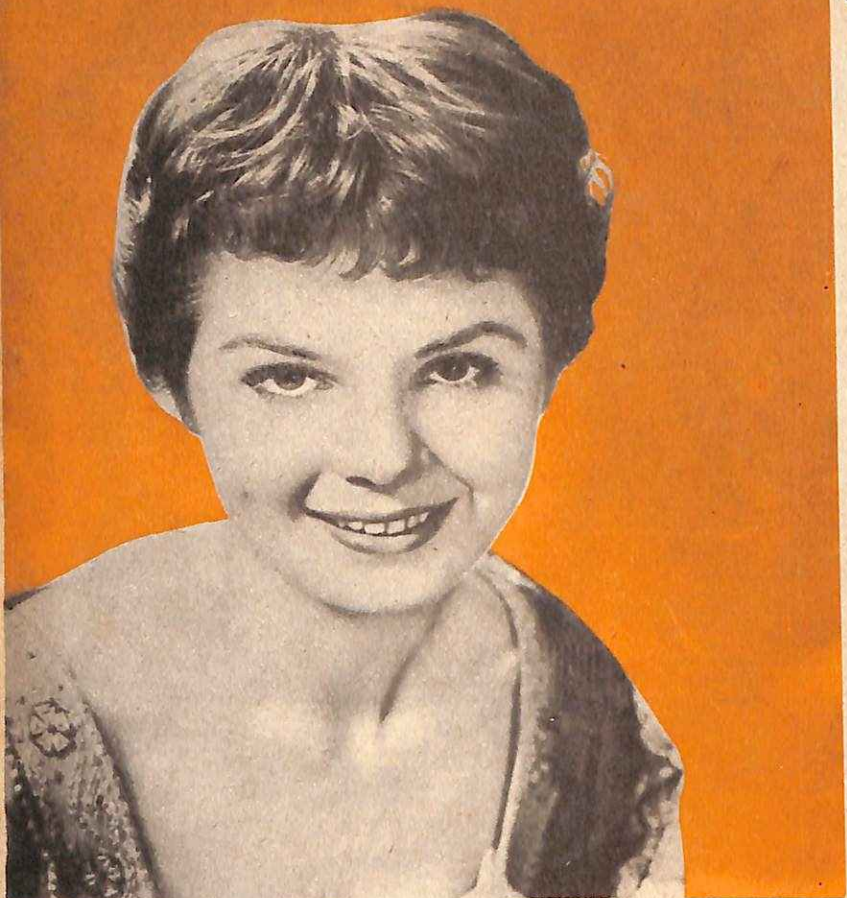
— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...

— Ἡ Μοσχούλα δὲν ἀγαπᾷ οὐτ' ἐμένα, οὐτ'...



— Μπορῶ νὰ μῶ; Θέλω νὰ σοὺ μιλήσω...



Μία νέα στάρ που θυμίζει...
τον Τζαίμς Ντίν!

Η Ντιάνα Βόρσι σε τελευταία φωτογραφία της.

Μία ζεστή ημέρα του 1955 δυο νεαροί φοιτηταί, καθώς περνούσαν με το αμάξι τους τη λεωφόρο Χόλλυγουντ, πρόσεξαν μία κοπέλλα 17 περίπου ετών, που βάδιζε στη μέση του δρόμου, φανερά στενοχωρημένη. Φορούσε ανδρικά πανταλόνια, μπλούζα «κλαρωτή» και σανδάλια. Την πλησίασαν και της πρότειναν να πάει μαζί τους ένα καφέ. Έκείνη δέχθηκε άμέσως. Η κοπέλλα αυτή ήταν η Ντιάνα Βόρσι...

Στο κέντρο που την πήγαν, μετά τον καφέ η νέα τους ρώτησε αν μπορούσε να φάει κι ένα ζεστό λουκάνικο. Και τότε τους διηγήθηκε τη θλιβερή ιστορία της: ότι είχε έρθει από τον Άγιο Φραγκίσκο, ταξιδεύοντας ως «λαθρεπιβάτης», ότι είχαν εγκαταλείψει εκεί τον άνδρα της, γιατί τη μεταχειριζόταν «σαν σκλάβο» και ότι είχε να φάει ολόκληρο γεύμα από 5 και πλέον ημέρες!

Τους είπεν ακόμη ότι είχε γεννηθεί στο Λος Άντζελες το 1938, από πατέρα Ιταλό και μητέρα Γαλλίδα. Ότι ήταν το μοναδικό παιδί τους, που το άφησαν στην τύχη του, όταν χώρισαν. Ότι ήταν παντρεμένη με κάποιον Τζέιμς Ντίκσον και ότι πριν από αυτόν ήταν πάλι παντρεμένη με κάποιον άλλον, για τον όποιον δε μίλησε και δε μιλάει ούτε και σήμερα ακόμη. Κι' έδω, ακριβώς, είναι το μεγάλο μυστήριο που κρύβει η Ντιάνα: η από τον πρώτο ή από τον δεύτερο γάμο της, που τόν διέλυσε κι αυτόν πρώτα, μολοντί είχε απόκτησει στο μεταξύ ένα αγοράκι, φαίνεται ότι έχει υποφέρει πάρα πολύ. Γι' αυτό και έχει πάντα το μελαγχολικό ύφος της.

Οι δυο φοιτηταί άκουσαν την ιστορία της και τη λυπήθηκαν. Αλλά δε μπορούσαν να της φανούν χρήσιμοι σε τίποτα. Περιορίστηκαν, λοιπόν, να της δώσουν με τρόπο ένα μικρό «δοθήμα» από 20 δολάρια και να την αφήσουν να τραβήξει το δρόμο της. Από τότε χάθηκαν πάλι τα ίχνη της. Αλλά η Ντιάνα ήταν αποφασισμένη να κάνει το πλάν για να αρχίσει μία καινούργια ζωή. Και έπρεπε με τα μούτρα στη δουλειά. Παρά το γεγονός ότι από ηλικίας 16 ετών είχε σπουδάσει δραματική τέχνη και είχε πάρει δίπλωμα ήθοποιου, δεν ζήτησε στην αρχή να προσληφθεί σε θέατρο. Προτίμησε να γίνει εγκαρσόνια σε εστιατόριο, έπειτα μοντέλλο σε κατάστημα γυναικείων καπέλων κι ύστερα πωλήτρια σε άρτοποιείο.

Από τα διάφορα επαγγέλματα που έκανε, έβαλε κατά μέρος

Ντιάνα Βόρσι

μερικά δολάρια. Κι' όταν εξασφαλίστηκε κάπως, θυμήθηκε ότι ήταν καιρός να ζητήσει να προσληφθεί σε κανένα έστω και μικρό θέατρο.

Πραγματικά, με μερικές γνωριμίες που είχε, κατόρθωσε να εξασφαλίσει ένα ρολάκι σ' ένα μικρό θέατρο πρόζας. Έκει ένα βράδυ την πρόσεξε ο κινηματογραφικός παραγωγός Τζέρομ Γουόρντ και της έδωσε ένα άσημαντο ρόλο στην πρώτη της ταινία, ένα φιλμ τύπου «κάου-μπού». Αμέσως μετά και πριν ξαναγεννηθεί στο θέατρο τη γνώρισε ο σκηνοθέτης Μάρκ Ρόμπσον και χωρίς να διατάξει της έμπιστευθηκε τον δύσκολο ρόλο της μικρής Άλβινσον στην ταινία του «Η όμορφη της κολάσεως». Με την Λάνα Τάρνερ η οποία κρατούσε τον ρόλο της «μητέρας» της.

Έτσι η τύχη της χαμογέλασε επί τέλους για πρώτη φορά! Η χρεώστη άγνωστη κοπέλλα, έγινε με μιάς «προσωπικότητας» στο Χόλλυγουντ!

Τώρα που η Ντιάνα έγινε διάσημη και πλούσια, ο δεύτερος άνδρας της έτρεξε να τη βρει και να της προτείνει να... ξαναπαντρευτούν. Αλλά δεν το δέχθηκε, γιατί είναι έρωτευμένη με κάποιον Μάρκ Ντέιμον, που σκοπεύει να τον παντρευτεί.

— Ίσως με τον γάμο αυτόν, λέει συχνά η ίδια, να βρω δ.τι μου έλειπε από τους δυο προηγούμενους: την αγάπη και τη στοργή...

O. PENNY

Κινηματογραφικές πεννίες

*Ο Γιούλ Μπρύννερ θα περάσει έφ'ότος 6 τουλάχιστον μήνες στα βρετανικά στούντιο. Θα υποδυθεί το ρόλο ενός διευθυντή ορχήστρας στο φιλμ «Ξαναρχίστε με αίσθημα» υπό τη διεύθυνση του Στάνλεϊ Ντόνεν, που μάς έδωσε έφ'ότος τις «Αδριακρίσεις». Ακολουθός θα υποδυθεί τον τσάρο Παύλο Α' στο φιλμ «Ο τρελός βασιλιάς».

*Η Μπρίτζιτ Μπαρντ θα βρίσκεται στις 18 Ιουνίου στη Μόσχα, για να παρουσιάσει η ίδια στους Ρώσους το νέο φιλμ «Η Μπαμπτινί πάει στον πόλεμο», που γυρίζει τώρα υπό τη διεύθυνση του Κριστιάν Ζάκ.

*Ο Ζαν Γκαμπιέν επιβεβαίωσε την είδηση πως πρόκειται όσο το δυνατόν πιο σύντομα να εγκαταλείψει τον κινηματογράφο και να γίνει ένας απλός... χωρικός. Ο Γκαμπιέν είναι ιδιοκτήτης ενός μεγάλου αγροκτήματος στη Νορμανδία, όπου περνά τώρα τις διακοπές του και όπου σκοπεύει να εγκατασταθεί μόνιμα στο προσεχές μέλλον.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ για τις άφθες

Θεραπεύονται μέσα σε 48 ώρες

ΜΙΑ από τις ενοχλητικότερες μικρο-ασθένειες είναι ασφαλώς οι «άφθες» (κοινώς «άφρες»), οι μικρές δηλαδή εκείνες άλλ' οδυνηρές εξογκώσεις, που σχηματίζονται μέσα στο στόμα και δυσκολεύουν πολύ τον πάσχοντα να φάει ή να πιει.

Συχνά μάλιστα οι άφθες συνοδεύονται κι' από φουσκώματα και οκασίματα των χειλιών, σαν εκείνα που προκαλεί ένας συνεχής και δυνατός πυρετός.

Οι γιατροί δεν έχουν μπορείς ακόμα να βρουν την αιτία τους, παρ' όλες τις πολλές και διάφορες θεωρίες που έχουν διατυπώσει. Άλλοι τις έχουν αποδώσει σε μόλυνση από κάποιο ιόν και άλλοι σε άλλους παθογόνους όπως το πιάτο, την έμμηνο ρύση, την κακή διατροφή, τις πεπτικές ανωμαλίες, τη χρήση αντιβιοτικών (αυτή η τελευταία θεωρία είναι η λιγότερο βάσιμη, γιατί οι άφθες υπάρχουν ανέκαθεν, πριν ανακαλυφθούν τα αντιβιοτικά).

Πολύ συχνά, οι άφθες εμφανίζονται σε άτομα με φαινομενικά καλή υγεία. Είναι πιο συνηθισμένες στα μικρά παιδιά.

Το χειρότερο απ' όλα μ' αυτή την πάθηση είναι ότι καταναίει κάποτε χρόνο πρόβλημα. Ένδο φαίνεται πως υποχωρεί και εξαφανίζεται για ένα χρονικό διάστημα, ξαναγυρίζει και βασανίζει πάλι το θυμά της, κάθε φορά που αυτό θα κουραστεί πολύ.

Έχουν δοκιμαστή διάφορες θεραπείες για τις άφθες, από το «έωδες της γεντιανής» ως τις καυτηριαστές με νιτρικό άργυρο. Καμιά όμως δεν αποδείχτηκε γενική ικανοποιητική.

Τώρα λοιπόν ένας Αμερικανός γιατρός του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, ανακοίνωσε ότι βρήκε μία άλλη, γρήγορη και αποτελεσματική θεραπευτική μέθοδο για τις άφθες: με δισκία «Λακτινέξ», ενός φαρμάκου, που περιέχει κυρίως γαλακτοβακίλλους.

Οι βράκιοι αυτοί έχουν την ιδιότητα να προκαλούν ζυμώσεις των υδατανθράκων (σακχαρώδους). Η επίδρασή τους στις άφθες ανακαλύφθηκε εντελώς τυχαία.

Ο γιατρός δοκίμασε, χορηγώντας Λακτινέξ κατά της διαβρώσεως που φερόταν σε θεραπεία με αντιβιοτικά. Δυο από τους άρρωστους του λοιπόν είχαν συγχρόνως και άφθες που υποχώρησαν άμέσως με το φάρμακο αυτό κι' εξαφανίστηκαν.

Ύστερα απ' αυτή την τυχαία παρατήρηση, ο γιατρός δοκίμασε συστηματικότερα το Λακτινέξ σε πάσχοντες από άφθες, με αποτέλεσμα ικανοποιητικά πάντα. Τους χορηγούσε τα δισκία αυτά 4 φορές την ημέρα κι' από δυο κάθε φορά, λυμένα μέσα στο στόμα με γάλα. Οι άφθες εξαφανίζονταν μέσα σε 48 ώρες το πολύ.

Μία νοσοκόμα είχε βγάλει στο στόμα της τόσες πολλές άφθες, ώστε δε μπορούσε να πιει τίποτα με συνέπεια να πάθει αφυδάτωση ο οργανισμός της και να χρειαστεί νοσοκομειακή περίθαλψη. Μετά 48 ώρες απ' ότου άρχισε να παίρνει το Λακτινέξ, όλες οι άφθες της είχαν έπουλωθεί κι' έφτασε πια κι' επine κανονικά. Αυτή ήταν μιά από τις χαρακτηριστικότερες περιπτώσεις που θαυματούργησε το νέο φάρμακο.

Επίσης τα δισκία του Λακτινέξ φαίνεται πως είναι αποτελεσματικά για να προκαλούν τις υποτροπές της παθήσεως. Η γυναίκα ενός γιατρού υποφέρει σχεδόν συνεχώς από άφθες επί 2 χρόνια, αφού είχε υποβληθεί σε θεραπεία με αντιβιοτικά κι' για μία δέξια μόλυνση των άναπνευστικών οργάνων.

Κανένα άλλο φάρμακο δεν την είχε ωφελήσει. Το Λακτινέξ όμως την άνακούφισε γρήγορα και άπλωτα.

Όταν ξαναφάνηκαν αργότερα οι άφθες, της υποδείχτηκε να παίρνει συνεχώς αυτά τα δισκία. Και πραγματικά, άκολουθεί τη θεραπεία αυτή επί 2 χρόνια τώρα, αλλά να την ξαναενοχλήσουν οι άφθες — χωρίς να έχει χάσει καμιά ανεπιθύμητη παρενέργεια από τη συνεχή χορήγησή του φαρμάκου.

Η ίδια θεραπεία μπορεί να εφαρμοστεί και στις φουσκώσεις που σχηματίζονται στα χείλη απ' τον πυρετό ή απ' την παρατεταμένη επίδραση του ήλιου. Οι δοκιμές απέδειξαν πράγματι ότι υποχωρούν κι' αυτές μετά 2 μέρες με το Λακτινέξ κι' άφθίζουν να έπουλώνονται.

30.000 προσθέσεις στο δευτερόλεπτο

Μία τεράστια ηλεκτρονική αριθμομηχανή, που κατασκευάστηκε στην Αγγλία, μπορεί να κάνει 30.000 προσθέσεις ή αφαιρέσεις στο δευτερόλεπτο! Στο ίδιο ελάχιστο στο δευτερόλεπτο μπορεί να κάνει 2.000 πολλαπλασιασμούς ή 600 διαделиσεις. Κάποτε 250.000 λίρες και αποτελεί τον καρπό έρευνών 13 ετών.

Ασε σε' αυτί μου να μου πη

σαν τελευταία αγαπημένη,
γυλιές λόγια ή σιωπή
δίχως καθόλου να ντραπή,
νοσταλγική και λατρεμένη...



— Για σταθίτε, δεσποινίς Ματούλα! Δε φτάνει πόν τρομάξαμε να σ' έρω βρομέ γαμπρό... Γώρα τόν θέλετε και... «Όλυμπιακό»!

(Του 'Αρχέλαου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΗ ΜΕ ΦΙΛΑΣ... ΜΗ ΜΟΥ ΜΙΛΑΣ

Απόψε τι ήθελες ξανά
στο παρελθόν να με γυρίσεις;...
Σε είδα μιά στιγμή, και νά:
Σά ναρκωμένος πού ξυπνά
βρέθηκα μέσ' στις άναυνησεις...

*

Κλείνω τα μάτια μου σφιχτά
και πάω μαζί σου χρόνια πίσω...
Έλα με βλέπασα κλειστά
γυλιές όνειρα όσωντά
σε μιά στιγμή να σου θυμίσω...

*

Λαχτάρες κι' άναφυλλήτα,
νοσηλεύματα και πόνοι
μάς τρυνούσανε σφιχτά
απόψε πού κι' οι δυο κοντά
μαζί βρεθήκαμε και μόνοι...

*

Μή με φιλάς... Δε σε φιλώ...
Δέν ξαναόυνη τα παλιά μας...
Και στο ήμισυ το δειλό
το παρελθόν μας σιωπλή,
θα άναπληρώση τα φιλά μας...

*

Μή μου μιλάς... Δε σου μιλώ...
Τά περασμένα θα μιλήσουν...
Και, μέσ' στο δειλό το απαλό,
πάλι οι καρδιές μας θα κτυπήσουν...

*

Μή μου μιλάς... Μέσ' στη σιγή
θα φλυαρήση ή νοσταλγία
και το παρόν μας θα πνιγή
στον παρελθόντος ή μαγεία...

*

Στου παρελθόντος, πού γλυκό
— σαν ένα βασανιστικό
ήφαίστειο έν ένεργεια—
μυσταίλει, λάβα του ζεστή,
τη νοσταλγία...

*

Μή μου μιλάς... Μή με φιλάς...
Τί να τα κάνω πιά τα γάδια;
Μή με φιλάς, μη μου μιλάς
κι' ελ' ή ζωή μου τόσο άδεια!

*

Ασε σε' αυτί μου να μου πη
σαν τελευταία αγαπημένη,
γυλιές λόγια ή σιωπή
δίχως καθόλου να ντραπή,
νοσταλγική και λατρεμένη...

X. K. X.

ΓΙΑΤΙ ΧΩΡΙΖΟΥΝ οί άρραβωνισμένοι

Η σημασία των άρραβωνιών στην εποχή μας

ΕΔΩ και μισό αιώνα, οι διαλύσεις των άρραβωνιών ήταν σπάνιες, σχεδόν όσο και τα διαζύγια. Γιατί ο άρραβωνισμός αποτελούσε τότε ένα σπουδαίο και επίσημο γεγονός, στο οποίο λάβαιναν μέρος κατά κάποιον τρόπο γνωστοί, συγγενείς και φίλοι — ακόμα και ή Έκκλησία.

Αυτό συνέβαινε γιατί, την εποχή εκείνη, ο γάμος ήταν ή μοναδική σταδιοδρομία που άνοιγόταν για μιά γυναίκα. Οι κοπέλλες, από μωρά ακόμα παίρνανε δώρα για το μελλοντικό νοικοκυριό τους, κι' όνειρευονταν μέρα και νύχτα το στεφάνι... Συνεπώς, ο άρραβωνισμός αποτελούσε ένα είδος... συμβολαιογραφικού προσυμφώνου, που ή άθέτησή του συνεπαγόταν βαρείες κοινωνικές κυρώσεις.

Μάλιστα σε ώριμες χώρες ή κοπέλλα μπορούσε σε τέτοια περίπτωση να τραβήξει τόν άντρα στα δικαστήρια και να του ζητήσει άποζημίωση για άθέτησή υποσχέσεως γάμου.

Σήμερα, ή κατάσταση έχει αλλάξει τελείως.

Όχι πως έχει ελαττωθή ή σημασία του θεσμού των άρραβωνιών. Κάθε άλλο! Μπορούμε μάλιστα να πούμε πως έχει μεγαλώσει και πώς τη συναισθάνονται περισσότερο από άλλοτε οι άμέσως ένδιαφερόμενοι.

Έχει όμως αλλάξει ο σκοπός των άρραβωνιών. Δέν αποτελούν πιά ένα έγγραυμένο προίμιο μιάς άπόλυτα εξασφαλισμένης κοινωνικής, θρησκευτικής και νομικής πράξεως (του γάμου), ούτε και μιά άπλη περίοδο άναμονής για τις άπαιτούμενες προετοιμασίες. Είναι ή προπαρασκευή για τις πραγματικότητες και τις εϋθύνες της οικογενειακής ζωής, ή αλλοίως ο «πρόβος» για ή μεγάλη παράστασή του γάμου.

Στο διάστημα των άρραβωνιών, ο νέος κι' ή κοπέλλα έχουν την ευχέρεια να γνωρίσουν καλύτερα και να βεβαιωθούν άν ταιριάζουν τα ιδανικά τους, τα ενδιαφέροντά τους, οι απόψεις τους για ή ζωή, κλπ. Κι' επειδή άκριβώς συμβαίνει τόσο συχνά να μη ταιριάζουν πραγματικά, γι' αυτό είναι τόσο πολλές οι διαλύσεις των άρραβωνιών στην εποχή μας.

Πράγματι, σύμφωνα με μιά στατιστική, τα 40% των ανδρών και τα 55% των κοριτσιών που παντρεύονται, είχαν προηγουμένως άρραβωνιστεί με άλλα πρόσωπα και είχαν διαλύσει για διάφορους λόγους τους άρραβωνες τους.

Οι έρευνες έδωσαν διακεκριμένου κοινωνιολόγου απέδειξαν έξ' άλλου ότι ή τάση προς ή διάλυση ενός άποτυχμένου άρραβωνισμού άρχισε περισσότερο στη μέση άστική τάξη, παρά στην έργατική. Ο κοινωνιολόγος αυτός ρώτησε 200 νεόνυμφους ζευγάρια, τα μισά της άστικής τάξεως και τ' άλλα μισά της έργατικής, αν είχαν όπ' έμφι τους να διαλύσουν τον άρραβωνισμό τους σε περίπτωση που θέλεισαν πως δεν ταιριάζανε. Το άπάντησαν λοιπόν καταφατικά τα 65% απ' τα πρώτα και μόνο τα 15% απ' τα δεύτερα.

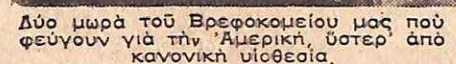
Οι κυριότεροι παθογόνες που συνετέλεσαν στην τσση αύξησή του αίσθημού των άρραβωνιών που διαλύονται στην εποχή μας είναι οι έξης:

1) Όπως είπαμε και πιο πάνω, οι γυναίκες έχουν σήμερα τη δυνατότητα ν' ακολουθήσουν ένα σωρό επαγγελματικά στάδια, κι' έτσι έχουν πάψει πια να βλέπουν το γάμο ως μοναδική σάνδα σωτηρίας.

2) Οι σχέσεις των ανθρώπων στη σημερινή κοινωνία είναι πιο «άπρόσωπες» από άλλοτε. Ίδιες στις μεγάλες πόλεις, γνωρίζονται μεταξύ τους, χωρίς να ξέρουν πολλά πράγματα ο ένας για τον άλλον. Προκειμένου λοιπόν για ένα νέο και μιά κοπέλλα, ή προέδοος των άρραβωνιών είναι εκείνη που θα τους έπιτρέψει να γνωριστούν πραγματικά και ν' άνακαλύψουν τις όμοιότητες που ύπάρχουν μεταξύ τους, αλλά και τις διαφορές τους.

3) Σήμερα οι νέοι και των δυο φύλων παντρεύονται αργότερα από άλλοτε: τα 35% των κοριτσιών σε ηλικία 18-19 ετών και τα 6% από 16 χρονών ή και μικρότερα ακόμα, τα δε 25% των ανδρών στα 20 χρόνια ή και μικρότεροι. Η μέση ηλικία γάμου είναι τώρα τα 20 για τις γυναίκες και τα 23 για τους άντρες — δηλαδή δυο χρόνια λιγότερα απ' όσο ήταν προ 15ετίας. Αυτό όμως σημαίνει ότι δεν τους δίνεται άρκετός καιρός για να γνωριστούν πριν άρραβωνιστούν.

Πάτως, είναι άμφισβητό ότι ή διάλυση των άρραβωνιών άποτελεί μιά πολύτιμη άσφαλιστική δικλίδα, για να περιορίζονται τα διαζύγια.



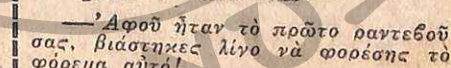
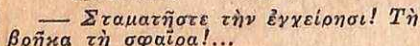
Ὁμιλοῦν ὁ Εἰσαγγελεὺς Ἀθηνῶν
κ. Χριστόπουλος, ἡ Διευθύντρια τοῦ
Υπουργείου Προνοίας Δις Ἀλεξαν-
δράκη καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Δικηγε-
ρικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν κ. Μ. Πα-
παγεωργίου

σαρίωνος 3. Υπεύθυνος Ιστογραφείου:
Σπύρος Μπέλλας, οδός Βούλγαρη 11
ΑΘΗΝΑ

Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

βρήκα τὴ σφαῖρα!...

13





«ΓΡΑΝΙΤΗΣ» — «ΜΠΡΟΥΝΤΖΟΣ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΤΑΥΡΑΚΑΡΕΑΣ: Ίδρυτής, γενικός διευθυντής και κατά 96% μέτοχος της Α. Ε. «Μπρούντζος». 65 χρόνων.
ΠΟΠΗ: Κόρη του. Χαριτωμένη, κοσμική και δυναμική δεσποινίς. Ύψος μοντέρνο, κορμί κινηματογραφικό, ματία μαγνητικά, χέλην όνειρο, 25 χρόνων. **ΠΕΤΡΟΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ:** Κληρονόμος του πατέρα του και κατά 95% μέτοχος της Α. Ε. «Γρανίτης», 30 χρόνων.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σπίτι του Σταυρακαρέα)

ΣΤΑΥΡΑΚΑΡΕΑΣ: (συνεχίζει κουβέντα) Αυτός ο «Γρανίτης» πολύ μάς έχει μπή στη μύτη. Κοντεύει να μάς πάρει τη μισή πελατεία...

ΠΟΠΗ: Εγώ τόν περιμένα αότο.

ΣΤΑΥΡΑΚΑΡΕΑΣ: Γιατί;
ΠΟΠΗ: Γιατί είναι νέος ο διευθυντής κι έχει όρεξη για δράση και κυνηγάει τη δουλειά του.

ΣΤΑΥΡΑΚΑΡΕΑΣ: «Ανοησίες! Θα βάλω εγώ τώρα τη δική μου πείρα και τη δική μου προσωπικότητα μ' ένα παι-δαρέλι».

ΠΟΠΗ: Μη θυμώνεις, μπαμπά! Η αλήθεια δεν είναι ποτέ συμπαιδική σ' αυτό, το ξέρω. Άλλα υπάρχουν και στιγμές που όταν κανείς ενδιαφέρεται πρέπει να τη λέει!

Τό βέβαια, τόν εργοστάσιο δεν πάει καλά. Κάθε μέρα και χειρότερα. Αυτός κυνηγάει τους πελάτες, τους μηχανικούς, τους εργολάβους και τους περιποιούνται. Έσένα σε παίρνει ο πελάτης στο τηλέφωνο κι αν είσαι εκείνη την ώρα να νευρώσεις, τόν στέλνεις στο διάβολο!...

ΣΤΑΥΡΑΚΑΡΕΑΣ: Δεν είναι αυτό.

ΠΟΠΗ: Τότε τι είναι;
ΣΤΑΥΡΑΚΑΡΕΑΣ: Τα προϊόντα τους είναι καλλίτερα. Και τόν σύστημα εργασίας και αποδόσεις καθώς και η γενική οργάνωσις, άμυνα.

ΠΟΠΗ: Και τι έκανες εσύ για να τούς αντιμετωπίσεις;

ΣΤΑΥΡΑΚΑΡΕΑΣ: Όμοιο λόγω τίποτα. Τώρα θα κάνω.

ΠΟΠΗ: Τι σκεπτεσαι;

ΣΤΑΥΡΑΚΑΡΕΑΣ: Να τοποθετήσω έναν κατάσκοπο στην εταιρία «Γρανίτης» να παρακολουθεί, αν πρόκειται σαν να πάει καλά, να μην πάει καλά.

ΠΟΠΗ: Εγώ καπνίζω. Θέλω να δώσω.

ΠΟΠΗ: Ένα σκυλάκι να τόν πετύχει, αλλά προσπάθησε. (Σαφνικά τινάζεται σαν να της ήρθε μία ιδέα). Για στάσου μία στιγμή, μπαμπά!... Θα πάω εγώ!

ΣΤΑΥΡΑΚΑΡΕΑΣ: Έσού;

Δεν είσαι καλά! Πώς θα πάς εσύ, αφού είσαι κόρη μου;

ΠΟΠΗ: Μά δε θα πάω ως δεσποινίς Σταυρακαρέα! Θα πάω ως δεσποινίς... Νικολοπούλου!

ΣΤΑΥΡΑΚΑΡΕΑΣ: Κι αν σε γνωρίσει κανείς;

ΠΟΠΗ: Ποιος να με γνωρίσει; Εγώ λείπω στο εξωτερικό δεκαεφτά χρόνια. Κι έχω στην Αθήνα, δώδεκα ημέρες. Αφού προχθές η θεία η Αννα ρώτησε «ποια είναι η δεσποινίς».

ΣΤΑΥΡΑΚΑΡΕΑΣ: Και πώς θα καταφέρεις να σε προσλάβουν;

ΠΟΠΗ: Τα προσόντα τά δικά μου δεν τάχει άλλη κοπέλα στην Ελλάδα! Έχουν η δεν έχουν ανάγκη, θα με πάρουνε. Θα πάω και με μικρό μισθό.

ΣΤΑΥΡΑΚΑΡΕΑΣ: «Οχι και πολύ μικρό για να μη γίνεις υποπτη».

ΠΟΠΗ: Σ' αυτό έχεις δική.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο γραφείο του Πετρόπουλου, όπου η Πόπη είναι εγκατεστημένη ως ιδιαίτερα γραμματέας).

ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ: Δεσποινίς Νικολοπούλου...

ΠΟΠΗ: Ορίστε κύριε Γενική.

ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ: Καθίστε, παρακαλώ.

ΠΟΠΗ: Ευχαριστώ, δεν περράει κύριε Γενική.

ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ: Καθίστε, θέλω να σας μιλήσω. Έχετε μαζί μου έξη μήνες. Είσατε εύχαριστημένη;

ΠΟΠΗ: Πολύ!

ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ: Εγώ είμαι ένθουσιασμένος! Στην ουσία είσατε υποδιευθύντρια. Ανανεώσατε την οργάνωσις, αύξησατε την αποδοσις, πολλά πλάσιασατε τη ζητήσι... και τόν σπουδαιότερο εξουδετερώσατε κάτι μικρούς εργάτες και υπαλλήλους που διοχέτευαν μυστικά μας στις αντίπαλες εταιρίες. Θα προσχθήτε. Θα γίνετε αναπληρώτρια μου. Και θα πάρετε και τόν ανάλογο μισθό.

ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

* Για να ξαναδοθείτε τη λάμψη τούς οτά παλιά άσμηκά, μπορείτε να μεταχειρισθήτε τή ακόλουθα μέσα: α) Να τή πλύνετε μέσα σε νερό, όπου βράσατε πατάτες και κατόπιν να τή σκουπίσετε σφιχτά. Η μέθοδος αυτή είναι πολύ αποτελεσματική, αν πρόκειται για λεκέδες, που έγιναν από αού, β) Να τή τρίψετε με λίγη καπνιά, που θα τήν διαλύετε μέσα σε οινόπνευμα. γ) Να τή βάλετε σε νερό, που να κοχλάζει, μέσα στο όποιο θα προσθέσετε και λίγη ψιλοκομμένη σπάχλη από ξύλα. Δε θα τή τριψετε. Θα τή ξεπλύνετε κατόπιν με καθαρό νερό και θα τή σκουπίσετε σφιχτά.

δ) Να τή τρίψετε με μία βούρτσά, στην όποια θα ρίξετε μία πρέζα ανθρακική μαγνησία.

* Για να καθαρίσετε τή χρυσά ή άσμημένα κοσμήματα: Θα τή άφρισετε με άλοκληρη νύχτα μέσα σε οινόπνευμα 90 βαθμών και θα τή βάλετε κατόπιν να στεγνώσουν μέσα σ' ένα κουτί με πριονίδια.

* Μπορείτε να διατηρήσετε νωπά τή κεράσια, τή δομάσκηνα, τή άχλάδια και τή βερούκα, βάζοντάς τα σε μία σακαρωόχο διάλυσι στην όποια θα προσθέσετε καθαρό οινόπνευμα 16%.

ΠΟΠΗ: Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε Γενική.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο σπίτι του Σταυρακαρέα)

ΣΤΑΥΡΑΚΑΡΕΑΣ: (ένθουσιασμένος) Μά τί διάολο γίνεται εκεί μέσα, επί τέλους; Είσ' έξη μήνες και δε μου λές ούτε μία λέξη! Αποδολακώθηκες; Είχα κι έναν άνθρωπο δικό μου εκεί, τόν έδιωξε. ΠΟΠΗ (στεγνά): Εγώ τόν έδιωξε.

ΣΤΑΥΡΑΚΑΡΕΑΣ: Έσού;

ΠΟΠΗ: Εγώ, ναι. Βέβαια δεν ήξερα ότι είναι δικός σου άνθρωπος, αλλά και να τόν ήξερα πάλι θα τόν έδιωχνα.

ΣΤΑΥΡΑΚΑΡΕΑΣ: Θα διοχέυεις τόν άνθρωπό μου; Και τότε εσύ γίνεις πηγής εκεί μέσα;

ΠΟΠΗ: Έκανα λάθος. Δε μπορώ να τήν κάνω αυτή τή δουλειά, πατέρα. Ο Πετρόπουλος μου έδωσε όλη τή τήν εμπιστοσύνη, τή μυστικά του, τόν εργοστασιό του, τή περυσία του, όλη είναι στα χέρια μου. Και σκέπτομαι με φόβη πώς θα τόν πώ ότι δεν είμαι η «δεσποινίς Νικολοπούλου»!

ΣΤΑΥΡΑΚΑΡΕΑΣ: Καταλαβαίνεις τώρα τί λές; Εργάζεσαι έναντίον μου; Εγίνες εχθρός μου; Εχθρός τού έαυτού σου; Τήν προίκα σου; Τήν περυσία σου;

ΠΟΠΗ: Δε μ' ένδιαφέρει. Κάνω τόν καθήκον μου κι είμαι εν τάξει με τή συνείδησή μου.

ΣΤΑΥΡΑΚΑΡΕΑΣ: Είσαι τρελλή!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στό εργοστάσιο «Γρανίτης»)

ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ: Δεσποινίς Νικολοπούλου.

ΠΟΠΗ: Ορίστε, κύριε Γενική.

ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ: Εξέρετε... διέλυσα τούς άρρασώνες μου με τή δεσποινίδα Μινάρδη.

ΠΟΠΗ: «Α! Πολύ λυπηρό...»

ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ: Καθόλου! Πολύ ευχάριστο! Και για εκείνη και για μένα. Τήν είπα τιμία και καθάρά πως δε μπορούμε να παντρευτούμε γιατί είμαι έρωτευμένος μαζί σας. Και τώρα πείτε μου κι εσείς τιμία και καθαρά: Δέ-χαστε να γίνετε κοινά μου; ΠΟΠΗ (προσφέρει τή μεγάλη λέξη με τήν απλότητα που ταιριάζει στο μεγαλείο της): Ναί.

ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ: (τίν άγκαλιάζει και τήν δίνει ένα σκαστό φίλι): Ευχαριστώ!... Τώρα μαζί... θα τήν κλείσω. Τήν έταίρια «Μπρούντζος».

ΠΟΠΗ: «Οχι!»

ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ: «Οχι»;

ΠΟΠΗ: Γιατί; ο διευθυντής τής εταιρίας είναι πατέρας μου! Ναί! Δε λέγομαι Νικολοπούλου.

(Σιγή).

ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ: Καί... ή-σουν τόσο πολύ άφοσιωμένη σε μένα;

ΠΟΠΗ (βουρκωμένη): Ναί. Ηρθα εδώ για κατάσκοπος. Μά δε μου πήγαινε στο χαρτί τήν καρδιά μου. Ύστερα η έκτιμησι μου κι η αγάπη μου για σένα κάθε μέρα φούντωνε. Έτσι δεν καταφέρα να κάνω τίποτε...

ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ: Κατάφερες να γίνεις... Ιδιοκτήτρια!

Τώρα δε θα μπορούς να συναγομίζεσαι τόν έαυτό σου. Θα έ-λωθουμε: «Γρανίτης» — «Μπρούντζος»! Κι ο μπαμπάς σου θα γίνη πρόεδρος τού Διοικητικού Συμβουλίου!

ΠΟΠΗ: Στάσου να τόν πάρω στο τηλέφωνο. (Τηλεφωνεί). Μπαμπά! Πόπη εδώ!...

«Άκουσε κάτι. Πώς θα σου φαινόταν να γίνης πρόεδρος τού Διοικητικού Συμβουλίου στην Έταιρία «Γρανίτης» — «Μπρούντζος»;

ΣΤΑΥΡΑΚΑΡΕΑΣ: Είσαι τρελλή! Τελείως τρελλή... (Αύλασι).

ΕΠΙΛΟΓΗ



— Καλημέρα σας! Μήπως θέλετε κανένα ηλεκτρικό παίονι;



— Τυχερός είσαι! Είναι φάουμακο έναντίον τής φαλάκρας!



Χωρίς λόγια.

Άθηνναϊκό αισθηματικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Χρ. Κ. Χαιροπούλου



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Τό «έρωτικό δράμα» τής Έλλης έγινε τόν ζήτημα τής ημέρας από τήν έφημερίδα, που τήν προσφώτουσε με τήν σφοδρότητα τής η Μαρίας. Ο Νότης άρχισε να βασανίζεται από τήν αμφιβολία, έτοιμος βέβαια να συνχωρήσει τήν Έλλη, όχι όμως και να ξεχάσει τήν σκέψις τής με τόν Άρμανη. Ο πεθερός τού άγωνίζεταν να τόν αποδείξει ότι βασανίζεταν άδικο κι ότι η Έλλη ήταν άθωα. Ζήτησε μάλιστα τή βοήθεια τού Μελισσιόδη κι ο μεγάλος δικηγόρος κάλεσε τόν Νότη και τόν μίλησε για τήν άθωότητα τής Έλλης. Έκείνος όμως τόν δήλωσε κατηγορηματικά ότι τήν θεωρούσε ένοχη...

Τό «έρωτικό δράμα» τής Έλλης έγινε τόν ζήτημα τής ημέρας από τήν έφημερίδα, που τήν προσφώτουσε με τήν σφοδρότητα τής η Μαρίας. Ο Νότης άρχισε να βασανίζεται από τήν αμφιβολία, έτοιμος βέβαια να συνχωρήσει τήν Έλλη, όχι όμως και να ξεχάσει τήν σκέψις τής με τόν Άρμανη. Ο πεθερός τού άγωνίζεταν να τόν αποδείξει ότι βασανίζεταν άδικο κι ότι η Έλλη ήταν άθωα. Ζήτησε μάλιστα τή βοήθεια τού Μελισσιόδη κι ο μεγάλος δικηγόρος κάλεσε τόν Νότη και τόν μίλησε για τήν άθωότητα τής Έλλης. Έκείνος όμως τόν δήλωσε κατηγορηματικά ότι τήν θεωρούσε ένοχη...

Τό «έρωτικό δράμα» τής Έλλης έγινε τόν ζήτημα τής ημέρας από τήν έφημερίδα, που τήν προσφώτουσε με τήν σφοδρότητα τής η Μαρίας. Ο Νότης άρχισε να βασανίζεται από τήν αμφιβολία, έτοιμος βέβαια να συνχωρήσει τήν Έλλη, όχι όμως και να ξεχάσει τήν σκέψις τής με τόν Άρμανη. Ο πεθερός τού άγωνίζεταν να τόν αποδείξει ότι βασανίζεταν άδικο κι ότι η Έλλη ήταν άθωα. Ζήτησε μάλιστα τή βοήθεια τού Μελισσιόδη κι ο μεγάλος δικηγόρος κάλεσε τόν Νότη και τόν μίλησε για τήν άθωότητα τής Έλλης. Έκείνος όμως τόν δήλωσε κατηγορηματικά ότι τήν θεωρούσε ένοχη...

Τό «έρωτικό δράμα» τής Έλλης έγινε τόν ζήτημα τής ημέρας από τήν έφημερίδα, που τήν προσφώτουσε με τήν σφοδρότητα τής η Μαρίας. Ο Νότης άρχισε να βασανίζεται από τήν αμφιβολία, έτοιμος βέβαια να συνχωρήσει τήν Έλλη, όχι όμως και να ξεχάσει τήν σκέψις τής με τόν Άρμανη. Ο πεθερός τού άγωνίζεταν να τόν αποδείξει ότι βασανίζεταν άδικο κι ότι η Έλλη ήταν άθωα. Ζήτησε μάλιστα τή βοήθεια τού Μελισσιόδη κι ο μεγάλος δικηγόρος κάλεσε τόν Νότη και τόν μίλησε για τήν άθωότητα τής Έλλης. Έκείνος όμως τόν δήλωσε κατηγορηματικά ότι τήν θεωρούσε ένοχη...

Τό «έρωτικό δράμα» τής Έλλης έγινε τόν ζήτημα τής ημέρας από τήν έφημερίδα, που τήν προσφώτουσε με τήν σφοδρότητα τής η Μαρίας. Ο Νότης άρχισε να βασανίζεται από τήν αμφιβολία, έτοιμος βέβαια να συνχωρήσει τήν Έλλη, όχι όμως και να ξεχάσει τήν σκέψις τής με τόν Άρμανη. Ο πεθερός τού άγωνίζεταν να τόν αποδείξει ότι βασανίζεταν άδικο κι ότι η Έλλη ήταν άθωα. Ζήτησε μάλιστα τή βοήθεια τού Μελισσιόδη κι ο μεγάλος δικηγόρος κάλεσε τόν Νότη και τόν μίλησε για τήν άθωότητα τής Έλλης. Έκείνος όμως τόν δήλωσε κατηγορηματικά ότι τήν θεωρούσε ένοχη...

Τό «έρωτικό δράμα» τής Έλλης έγινε τόν ζήτημα τής ημέρας από τήν έφημερίδα, που τήν προσφώτουσε με τήν σφοδρότητα τής η Μαρίας. Ο Νότης άρχισε να βασανίζεται από τήν αμφιβολία, έτοιμος βέβαια να συνχωρήσει τήν Έλλη, όχι όμως και να ξεχάσει τήν σκέψις τής με τόν Άρμανη. Ο πεθερός τού άγωνίζεταν να τόν αποδείξει ότι βασανίζεταν άδικο κι ότι η Έλλη ήταν άθωα. Ζήτησε μάλιστα τή βοήθεια τού Μελισσιόδη κι ο μεγάλος δικηγόρος κάλεσε τόν Νότη και τόν μίλησε για τήν άθωότητα τής Έλλης. Έκείνος όμως τόν δήλωσε κατηγορηματικά ότι τήν θεωρούσε ένοχη...

Τό «έρωτικό δράμα» τής Έλλης έγινε τόν ζήτημα τής ημέρας από τήν έφημερίδα, που τήν προσφώτουσε με τήν σφοδρότητα τής η Μαρίας. Ο Νότης άρχισε να βασανίζεται από τήν αμφιβολία, έτοιμος βέβαια να συνχωρήσει τήν Έλλη, όχι όμως και να ξεχάσει τήν σκέψις τής με τόν Άρμανη. Ο πεθερός τού άγωνίζεταν να τόν αποδείξει ότι βασανίζεταν άδικο κι ότι η Έλλη ήταν άθωα. Ζήτησε μάλιστα τή βοήθεια τού Μελισσιόδη κι ο μεγάλος δικηγόρος κάλεσε τόν Νότη και τόν μίλησε για τήν άθωότητα τής Έλλης. Έκείνος όμως τόν δήλωσε κατηγορηματικά ότι τήν θεωρούσε ένοχη...

Τό «έρωτικό δράμα» τής Έλλης έγινε τόν ζήτημα τής ημέρας από τήν έφημερίδα, που τήν προσφώτουσε με τήν σφοδρότητα τής η Μαρίας. Ο Νότης άρχισε να βασανίζεται από τήν αμφιβολία, έτοιμος βέβαια να συνχωρήσει τήν Έλλη, όχι όμως και να ξεχάσει τήν σκέψις τής με τόν Άρμανη. Ο πεθερός τού άγωνίζεταν να τόν αποδείξει ότι βασανίζεταν άδικο κι ότι η Έλλη ήταν άθωα. Ζήτησε μάλιστα τή βοήθεια τού Μελισσιόδη κι ο μεγάλος δικηγόρος κάλεσε τόν Νότη και τόν μίλησε για τήν άθωότητα τής Έλλης. Έκείνος όμως τόν δήλωσε κατηγορηματικά ότι τήν θεωρούσε ένοχη...

Τό «έρωτικό δράμα» τής Έλλης έγινε τόν ζήτημα τής ημέρας από τήν έφημερίδα, που τήν προσφώτουσε με τήν σφοδρότητα τής η Μαρίας. Ο Νότης άρχισε να βασανίζεται από τήν αμφιβολία, έτοιμος βέβαια να συνχωρήσει τήν Έλλη, όχι όμως και να ξεχάσει τήν σκέψις τής με τόν Άρμανη. Ο πεθερός τού άγωνίζεταν να τόν αποδείξει ότι βασανίζεταν άδικο κι ότι η Έλλη ήταν άθωα. Ζήτησε μάλιστα τή βοήθεια τού Μελισσιόδη κι ο μεγάλος δικηγόρος κάλεσε τόν Νότη και τόν μίλησε για τήν άθωότητα τής Έλλης. Έκείνος όμως τόν δήλωσε κατηγορηματικά ότι τήν θεωρούσε ένοχη...

Τό «έρωτικό δράμα» τής Έλλης έγινε τόν ζήτημα τής ημέρας από τήν έφημερίδα, που τήν προσφώτουσε με τήν σφοδρότητα τής η Μαρίας. Ο Νότης άρχισε να βασανίζεται από τήν αμφιβολία, έτοιμος βέβαια να συνχωρήσει τήν Έλλη, όχι όμως και να ξεχάσει τήν σκέψις τής με τόν Άρμανη. Ο πεθερός τού άγωνίζεταν να τόν αποδείξει ότι βασανίζεταν άδικο κι ότι η Έλλη ήταν άθωα. Ζήτησε μάλιστα τή βοήθεια τού Μελισσιόδη κι ο μεγάλος δικηγόρος κάλεσε τόν Νότη και τόν μίλησε για τήν άθωότητα τής Έλλης. Έκείνος όμως τόν δήλωσε κατηγορηματικά ότι τήν θεωρούσε ένοχη...

Τό «έρωτικό δράμα» τής Έλλης έγινε τόν ζήτημα τής ημέρας από τήν έφημερίδα, που τήν προσφώτουσε με τήν σφοδρότητα τής η Μαρίας. Ο Νότης άρχισε να βασανίζεται από τήν αμφιβολία, έτοιμος βέβαια να συνχωρήσει τήν Έλλη, όχι όμως και να ξεχάσει τήν σκέψις τής με τόν Άρμανη. Ο πεθερός τού άγωνίζεταν να τόν αποδείξει ότι βασανίζεταν άδικο κι ότι η Έλλη ήταν άθωα. Ζήτησε μάλιστα τή βοήθεια τού Μελισσιόδη κι ο μεγάλος δικηγόρος κάλεσε τόν Νότη και τόν μίλησε για τήν άθωότητα τής Έλλης. Έκείνος όμως τόν δήλωσε κατηγορηματικά ότι τήν θεωρούσε ένοχη...

Τό «έρωτικό δράμα» τής Έλλης έγινε τόν ζήτημα τής ημέρας από τήν έφημερίδα, που τήν προσφώτουσε με τήν σφοδρότητα τής η Μαρίας. Ο Νότης άρχισε να βασανίζεται από τήν αμφιβολία, έτοιμος βέβαια να συνχωρήσει τήν Έλλη, όχι όμως και να ξεχάσει τήν σκέψις τής με τόν Άρμανη. Ο πεθερός τού άγωνίζεταν να τόν αποδείξει ότι βασανίζεταν άδικο κι ότι η Έλλη ήταν άθωα. Ζήτησε μάλιστα τή βοήθεια τού Μελισσιόδη κι ο μεγάλος δικηγόρος κάλεσε τόν Νότη και τόν μίλησε για τήν άθωότητα τής Έλλης. Έκείνος όμως τόν δήλωσε κατηγορηματικά ότι τήν θεωρούσε ένοχη...

Τό «έρωτικό δράμα» τής Έλλης έγινε τόν ζήτημα τής ημέρας από τήν έφημερίδα, που τήν προσφώτουσε με τήν σφοδρότητα τής η Μαρίας. Ο Νότης άρχισε να βασανίζεται από τήν αμφιβολία, έτοιμος βέβαια να συνχωρήσει τήν Έλλη, όχι όμως και να ξεχάσει τήν σκέψις τής με τόν Άρμανη. Ο πεθερός τού άγωνίζεταν να τόν αποδείξει ότι βασανίζεταν άδικο κι ότι η Έλλη ήταν άθωα. Ζήτησε μάλιστα τή βοήθεια τού Μελισσιόδη κι ο μεγάλος δικηγόρος κάλεσε τόν Νότη και τόν μίλησε για τήν άθωότητα τής Έλλης. Έκείνος όμως τόν δήλωσε κατηγορηματικά ότι τήν θεωρούσε ένοχη...

Τό «έρωτικό δράμα» τής Έλλης έγινε τόν ζήτημα τής ημέρας από τήν έφημερίδα, που τήν προσφώτουσε με τήν σφοδρότητα τής η Μαρίας. Ο Νότης άρχισε να βασανίζεται από τήν αμφιβολία, έτοιμος βέβαια να συνχωρήσει τήν Έλλη, όχι όμως και να ξεχάσει τήν σκέψις τής με τόν Άρμανη. Ο πεθερός τού άγωνίζεταν να τόν αποδείξει ότι βασανίζεταν άδικο κι ότι η Έλλη ήταν άθωα. Ζήτησε μάλιστα τή βοήθεια τού Μελισσιόδη κι ο μεγάλος δικηγόρος κάλεσε τόν Νότη και τόν μίλησε για τήν άθωότητα τής Έλλης. Έκείνος όμως τόν δήλωσε κατηγορηματικά ότι τήν θεωρούσε ένοχη...

Τό «έρωτικό δράμα» τής Έλλης έγινε τόν ζήτημα τής ημέρας από τήν έφημερίδα, που τήν προσφώτουσε με τήν σφοδρότητα τής η Μαρίας. Ο Νότης άρχισε να βασανίζεται από τήν αμφιβολία, έτοιμος βέβαια να συνχωρήσει τήν Έλλη, όχι όμως και να ξεχάσει τήν σκέψις τής με τόν Άρμανη. Ο πεθερός τού άγωνίζεταν να τόν αποδείξει ότι βασανίζεταν άδικο κι ότι η Έλλη ήταν άθωα. Ζήτησε μάλιστα τή βοήθεια τού Μελισσιόδη κι ο μεγάλος δικηγόρος κάλεσε τόν Νότη και τόν μίλησε για τήν άθωότητα τής Έλλης. Έκείνος όμως τόν δήλωσε κατηγορηματικά ότι τήν θεωρούσε ένοχη...

Τό «έρωτικό δράμα» τής Έλλης έγινε τόν ζήτημα τής ημέρας από τήν έφημερίδα, που τήν προσφώτουσε με τήν σφοδρότητα τής η Μαρίας. Ο Νότης άρχισε να βασανίζεται από τήν αμφιβολία, έτοιμος βέβαια να συνχωρήσει τήν Έλλη, όχι όμως και να ξεχάσει τήν σκέψις τής με τόν Άρμανη. Ο πεθερός τού άγωνίζεταν να τόν αποδείξει ότι βασανίζεταν άδικο κι ότι η Έλλη ήταν άθωα. Ζήτησε μάλιστα τή βοήθεια τού Μελισσιόδη κι ο μεγάλος δικηγόρος κάλεσε τόν Νότη και τόν μίλησε για τήν άθωότητα τής Έλλης. Έκείνος όμως τόν δήλωσε κατηγορηματικά ότι τήν θεωρούσε ένοχη...

Τό «έρωτικό δράμα» τής Έλλης έγινε τόν ζήτημα τής ημέρας από τήν έφημερίδα, που τήν προσφώτουσε με τήν σφοδρότητα τής η Μαρίας. Ο Νότης άρχισε να βασανίζεται από τήν αμφιβολία, έτοιμος βέβαια να συνχωρήσει τήν Έλλη, όχι όμως και να ξεχάσει τήν σκέψις τής με τόν Άρμανη. Ο πεθερός τού άγωνίζεταν να τόν αποδείξει ότι βασανίζεταν άδικο κι ότι η Έλλη ήταν άθωα. Ζήτησε μάλιστα τή βοήθεια τού Μελισσιόδη κι ο μεγάλος δικηγόρος κάλεσε τόν Νότη και τόν μίλησε για τήν άθωότητα τής Έλλης. Έκείνος όμως τόν δήλωσε κατηγορηματικά ότι τήν θεωρούσε ένοχη...

Τό «έρωτικό δράμα» τής Έλλης έγινε τόν ζήτημα τής ημέρας από τήν έφημερίδα, που τήν προσφώτουσε με τήν σφοδρότητα τής η Μαρίας. Ο Νότης άρχισε να βασανίζεται από τήν αμφιβολία, έτοιμος βέβαια να συνχωρήσει τήν Έλλη, όχι όμως και να ξεχάσει τήν σκέψις τής με τόν Άρμανη. Ο πεθερός τού άγωνίζεταν να τόν αποδείξει ότι βασανίζεταν άδικο κι ότι η Έλλη ήταν άθωα. Ζήτησε μάλιστα τή βοήθεια τού Μελισσιόδη κι ο μεγάλος δικηγόρος κάλεσε τόν Νότη και τόν μίλησε για τήν άθωότητα τής Έλλης. Έκείνος όμως τόν δήλωσε κατηγορηματικά ότι τήν θεωρούσε ένοχη...

Τό «έρωτικό δράμα» τής Έλλης έγινε τόν ζήτημα τής ημέρας από τήν έφημερίδα, που τήν προσφώτουσε με τήν σφοδρότητα τής η Μαρίας. Ο Νότης άρχισε να βασανίζεται από τήν αμφιβολία, έτοιμος βέβαια να συνχωρήσει τήν Έλλη, όχι όμως και να ξεχάσει τήν σκέψις τής με τόν Άρμανη. Ο πεθερός τού άγωνίζεταν να τόν αποδείξει ότι βασανίζεταν άδικο κι ότι η Έλλη ήταν άθωα. Ζήτησε μάλιστα τή βοήθεια τού Μελισσιόδη κι ο μεγάλος δικηγόρος κάλεσε τόν Νότη και τόν μίλησε για τήν άθωότητα τής Έλλης. Έκείνος όμως τόν δήλωσε κατηγορηματικά ότι τήν θεωρούσε ένοχη...

Τό «έρωτικό δράμα» τής Έλλης έγινε τόν ζήτημα τής ημέρας από τήν έφημερίδα, που τήν προσφώτουσε με τήν σφοδρότητα τής η Μαρίας. Ο Νότης άρχισε να βασανίζεται από τήν αμφιβολία, έτοιμος βέβαια να συνχωρήσει τήν Έλλη, όχι όμως και να ξεχάσει τήν σκέψις τής με τόν Άρμανη. Ο πεθερός τού άγωνίζεταν να τόν αποδείξει ότι βασανίζεταν άδικο κι ότι η Έλλη ήταν άθωα. Ζήτησε μάλιστα τή βοήθεια τού Μελισσιόδη κι ο μεγάλος δικηγόρος κάλεσε τόν Νότη και τόν μίλησε για τήν άθωότητα τής Έλλης. Έκείνος όμως τόν δήλωσε κατηγορηματικά ότι τήν θεωρούσε ένοχη...

Τό «έρωτικό δράμα» τής Έλλης έγινε τόν ζήτημα τής ημέρας από τήν έφημερίδα, που τήν προσφώτουσε με τήν σφοδρότητα τής η Μαρίας. Ο Νότης άρχισε να βασανίζεται από τήν αμφιβολία, έτοιμος βέβαια να συνχωρήσει τήν Έλλη, όχι όμως και να ξεχάσει τήν σκέψις τής με τόν Άρμανη. Ο πεθερός τού άγωνίζεταν να τόν αποδείξει ότι βασανίζεταν άδικο κι ότι η Έλλη ήταν άθωα. Ζήτησε μάλιστα τή βοήθεια τού Μελισσιόδη κι ο μεγάλος δικηγόρος κάλεσε τόν Νότη και τόν μίλησε για τήν άθωότητα τής Έλλης. Έκείνος όμως τόν δήλωσε κατηγορηματικά ότι τήν θεωρούσε ένοχη...

Τό «έρωτικό δράμα» τής Έλλης έγινε τόν ζήτημα τής ημέρας από τήν έφημερίδα, που τήν προσφώτουσε με τήν σφοδρότητα τής η Μαρίας. Ο Νότης άρχισε να βασανίζεται από τήν αμφιβολία, έτοιμος βέβαια να συνχωρήσει τήν Έλλη, όχι όμως και να ξεχάσει τήν σκέψις τής με τόν Άρμανη. Ο πεθερός τού άγωνίζεταν να τόν αποδείξει ότι βασανίζεταν άδικο κι ότι η Έλλη ήταν άθωα. Ζήτησε μάλιστα τή βοήθεια τού Μελισσιόδη κι ο μεγάλος δικηγόρος κάλεσε τόν Νότη και τόν μίλησε για τήν άθωότητα τής Έλλης. Έκείνος όμως τόν δήλωσε κατηγορηματικά ότι τήν θεωρούσε ένοχη...

Τό «έρωτικό δράμα» τής Έλλης έγινε τόν ζήτημα τής ημέρας από τήν έφημερίδα, που τήν προσφώτουσε με τήν σφοδρότητα τής η Μαρίας. Ο Νότης άρχισε να βασανίζεται από τήν αμφιβολία, έτοιμος βέβαια να συνχωρήσει τήν Έλλη



ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ



Σύντομες ειδησούλες

Η τετάρτη κυρία Μίκυ Ρούνιυδ υπέβαλε αίτηση διαζυγίου κατά του συζύγου της, τον οποίο κατηγορεί για «πνευματική σκληρότητα». Η «Ελεν Μάουκεν Ρούνιυδ, (29 χρόνων), ζητάει συγχρόνως και μία διατροφή, που ανέρχεται σε 90.000 δραχμές το μήνα, καθώς και την επαυλή στην οποία έμεινε μέχρι σήμερα το ζεύγος. Ο Μίκυ Ρούνιυδ, το άλλοτε παιδί-θαύμα της οδών, είχε να εμφανιστεί πέντε χρόνια στον κινηματογράφο, έπεισε δε τελευταία στο άστυνομικό φιλμ «Ο γκάγκστερ με το παιδικό πρόσωπο». Κερδίζει όμως άοκετα χρήματα ως παραγωγός και από εμφανίσεις του στην τηλεόραση. Έτσι στα 38 χρόνια του ο Μίκυ είναι και πάλι ολόμοναχος στη ζωή.



Ο Άντονι Πέρκινς

★ Η Λίντα Κρίστιαν ζητάει 200.000 δολάρια από τους κληρονόμους του Γάβριον Πάουερ, για να μπορέσει να μεγαλώσει και να μορφώσει τις δύο κόρες, που απέκτησε μαζί του. «Όπως γράψαμε ήδη, ο ηθοποιός της άφησε μία άσφαλιστη ζωή ενός εκατομμυρίου δολαρίων, την οποία είχε συνάψει στο όνομά της.

★ Η Σοφία Λόρεν θα υποδυθεί την Κάμεν. Ο σύζυγός της παραγωγός Κάρλο Ποντι υπέβαλε στην «Παραμύθο» νέα σχέδια του, μεταξύ των οποίων και μία νέα έκδοση της «Κάρμεν».

★ Ο κινηματογράφος κάνει αλλαγές βήματα προόδου στην Κίνα. Οι κινηματογραφικές αθλήσεις της άγαντος αυτής χώρας πραγματοποιήσαν κατά το 1958 τρία δισεκατομμύρια εισιτήρια, ενώ κατά το 1957 δεν είχαν φτάσει ούτε τα δύο δισεκατομμύρια.

★ Η «Μέτρο Γκόλντριν» ανήγειλε πώς τα σχέδια για το γύρισμα μιας κινηματογραφικής θιογραφίας του Ουίνστον Τσάρτσιλ σημείωσαν μεγάλη πρόοδο.

★ Η «Αλίντα Βάλλι» βρίσκεται στο Παρίσι, όπου θ' αρχίσει σε λίγες μέρες το γύρισμα του φιλμ «Μάτια χωρίς πρόσωπο».

★ Υστερα από μία σύντομη παραμονή στο Παρίσι, η Κατερίνα Βαλέντε έφυγε για το Χόλλυγουντ, όπου θα γυρίσει μία μεγάλη μουσικοχορευτική ταινία με παρτενάρ τον Μάριο Λάντσα.

★ Η σίαρ Γωβίλιος του 1953 Κριστιάν Μαρτέλ, την οποία είδαμε τελευταία στο φιλμ «Αδάμ και Εύα», συνεχίζει μία θριαμβευτική καριέρα στο μερικανικό κινηματογράφο. Τελευταίο προ ημερών το γύρισμα του φιλμ «Ανυπόμονη καρδιά», που είναι το 16ο της.

★ Η μαύρη τραγουδίστρια Έρτα Κίτ, πρωταγωνιστεί μαζί με τον Σάμου Ντσίβις (γιού) και τον Ρέξ Ίνγκραμ σε μία νέα έκδοση της «Αννας Λουκάζας», της οποίας οι ήρωες είναι δύο νέγοι.

★ Η Μαίριλιν Μονρόε διέμενε την είδησι πως πρόκειται σύντομα να επισκεφθεί την Εύρωπ

μαζί με το σύζυγό της Άρθουρ Μίλλερ.

★ Ένας Αμερικανός δημοσιογράφος δημοσίευσε σε μία αμερικανική εφημερίδα τον αριθμό τηλεφώνου της Ελλάδας της Μπριζίτ Μπαρντό. Από την ημέρα εκείνη, οι θαυμαστές της σίαρ στο Νέο Κόσμο δεν της άφινουν ούτε μιάς στιγμής ησυχία. Το τηλέφωνό της κουδουνίζει συνεχώς!

★ Η Μαρτίν Κάρολ ανακοίνωσε πως σκοπεύει τον προσεχή Οκτώβριο να παντρευτεί το γιαιτρό Άντρέ Ρουδέξ και να εγκαταλείψει συγχρόνως τον κινηματογράφο.

★ Στην Αργεντινή έγινε ένας διαγωνισμός για την ανάδειξη της σίαρ με την ωραιότερη πλάτη. Νικήτρια ανέδειχθη η Μπριζίτ Μπαρντό.

★ Φωτογραφίες της Μπριζίτ Μπαρντό παλονται κρυφά στη Μόσχα, 50 ρούβλια η καθεμία. Κι όμως οι Ρώσοι δεν έχουν δη μέχρι στιγμής ούτε μία ταινία της.

★ Τελευταίος χαρακτηρισμός της Μπριζίτ Μπαρντό: «Ένας διάβολος με φουστάνια και πολύ συχνά χωρίς φουστάνια!»

★ Ο Σαρλ Τρενέ έχει εξαφανιστεί από το Παρίσι. Λέγεται πως βρίσκεται σ' ένα μεγάλο λιτσιτάουτο καλλονής, όπου του φαιρούν τις ρυτίδες από την περιοχή των ματιών.

★ Ο Μωρίς Σεβαλιέ αποκάλυψε στο Λονδίνο τα σχέδιά του για το 1959. Υστερα από ένα ταξίδι στην Πορτογαλία, για να παρευρεθεί στο εκεί κινηματογραφικό φεστιβάλ, θα παρουσιάσει στους Παρισινούς το φιλμ «Ζίζι», που γυρίσει με τη Λέσλυ Κάρον και θα κληθεί κατόπιν μία νέα τουργέ στη Β. και Κεντρική Αμερική. Το Μάιο ο ακούρατος Μωρίς θα υποδυθεί το ρόλο ενός παπά, που τραγουδάει για φιλανθρωπικούς σκοπούς στο φιλμ «Η μαμμή του Πόν-Κλερ». Το ρόλο της μαμμής θα παίξει η Τζίνια Λολομπρίτζινα. Θα φύγει κατόπιν για το Χόλλυγουντ, όπου θα υποδυθεί τον ίδιο τον εαυτό του, από τα πενήντα χρόνια και πάνω, στο φιλμ, που θα γυρισθεί βάσει της αυτοβιογραφίας του και που θα έχει για τίτλο «Η Ιστορία του Μωρίς Σεβαλιέ». Τέλος θα παίξει το ρόλο του Πανίς σε μία νέα έκδοση της «Φαννύ» του Μαρσέλ Πανιδό.

★ Η Ωντρέϋ Χέμπιμπουρ είναι εκτός κινδύνου και οι γιατροί πιστεύουν πως πολύ σύντομα η σίαρ, που τραυματίστηκε πολύ σοβαρά πέφτοντας από το αλκο, θα υποβεί και πάλι να περπατήσει.

★ Για να παίξουν στο νέο φιλμ του Τζον Φόντ «Στρατιώτες του Ιππικού», ο Τζών Γουαίλν και ο

Ούλλιαμ Χόλντεν θα εισπράξουν από 500.000 δολάρια ο καθένας τους.

★ Μία άγνωστη Γερμανίδα, η Σαμπίνα Μπέτιαν, εξελέγη για να παίξει το βασικό γυναικείο ρόλο στη νέα αμερικανική υπερπαραγωγή «Σπάρτακος». Στο έργο αυτό η άγνωστη μέλλουσα σίαρ θα έχει για παρτενάρ τους Σέρ Λωρενς Όλβιε, Κέρκ Ντάγκλας, Τόνυ Κέρτις, Πήτερ Ουστίνωφ και Τσάρλς Λάτον.

★ Η Άμυ Λέην και ο σύζυγός της Ξαβιέ Κούγκατ υποχρεώθηκαν, κατόπιν δικαστικής απόφασης, να πληρώσουν 200.000 λιρέτες σ' ένα δημοσιογράφο της Ρώμης για διάφορα διαφημιστικά άρθρα που έγραψε γι' αυτούς.

★ Η Έρτα Κίτ θα υποδυθεί το ρόλο της Κλεοπάτρας στο φιλμ «Στά μέσα στο Μαρτίνο», στο οποίο ο Λόυντ Νόλαν θα υποδυθεί τον Καίσαρα. Το φιλμ αυτό θα είναι το πρώτο της νέας έταιρείας, που ίδρυσαν ο Λόυντ Νόλαν και ο σεναριογράφος-παραγωγός Ντέιβιντ Γέλλιν.

★ Μία γαλλική εφημερίδα δημοσίευσε την είδησι πως η Μπελίντα Λη παντρεύτηκε κρυφά τον πρίγκιπα Όρσιν σε μία μικρή πόλη της Έλβετίας. Η είδησι αυτή πάντως δεν επιβεβαιώθηκε μέχρι στιγμής.

★ Η Κριστίν Καρέρ και ο Φιλίπ Νικώ, τους οποίους χάρισε ο κινηματογράφος πέντε μέρες μετά το γάμο τους, θα μπορέσουν επί τέλους να εργαστούν μαζί για πρώτη φορά. Θα είναι οι δύο βασικοί πρωταγωνιστές του έργου «Επαφή με το Πλημμελειοδικείο», που θ' ανεβάσει σε λίγες μέρες ένα παρισινό θέατρο.

★ Στη Γαλλία τα φιλμ που γνωρίζουν αυτή τη στιγμή τη μεγαλύτερη επιτυχία είναι κατά σειράν: «Η γέφυρα του ποταμού Κβά», «Πόλεμος και ειρήνη», «Ο θείος μου», του Ζάκ Τατί, «Οι 10 εντολές» και «Ο γύρος του κόσμου σε 80 μέρες».

★ Όσο για τους ηθοποιούς που θριαμβεύουν, επί κεφαλής έρχεται η νέα ηθοποιός Πασκάλ Πετί, η οποία ξεπέρασε κι' αυτές ακόμα τις Μισέλ Μοργκάν και Μπριζίτ Μπαρντό. Τετάρτη στη σειρά επιτυχίας έρχεται η Ζιζι Ζανμαίρ με τα φιλμ «Φοβή Μπερζέρ» και «Αξιολάτρευτοι που είναι οι άνδρες» και πέμπτη η Ντανιέλ Νταρριέ.

★ Από τους άνδρες τέλος πιο επιτυχημένοι θεωρείται ο Ζάκ Τατί και ακολουθούν οι Πιέρ Μπρασσέρ, Σαρλ Μπουαγιέ, Ζάν Γκαμπρέν και Άνρϋ Βιντάλ.

★ Ο Ντέιβιντ Νίβς έχει μεγάλες πιθανότητες να σ' έφετος το «Όσκαρ χωρίς σ' ημενία του στο φιλμ «Χαριστική πείνα», θ' αρχίσει την 1η Μάη το γύρισμα του φιλμ «Ο γύρος κόσμου σε 6 μέρες και 6 μ'» με παρτενάρ την Μίτσι Γκινόρ. Ακολούθως ο Ντέιβιντ υποδυθή τον ιδρυτή του πρώτου Μπάντεν Πάουελ σ' ένα που θα έχει για θέμα τη ζωή «Φυσικά το ρόλο αυτό θα τον φορώντας κίτα», δηλωσε χαρούμενος ο Ντέιβιντ Νίβεν, ο οποίος έχει νικήσει στη Σκωτία.

★ Ο Ζάκ Τατί δέχθηκε γυρίσει ένα νέο «Αδόν Κιχώτ» τη διεύθυνση του Φεντερικό Φε. Το έργο αυτό θ' αντικαταστήσει



Η Έρτα Κίτ

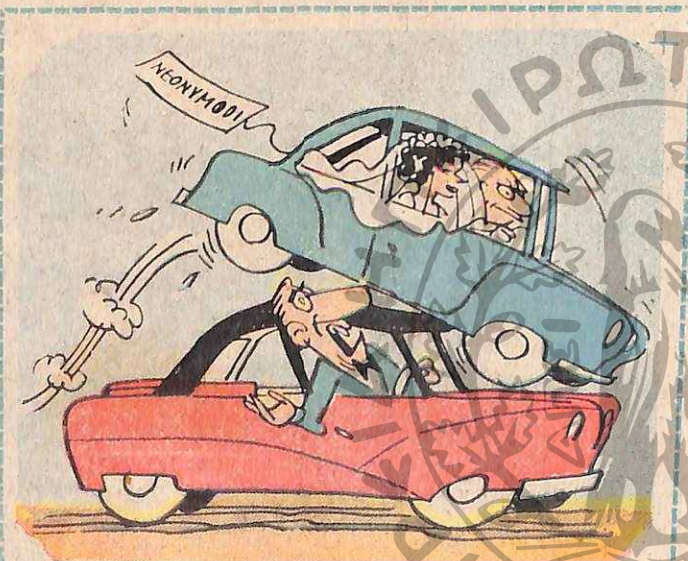
κείνο που έπρόκειτο να γυρίσει Μάικ Τόντ με τον Φερναντ Μάκ της «Ελίζαμπετ Ταίλορ ως Δουλοταίνα».

★ Η Λέσλυ Κάρον επείγει την απόφασή να μη ξαναγυρίσει στην οδόν. Ο σκηνοθέτης καταλάβαινε τις γυναίκες, που λυ Τζόνσον, κατόρθωσε όμως στην μεταπείση κι' έτσι θα την άκουσε στο έργο αυτό να τραγουδάει μία γλυκειά μελωδία, που έχει γυρίσει στο Παρίσι Βαλεντίν.

★ Στην Κορτίνα ντ' Αμπέτι, που θεωρείται ο παράδεισος των χειμερινών σπορ, ο Καυλλο Μαρτίνι, ο οποίος άρχισε το γύρισμα του νέου του φιλμ «Χειμερινές διακοπές». Το έργο θ' αποτελέσει διατέσσερα σκέτη, στα οποία θα πρωταγωνιστούν η Μισέλ Μοργκάν, ο Βιττόριο ντ' Σίλβιο, ο Πιέρ Κρεσσούδ.

★ Ένώ είχαν χωρίσει εδώ και δύο χρόνια και έπρόκειτο να παρουν διαζύγιο, η Ντιάννα Ντόρς φαίνεται τώρα απαρνημένη για το θάνατο του συζύγου της Ντέννις Χάμιλτον. Ένας μεγάλος σταυρός από κόκκινα τριαντάφυλλα ξεχώριζε κατά την κηδεία από όλα τα άλλα στεφάνια. Έφερε δε μία μικρή κάρτα με τα ακόλουθα λόγια: «Στο λατρευτό μου Ντέννις, δεν υπάρχουν λόγια ικανά να εκφράσουν την αγάπη μου και τη λύπη μου, Ντιάννα». Εκτός από την Βαρουθενόσα Ντιάννα και τρεις άλλες γυναίκες παρακολούθησαν την κηδεία του Ντέννις Χάμιλτον, ντυμένες στα μαύρα και βαδίζοντας μπροστά η μεγαλοπρεπής Τζιωρτζίνα Μορφο, και οι έσκατες γόσσες Σάντρα Ντόρς και Βέρα Νταλν. Η τελευταία βρισκόταν δίπλα του όταν ξεψόχησε.

★ Στο φιλμ «Πράσινα σπίτια» ο παρτενάρ της Ωντρέϋ Χέμπιμπορ, Άντονι Πέρκινς, παίρνει ένα μπάνιο στο ποτάμι ολόγυμνος. Ο Τόνυ, αν και είναι σήμερα περιζήτητος, παραμένει ο σεμνός νέος, που ήταν και πριν γίνει διάσημος, όταν βρίσκεται δε στη Νέα Υόρκη, μένει στο παλιό διαμέρισμα, όπου έμεινε και άλλοτε, για το οποίο πληρώνει 50 δολάρια το μήνα νοίκι.



— Σιγά βοί... βιαστικέ!...

(Του Αρχέλαου)

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ



τάρης και ανάγωγος. Πώς σε ανέχομαι πενήντα χρόνια...

— Άλλα τόσα σε ανέχομαι κι' εγώ! φώναξε ο δέξυμος γέρος, ενώ έτρεμε το μούσι του.

— Τι να σου κάνω! Έπρεπε να ήμουν σαράντα χρόνια νεότερη.

— Τι θάκαις;

— Θα γυρίζω, στη μακαρίτισσα τη μαμά μου. Όπως και τότε, θυμάσαι. Κι' έφαγες τα σίβερα για να ξαναέρθω.

— Αν θές μπορείς να γυρίσης και τώρα! ελπε με μακάθριο σαρκασμό ο κ. Κλεόβουλος.

Και σε λίγο, να ή γριούλα με το μαύρο της καπελλάκι κι' ένα βαλιτσάκι στο χέρι.

— Σε χαιρετώ, λέει στο γέρο.

— Πώς στη μαμά σου;

— Όχι. Πάω στην κόρη μου! Να δούμε τι θα κάνει μόνος σου, γεροπαράνε!

Βροντίζε την πόρτα τώρα η κυρία Ευδοξία, βγήκε στο διάδρομο, άνοιξε την εξώπορτα. Έκείνη τη στιγμή έτοιμαζόταν να χτυπήσει το κουδούνι ή Κλεονίκη.

— Μαμά!

Κι' έπεσε στην άγκαλιά της.

— Τι είναι, Κλεονίκη μου;

— Έφυγα από τον άντρα μου. Δε μπορώ να ζήσω πιά κι' αυτόν τον τύραννο.

— Ωραία. Κι' εγώ έρχομουν σε σένα. Δεν τον άντεχω πιά το γέρο. Μουχει ψήσει το ψάρι στα χείλη. Άλλά... αλλάζουν τα πράγματα. Έλα μέσα...

Και σε λίγο το κουδούνι και νά η Λέλα.

Με δάκρυα κι' αυτή, ρίχνεται στη στοργική μητρική άγκάλη. 'Η γιαγιά προσπαθούσε να παρηγορήσει κόρη κι' έγγονή, ή έγγονη τη μαμά, ή μαμά και τις δύο.

— Τι γίνεται εδώ; Οικογενειακό συμβούλιο;

— Ήταν ο κ. Κλεόβουλος που είχε άνοιξε την πόρτα. Σοβαρή ή γιαγιά του έλπε:

— Έδώ έχουμε οικογενειακά δράματα. 'Η Κλεονίκη έφυγε από τον άντρα της και ή Λέλα από το δικό της.

— Ωραία! Και συγκεντρωθήκατε όλες εδώ. Και πετύχατε και την άρα! Νά ξαναγυρίσετε στους άντρες σας.

— Δε μπορούμε να τους υποφέρουμε! δήλωσε ή Λέλα.

— Και μήπως μπορούν να σας υποφέρουν αυτοί;

— Τέλος πάντων. Γιατί μαλλώσατε;

— 'Η καθεμιά είπε τα δικά της. Καλωμαριμένος ο γέρος τις άκουσε. Στο μεταξύ είχαν μαλακώσει και οι γυναίκες.

— Έγώ θα ήθελα να γυρίσω, είπε με κάποια συστολή ή Λέλα. Άλλά με τί μούτρα θα παρουσιαστώ;

— Το ίδιο κι' εγώ, δηλόγησε και ή Κλεονίκη.

— 'Η γιαγιά σηκώθηκε:

— Σένα Λέλα θα σου τά κανονίσω εγώ. Ο Στέφανος μούχει μεγάλη άδυναμία. Και δεν είναι σωστό να μέινει και μόνος του άποψη.

— Ούτε ο μπαμπάς, είπε ή Λέλα. Έγώ, μαμά, θα πάω να δίνω στο μπαμπά. Και θα τον φέρω στα καλά του.

Σηκώθηκε κι' αυτή.

— Λοιπόν, είπε ο παππούς. Κι' εσύ Κλεονίκη μου, θα καθίσεις μαζί μου. Έλα εδώ κορούλα μου... Θυμάσαι πού σε χόρευα μικρή στα γόνατά μου;

Και ο παππούς πήρε στα γόνατά του την... πενήνταρά κόρη του.

★

— Καλώς τη γιαγιά! είπε με φανερό έκδηλο χαράς ο Στέφανος και τη φίλησε.

Ο Στέφανος άγαπούσε, σχεδόν έλάτρευε, τη μαμά της μαμάς της γυναίκας του. Γιατί ήταν ευγενική, γλυκομίλητη, γεμάτη αγαθότητα και καλωσύνη.

— Κάτσε, γιαγιά. Τι θέλεις; Θέλεις ένα κονιάκ; Θέλεις να σου φτιάξω έναν καφέ; Θέλεις ένα τσάι;

— Όχι, παιδί μου. Θέλω να μιλήσουμε.

— Τι να πούμε, γιαγιά; Οι σημερινές γυναίκες είναι άλλοιότητες. Δεν είναι όπως ήσαστε σεις στον καιρό σας, στοργικές, περιποιητικές και υπάκουες.

— Αί, παιδί μου, είχαμε κι' εμείς τα δικά μας.

— Όχι, όχι, είσαστε άλλοιότητες. Ζηλεύω την τύχη του παππού... Θες να μείνεις μαζί μου, γιαγιά; Μείνε, θα μου κάνης καλό...

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 733

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Βασιλιάς των Φαιάκων, πού περιποιήθηκε τον Όδυσσέα. — Η άρχή της ημέρας.

2 Έργαλείο των ξυλουργών. — Λιμάνι της γαλλικής Β. Αφρικής.

3 Πόλις της Κρήτης. — Άρχαία πόλις της Β. Σικελίας. — Κατοικία ζώων.

4 Τόν ύμνησαν όλοι οι ποιηταί. — Συνοδεύεται από ώ-

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Βασιλιάς της Μακεδονίας (413-399 π. Χ.). — Εύσυνειδησία.

2 Χώρα της Ασίας πού κατοικούσαν οι Άραμαίοι. — Παροδική συνθήκη.

3 Έκκλησιαστική ποιητή. — Μας έξασφαλίζει νερό. — Γνωρίζει πολλά.

4 Μέρος του ματιού. — Όνομα τεσσάρων αυτοκρατόρων

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17
1																
2	•															•
3																
4																
5																
6																
7																
8																
9																
10																
11																
12																
13																
14																
15																
16																
17																

χρότητα. — Μαγειρευμένος είναι πολύ νόστιμος.

5 Όχυρή πόλις της Β. Α. Γαλλίας. — Όνομα δυό άμνηκων ήρώων. — Υπολογίζεται σε χρήματα. — Πήγαψε.

6 Συνοδεύουν βασιλείς. — Οργανον αίσθησης. — Άνθος. — Θαλάσσα (άρκ.). — Άρχη ύποθεσης.

7 Χωρίς αυτό άκρησπεύεται ή άρασις. — Είναι μεγάλο πρότερμα για μία γυναίκα. — Έπίπνυμο δυό Άγγλων φιλοσόφων του 19ου αιώνα.

8 Δεν λείπουν από καρμιά ήλεκτρική έγκατάσταση. — Τα έλαια αυτά λέγονται και αίθέρια.

9 Δύο γράμματα, πού συνοδεύουν συχνά όνόματα άξιωματικών. — Όπλο των έργων στις δημοκρατικές χώρες. — Γαλλικό μέτρον έπιφανείας.

10 Το πιάτο των χωρκών. — Δεν λείπον από κανένα θέατρο.

11 Άγγλος θαλασσοπόρος. — Έπίρρημα πού δεν άπαιτεί καμμία προσπάθεια. — Γαλλική ποδοσφαιρική όμάς.

12 Χαρακτηρίζουν μέρος του 24ώρου. — Ναυτικό παράγγελμα. — Πρόθεσις. — Στη χώρα αυτή βρισκόταν το χρυσόμαλλο δέρας. — Νότα.

13 Αίτια όσθενείων. — Δεν βρίσκεται στη θέσι του. — Έσως τον όθασε. — Περιβάλλει τη Γη μας.

14 Έχει ένα όνομα και πολλούς αριθμούς. — Τα βλέπω με χίρως να υπάρχουν. Έρκεται σ' έσπαθ με τη θάλασσα.

15 Οι άρχαιοι πού άνακαλύπτουντα παρουσιάζουν πάντα μεγάλο ένδιαφέρον. — Άνυπόληπτα. — Βασιλιάς της Άλλυρίας, γυνίς του Πλευράτου.

16 Βρίσκονται στο στόμα. — Θεότιπτες της μυθολογίας μας.

17 Συμβολή. — Βοηθεί στην άνακάλυψη κακοποιών.

του Βυζαντίου. — Ποδοσφαιρικός όρος.

5 Μικρή στην ηλικία. — Γυναίκε όνομα, σύνθεσε στην Άντατολή. — 'Η ναυαρχίς του Κοδρινγκτών κατά τη ναυμαχία του Ναυαρίνου. — Υποδιαίρει της βούας των Σπαρτιατών.

6 Άναφορική άντωνυμία. — Άναφορική άντωνυμία (δοτ. πληθ.). — Χτύπος ρολογιού. — Πρόθεσις. — Διπλώνει συγκατάδοσι.

7 Τελικός σύνδεσμος. — Δεν τά πρύνε οι έξυπνοι. — Τα λεπτά της είναι πολύτιμα.

8 Δίνομε στο κείμενο αυτό μία για κάθε λέξη. — Πλανόδιος έμπορος της παλινάς Άθηνας.

9 Υποθετικό. — Άμφιον του δίακου. — Νότα.

10 Κίθε καπνοβιομηχανία διαφνίζει το δικό της. — Χώρα της Κεντρ. Άμερικής.

11 Έγαλούχησε τον Δία. — Άνάβει φωτιά. — Φωνήεν.

12 170. — Χώρα πού συναντήσαμε και στο 12 όριζοντίως. — Άρχικά πού έπαψαν να πετούν. — Χρονικό έπίρρημα (δημοτ.). — Μονάς της ήλεκτρολογίας.

13 ... σύρ Μοζέλ: βιομηχανική κωμόπολις της Λωρραίνης. — Διαπρεί τρόφιμα. — Τ' άποκτούμε με χρήματα. — Άρχη συμπεράσματος.

14 Όργανο αίσθησης. — Παλαιά φασμακευτική μονάς, ίση με έξη έκατοστόγραμμα (πληθ.). — Πάρα πολύ.

15 Το κρασί της θείας Μεταλλεύσεως. — Νεμίσματα πού κυκλοφορούν εύρύτατα στη χώρα μας. — Καταστροφικό έντομο.

16 Πηγή νερού. — 'Η μητέρα της Άρτεμίδος.

17 Τέτοια είναι συνήθως τά άφιερώματα. — Έτσι άποκαλείται ο Μωμεθανός στα δημοτικά ποανούδια.

ΧΡ. ΣΑΜΑΝΙΔΗΣ

Ή λύσις του 732 στη σελ. 62

— Στάσου να τά πούμε λίγο...

★

— Ήρθες πάλι κορούλα μου; είπε ο κ. Περικλής, πού διέκοψε τις πασιέντσες του. Κάτσε μαζί μου, Λέλα μου. Θέλω να σ' έχω κοντά μου... Μία πού έφυγες από τον άντρα σου, θα μείνεις εδώ. Έσύ είσαι αίμα μου. Έσύ δε θα με βασανίζεις, πουλάκι μου.

— Έγώ θέλω να μιλήσουμε, για τη μαμά, μπαμπάκα. Ξέρεις, έχει μετανιώσει πού έφυγε...

★

— Έτσι ο κ. Κλεόβουλος είχε στα γόνατά του την Κλεονίκη, πού την εύρισκε άγγελούδι, ενώ ο άντρας της τη θεωρούσε τύραννο κι' εκείνη πάλι είχε για άγιο τον πατέρα της, πού έλεγε βασανιστή τη γριά του, πού την άνέμαζε κάγια γυναίκα ο Στέφανος, πού θεωρούσε ίδιότροπη τη Λέλα, πού την έκενάριζε ο δικός της, ενώ ο μπαμπάς της την κανά κευε σαν κοούλα.

Πού να βρης άκρη; Και όμως θρήκαν. Έκείνη τη νύχτα ή γιαγιά κοιμήθηκε στού Στέφανου, ή Λέλα στού μπαμπά της, ή Κλεονίκη στο γέρο και ήταν όλοι εύχαριστημένοι. Μά οι τρεις γυναίκες, με τά χάδια και με τη γλυκειά κουθέντα, κάτφεραν να καλμάρουν τας τρεις άντρες. Και τό μεσημέρι βρέθηκαν και τά τρία άντρώγυνα στο σπίτι του παππού. Ήταν τό συμπιλιωτικό γεύμα.

— Παιδιά μου, είπε ο γέρος, ή ζωή των παντρεμένων είναι σαν τον ούρανο. Πότε έχει λιακάδες, πότε συννεφίες και καταιγίδες. Και δε μπορεί να είναι όλο λιακάδα. Γιατί άν ήταν έτσι θα έμοιαζε με... θα έμοιαζε με...

— Με χαμομήλι συμπλήρωσε ή γιαγιά.

Ο παππούς την άγριοκούτταζε:

— Υπομονή, λοιπόν, κι' έτσι θα την περάσουμε όλοι. Υπομονή και κατανόηση. Και τώρα πίνω στην ύγεία της συμπιλιώσεως...

Υψωσε τό ποτήρι του, αλλά πριν τό φέρη στα χείλη του, πετύχτηκε ή γιαγιά:

— Μην πίνεις, Κλεόβουλε! Σκέψου τό σηκότι σου!

— Πού μου τέτηρες, γριά. Άσε με πιά. Σήμερα θα πιά κι' άν δεν σ' άρέσει, γύρισε στη μαμά σου!

Τά μάτια του παππού πέταξαν φλόγες. Μά οι όλλοι είχαν την έμπνευσι να τό πάρουν στ' άστεία. Λίγο πριν φύγουν έγιναν και μερικά έμπιστευτικά έπεί-ά-τέπ.

Ο παππούς στον Περικλή: Μη μου τη βασανίζεις την Κλεονίκη, Περικλή μου.

— 'Η Λέλα στη μαμά της: Μην τον στενοχωρής τον καμένο τό μπαμπά.

Ο Περικλής στο Στέφανο: Μην κακομιλάς στη Λέλα. Είναι πολύ εύαίσθητο πλάσμα. Όχι πώς είναι κόρη μου, αλλά είναι διαμάντι...

Και ο Στέφανος στον παππού: Παππού, τη γιαγιά και τά μάτια σου! Κάνε και καμιά ύποχώρησι κάπου-κάπου...

Και ο παππούς σε όλους: Στο καλό. Κι' άλλη φορά, άια ξανατασάκωθτε, όχι όλοι την ίδια μέρα!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

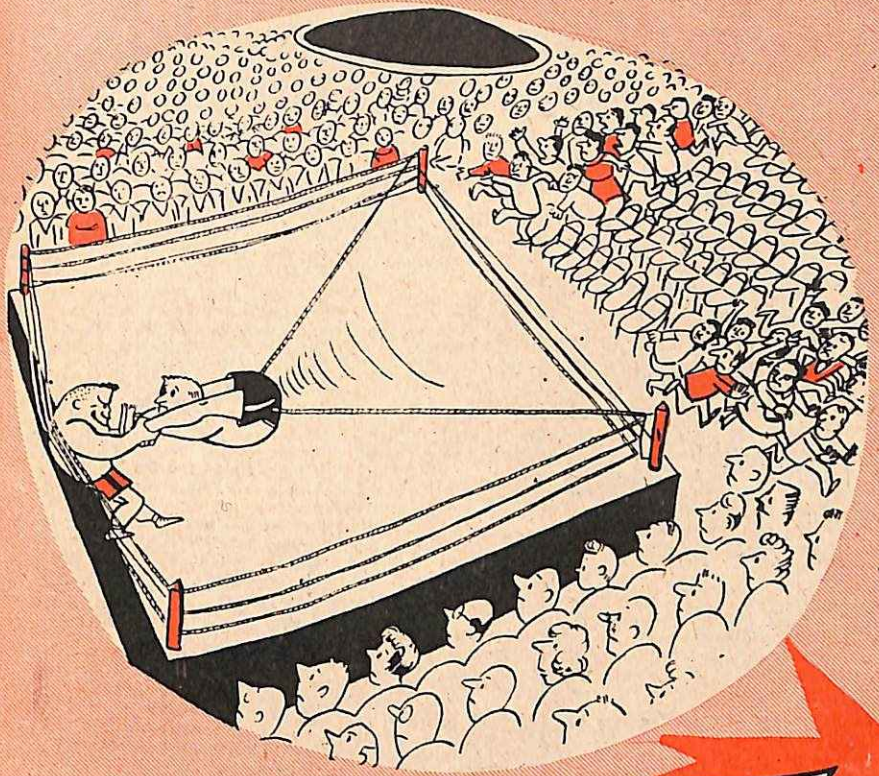
☺☺

Το μεγαλύτερο κολοκύθι!

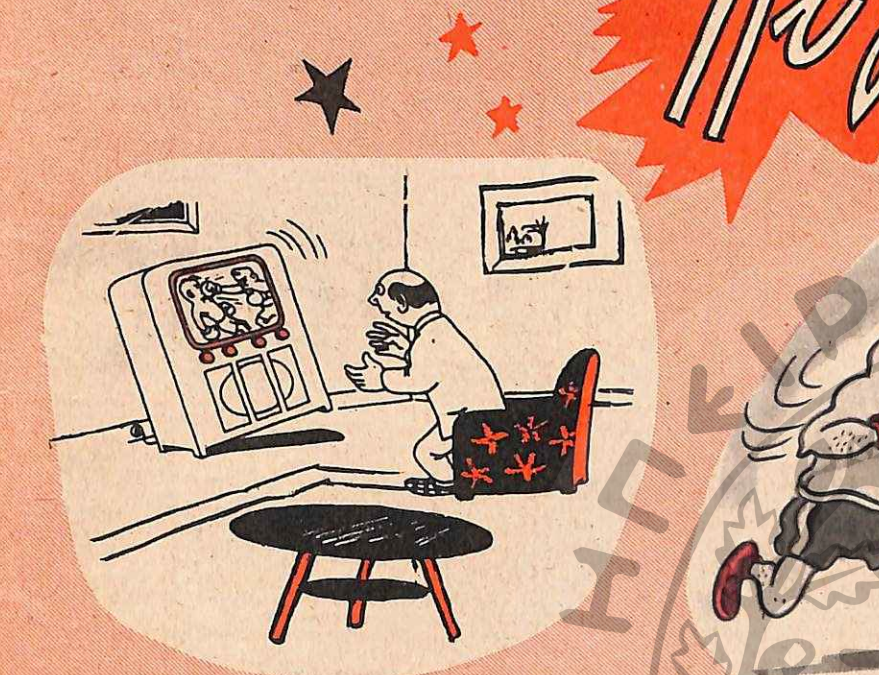
Το μεγαλύτερο κολοκύθι του κόσμου ήταν, κατά πάσαν πιθανότητα, αυτό πού φιγουράριζε τελευταίως σε μία έκθεσι κηπουρικής, στην Άγγλία. Είχε βάρος 55 κιλών και περίφειρα 1,75.

Κάπως μικρότερη ήταν μία κολοκύθα πού έφτασε πρό έτών άεροπορικός στο Λονδίνο, σταλμένη άπ' τη Γαλλία, για να γίνει κολοκύθιπτα και να σερβιριστή σ' ένα έορταστικό συμπόσιο με 400 συνδαιτημένους! Μόλις ξεφορτώθηκε όμως άπ' τό αεροπλάνο, έσκασε σε πολλά κομμάτια, ίσως γιατί είχε παραωριμάσει.

Έξ' όλου, στο Τράνσβααλ, ένας καλλιερητής προσπαθεί να δημιουργήσ... τετράγωνες κολοκύθες, για να πίνουν λιγότερο χώρο κατά τη συσκευασία και τη μεταφορά τους! Έλπίζει δε να επιτύχει, άναγκάζοντάς τις να μεγαλώσουν περιωρισμένες μέσα σ' ένα τετράγωνο έλλινό τελάρο, ώστε να πάρουν αυτό τό σχήμα!



Ο έξυπνος πυγμάχος



— Σταματήστε!...

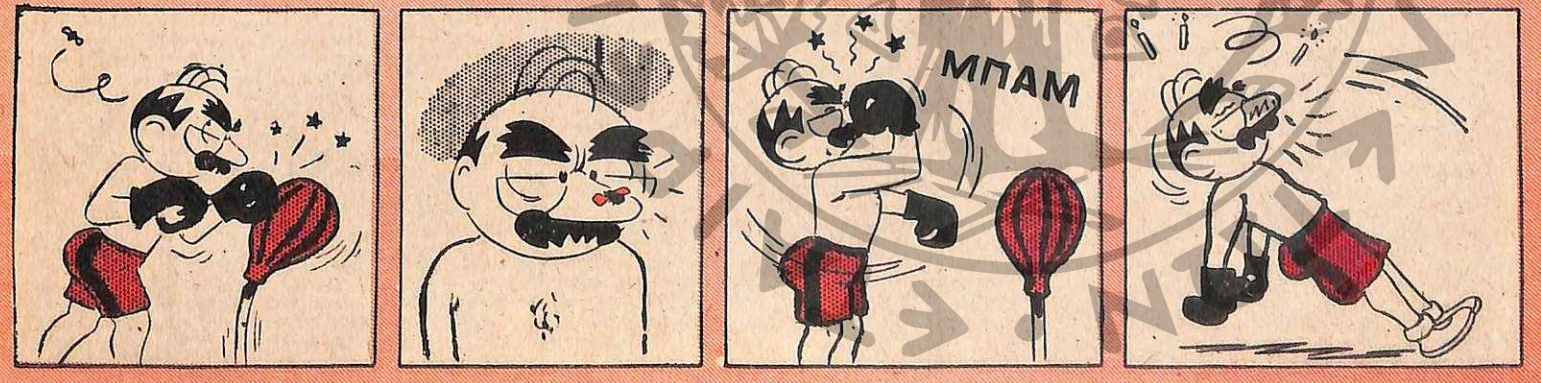


— Και από πού τό κατάλαβες πώς έχω τράκι!

Πεζηνάχοι



— Ο Μπουνίδης μάχεται άπεγνωσμένα, για να κρατήσει τό... γυντρώ του.



Χωρίς λόγια.



Ομορφη κοπέλλα η Κατερινιώ είχε αναστατώσει το Γιωργή...

ΧΕΙΛΙΔΟΝΙΑ ΣΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ

Γυναίκα του Γιωργή του Πλουμή δε μπορούσε να γίνει — δεν ήταν λογικό να έλπιση, ότι θα γινότανε... Τέτοιο γάμο ανάρμοστο δεν ήταν δυνατό να προβλέψει κανείς για το γυναικό...

Τί να κάνει η Κατερινιώ;... Πώς να αντιμετωπίσει την κατάσταση;... Έλπιδα δεν της έμενε καμιά... Κι' έτσι αποφάσισε να υποταχτεί στην τραγική της μοίρα...

*

Ο γάμος έγινε μεσημέρι. Γεμάτο, ξέχειλο, το αρχοντικό του Πλουμή από φίλους, από γνωστούς, από γείτονες, από συγγενείς... Στη μεγάλη αψίδα του υποστατικού φηνόντουσαν από τα δηλωμένα τα άρνια, τα κοκορέσια...

...Και σε μία γωνία από υποστατικού, κρυμμένη από όλους, η Κατερινιώ κίταζε για τελευταία φορά τον αγαπημένο της, που την είχε τόσο σκληρά απαρνηθεί... Ο Γιωργής δεν τολμούσε αυτός να γυρίσει και να την κυττάξει...

Κι' η άλλη, η φτωχιά, η άσημαντη, πήρε στα δακρυσμένα της μάτια τη λατρευτή της εικόνα...

Η Κατερινιώ ΚΙ' Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ

ΤΑΛΕΝΤΙΑ και χαρές στο αρχοντικό του Θανάση Πλουμή! Και η αίτια ήταν ο γάμος του μοναχογιού του πάμπλουτου κτηματία, του Γιωργή, με την όμορφη τοσελικοπούλα, τη Γαρυφαλλιά...

...Ήταν άνοιξη. Τα μπουμπούκια της καινούργιας ζωής είχαν σκάσει, άπαντα στους φράχτες, έξω από το χωριό. Οι σκιές του δειλινού αγκαλιάζανε τη φύση, που αναγεννιόταν, ύστερα από την άγρια παγωνιά του χειμώνα...

Ένα ζευγάρι άκουμπουσε άπαντα στον πιο λουλουδιασμένο φράχτη. Η Κατερινιά, η κόρη του επιστάτη του Πλουμή, του Μελένη, έτρεμε σά φοβισμένο πουλί, καθώς την έσφιγγε με δύναμη, με πάθος, ο Γιωργής στη δίψασμένη αγκαλιά του...

— Γιωργή... του μωρουμύριζε. Είναι κακό αυτό... Πολύ κακό... — Κακό το ότι αγαπιόμαστε;... — Δεν αγαπιόμαστε... Έγώ σ' αγαπάω... — Κι' εγώ ακόμα πιο πολύ!

Και την έσφιγγε δυνατά και ήταν ελκρινής: όταν είναι νέος κανείς, νοιώθει τον πόθο, που τον φλογίζει σαν έρωτα... Ομορφη κοπέλλα η Κατερινιώ, βροσερή, είχε αναστατώσει το Γιωργή! Καί, όταν έλεγε, ότι την αγαπούσε, το πίστευε και ο ίδιος... Ένώ την ποθούσε μόνο.

Πίστεψε κι' αυτή η φτωχιά στον έρωτά του, παρασύρθηκε κι' από το δικό της αίσθημα, που τη βούλιαζε βαθιά στην αγκαλιά του!

Για την υποχώρησή της αυτή δεν ένοιωσε ούτε ντροπή, ούτε μεταμέλεια. Δε ντρέπεται κανείς κι' ούτε μετανιώνει, όταν αφήσει τον έρωτικό αυθορμητισμό να τον παρασύρει σαν δρμητικές χείμαυρος... Αυθόρμητο πλάσμα κι' η Κατερινιώ, όμοιο με τα άλλα, τα ελκρινή κι' ανυπόκριτα πλάσματα του υπαίθρου — τα ζωάκια, τα πουλιά — που γεμίζουν όμορφα τη φύση και εξωραίζουν την έσοχή, δεν ήταν λευκή να καταλάβει πόσο μακριά — χαμηλά ήταν η δραματική κυριολεξία... — την είχε οδηγήσει ο έρωτάς της. Το κατάλαβε όταν ένοιωσε μέσα στα σπλάχνα της τον καρπό του έρωτά της να σκιρτάει... Δεν τόλμησε να μιλήσει γι' αυτό στο Γιωργή... Δεν ήθελε με κανένα τρόπο να ταπεινώσει ως την υποχρέωσή τη συμπάθειά του... Δεν καταδεχότανε να τον αναγκάσει να την αγαπάει, τον ήθελε με τη θέλησή του, χωρίς εξαναγκασμό, άφοσιωμένο σ' αυτήν...

Τότε όμως έγινε αυτό, που μπορούσε κανείς να προβλέψει: Ο γερο-Πλουμής ετοίμασε επιτήδεια — πονηρά θα μπορούσε κανείς να πη... — το συνοικέσιο με την πλούσια νύφη, την κόρη του Λευτέρη του Σπανού. Τό είχε του γιού του. Αυτός στην αρχή αρνήθηκε, ύστερα όμως από πίεση έπιμονη του πατέρα του — πίεση, που έφτασε κι' ως τις άπειλές... — έσκυψε το κεφάλι του και υποτάχθηκε στην πατρική θέληση... Καί η Κατερινιώ θαίστατο...

Έμαθε το νέο με αξιοπρέπεια και δέχτηκε το χτύπημα χωρίς να διαμαρτυρηθεί, χωρίς να δείξει αγανάκτηση, χωρίς να ζητήσει από κανέναν εύθυνες... Από ποιόν να ζητήσει εύθυνες;... Από ποιόν άλλον, εκτός από τον άκριτο κι' επιπόλαιο εαυτό της;... Κλειστήκε βαθιά στο βουνό της πάνω και έγραψε το τολμηρό της κοριτσιότικο όνειρο...

Αδύνατα

Ο Λούκουλλος και τα συμπόσια του

Ο ΛΟΥΚΟΥΛΛΟΣ έεσπείριζε την άθανασία με τα πολυτελή συμπόσια του. Τό ότι υπήρξε Ικανώτατος στρατηγός και ναύαρχος, τό ότι κατατρόπωσε σε άλλεπάλληλες μάχες τό Μιθριδάτη και τον Τιγράνη, τό ότι καλλιεργήσε τα γράμματα και τις τέχνες και τό ότι κατήριξε τη μεγαλύτερη βιβλιοθήκη χειρογράφων της εποχής του, όλα αυτά και πολλά άλλα δεν έχουν καμιά σχέση με τη φήμη του και την περιέργη αγγλή, που περιβόησε τ' όνομά του...

Ο Λικίνιος Λούκιος Λούκουλλος ανήκε σε οικογένεια άριστοκρατική, αλλά φτωχή και δυσφημισμένη. Ο παππούς του είχε κλέψει αγάλματα από τούς ναούς και τα είχε πουλήσει, ο πατέρας του είχε δωροδοκηθεί από τούς δούλους, που είχαν επαναστατήσει στη Σικελία, και για τη μητέρα του έλεγαν ότι είχε περισσότερους φίλους από τις τρίλες του κεφαλιού της. Τά έ-ερχα στρατηγικά χαρίσματα του, όμως, προκάλεσαν από άνωρίς την προσοχή του Σίλλα, που τον έκαμε έναν από τούς σημαντικότερους υπαρχηγούς του...

Αλλά, μετά τό θάνατο του Σίλλα, ο Λούκουλλος βρέθηκε χωρίς προστατή και χωρίς χρήματα. Δε δίτασε τότε να συνδεθεί με μία γυναίκα άριστοκρατικής καταγωγής, που ήταν περιφημη για τούς σκανδαλώδεις έρωτες και τις πολιτικές μηχανορραφίες της. Με την υποστήριξη της, έγινε ύπατος τό 74 π.Χ. και, τον επόμενο χρόνο, ανέλαβε ως ανθύπατος τον πόλεμο έναντιον του Μιθριδάτη...

Σ' αυτή την περίπτωση ο Λούκουλλος, μ' έλο που οι δυνάμεις του ήταν μικρές, έκαμε θαύματα, πράγμα που κίνησε τό φθόνο του Πομπηίου. Η Σύγκλητος τον άναγκάσισε τότε, τη στιγμή άκριβώς που λογάριζε να εισβάλει στην Περσία, για να καταλάβει τό κράτος της Σασσανιδών...

Αυτή η άνάκληση ήταν ένα ψυχικό τραύμα για τον Λούκουλλο, που είχε κάθε λόγο να θεωρή τον έαυτό του άνωτερο από όλους τούς άλλους Ρωμαίους στρατηγούς της εποχής του. Αλλά, τολμάχιστον, από την έκτακτη αυτή γύριζε με άμύθητους θησαυρούς. Κι' αυτό ήταν πολύ σημαντικό για έναν άνθρωπο που δεν είχε τίποτα. Δε θά βρισκόταν πιά στην άνάγκη να σκύβη τό κεφάλι του μπροστά σε κανένα, γιατί θά μπορούσε να κάνει ό,τι ήθελε...

Στη διεφθαρμένη Ρώμη εκείνης της εποχής, ό κανών για τούς στρατιωτικούς άρχηγούς, τούς πραιτορες, τούς άνωτάτους κλπ. ήταν να ληστεύουν τις έπαρχιες που διοικούσαν και να γυρίζουν πάλι με τούς τείλους της άρχής τους. Ο Κάισαρ, πριν φύγει για την Ισπανία, χρυσούσε ένα ποσό που άντιστοιχούσε σε 50 περίπου εκατομμύρια σημερινών δραχμών. Προτού περάσει ένας χρόνος, είχε εξοφλήσει όλους τούς δανειστές του. Ο Πομπήιος, γυρίζοντας από την Α-γατολή, έφερε στο δημόσιο ταμείο 350 περίπου εκατομμύρια δραχμών, άλλα κράτησε τριπλάσιο...



Λικίνιος Λούκιος Λούκουλλος

πασό για τον έαυτό του. Δείγμα του πνεύματος της εποχής είναι ότι και ο αούτηρος Κικέρωνς υπεργραφούσαν τούς φίλους του ότι, την εποχή που διοικούσε τη Σικελία, δεν κράτησε για τον έαυτό του παρά μόνον 3 εκατομμύρια, αντίθετα μ' άλλους άρχοντες, που έφεραν μαζί τούς έκατοντάδες εκατομμύρια. Πράγμα που δείχνει ότι όλοι λήστευαν τις έπαρχιες που διοικούσαν, άλλοι περισσότερο κι' άλλοι λιγότερο. Κανένας, πάντως, δε γύριζε μ' άδεια τα χέρια...

Ο Λούκουλλος δεν έφυγε απ' αυτό τον κανόνα. Αλλά, όπως δεν είχε τίποτα ως τότε, ή δρεξί του ήταν πολύ μεγάλη. Καί ξεπέρασε και τούς πιο τολμηρούς στις διαπαιδαγές και τις ληλασίες...

Πλούσιος κι' ανεξάρτητος πιά, έπαψε άμέσως να ενδιαφέρεται για την πολιτική. Είχε μάθει, άλλωστε, να κατατρονιά τούς ανθρώπους. Έκείνο που έπιθυμούσε τώρα ήταν να χαρή τη ζωή με τον τρόπο που ήθελε αυτός, χωρίς να νοιάζεται για τούς άλλους...

Αλλά, ήταν καλλιτέχνης στην ψυχή. Αντί να σκορπίζει συλλυγίσματα τα χρήματά του, έχτισε μεγαλοπρεπή μέγαρα, που τα σκόλιασε με αγάλματα και άριστοτεχνικά άνθρωπινά, άφωσώθη, έρε γάναυσε όποιοιδήποτε άνθρωπινά, άφωσώθη, έρε στην καλλιέργεια των κήπων, έρε ήταν ός τότε άγνωστα στη Ρώμη (σ' αυτόν ό φέλιται η καλλιέργεια των κερσιών, που τα είχε φέρει από την Ανατολή) κι' ενδιαφέρθηκε για τα γράμματα και τις τέχνες...

Τό μεγάλο πάθος του ήταν, όμως, η έλκεκτη κουζίνα. Συγκέντρωνε γύρω του τούς καλύτερους μαγειρές της εποχής του και άργάνωνε υποδειγματική υπηρεσία χερσαίων και θαλασσίων...

ΠΡΟΤΥΠΑ

ταχυρόμων, που του έφεραν τα έλεκτότερα τρόφιμα και ποτά από όλα τα μέρη τό κόσμου: θαλασσινά από τις άκτές της Σικελίας, φάρια από τη Ρόδο, πέριδες από τη Φρυγία, μουρούδες από την Ισπανία, αυγοτάραχα από τον Πόντο, πρόβατα από την Αρμενία, σόκα από τη Σύρι-νη, χέλια από τη Γαλιλία...

Ο Κικέρων, που δεν τον συμπαθούσε, είπε κάποτε στο Φόρουμ ότι τα πολυτελή γεύματα του Λούκουλλου, ήταν θρύλος κι' ότι, αν πήγαινε κανείς, έαφνικά, στο σπίτι του, θά έβρισκε τό πολύ πολύ ένα ή δύο λιτά φαγητά. Ο Λούκουλλος, που άκουσε τα λόγια του, έπαφελήθηκε από την εύκαιρία, για να διαψεύσει τό μεγάλο ρήτορα...

— Καί γιατί δεν κάνετε, φίλοι μου, τη δοκιμή σήμερα κι' όσας; είπε στον Κικέρωνα και τούς άλλους έπιφανείς Ρωμαίους, που βρίσκονταν γύρω του. Σας προσκαλώ όλους στο σπίτι μου. Θά σας φιλοξενήσω με ό,τι βρίσκειται εκεί...

— Δεχόμαστε την πρόσκληση, απάντησε ο Κικέρων. Με τον όρο, όμως, ότι δε θά παραγγείλεις τούς υπηρέτες σου τί πρέπει να έτοιμάσουν...

— Καθόλου, είπε ο Λούκουλλος. Καλέστε έ-ναν από τούς υπηρέτες σας και πέστε του να μεταβιβάσει στο σπίτι μου την ακόλουθη διαταγή: «Νά έτοιμασθί ή αίθουσα του Απολλώνος»...

Όταν οι προσκαλεσμένοι, έπειτα από κάμποση ώρα, πήγαν στο σπίτι του Λούκουλλου, έμειναν κατάπληκτοι μπροστά στο πλήθος των ποικιλία των φαγητών, που τούς σερβίριζαν στο τραπέζι...

— Δεν λέω ποτέ τούς υπηρέτες μου ούτε τί πρέπει να έτοιμάσουν, ούτε πόσο είναι οι προσκαλεσμένοι μου, τούς έξηγγισε ο Λούκουλλος. Τούς είδοπαί μόνο ότι πρόκειται να φιλοξενήσω τούς φίλους μου κι' αυτοί έξερουν τί πρέπει να κάνουν...

Ο Λούκουλλος είχε λύσει όλα τα προβλήματα της μεταφοράς και της διατήρησης των τροφίμων. Είδικα συνενεργεία κατέβαλαν από τις κορυφές των Άπεννίνων σωρούς από χιόνι κι' ό-λες τις άρες της ήμέρας και της νύχτας έφταναν στο σπίτι του ταχυρόμοιο, που του έφεραν τα έλεκτότερα εδέσματα από όλες τις γωνίες του τότε γνωστού κόσμου, ενώ στολισκοί από μεγάλα και μικρά έξασφάλιζαν τις θαλάσσιες μεταφορές...

Τα συμπόσια των Ρωμαίων άρχιζαν από τις τρεις ή τις τέσσερις τό άπόγεμα — έλο τό πρωί δεν έβαζαν τίποτα στο στήμα τους — και συνεχίζονταν ως άργά τη νύχτα και κάποτε ως τό πρωί της άλλης ήμέρας. Τά συμπόσια του Λούκουλλου περιλάμβαναν 7—9 πιάτα όρεκτικά, 20 κύρια φαγητά και 6—12 «εκπλήξεις», ανάλογα με την εποχή του έτους...

Ο Λούκουλλος έτραγε με την ίδια πολυτέλεια κι' όταν ήταν μόνος του. Κάποτε, όμως, βρήκε πως τα φαγητά που τού σερβίριζε ο άρχιμαγειρός του δεν ήταν άπείδετα...

— Δεν, έβρεξε, λοιπόν, άδότη, τού είπε, ότι ο Λούκουλλος τρώει σήμερα στο σπίτι του Λούκουλλου;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ο θρύλος της Χίμαιρας

Ματιές 6ε' στο

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ο φόβος δίνει... θάρρος

Στό Βιντσέκ της Νοτίου Φρέντερικ Φους πήγε στον



πνεύση, είχε βγάλει μόνος τό δόντι του! Αλλά είχε θεωρήσει σωστό να πληρώσει τό γιατρό.

Η μηχανή που πουλάει σκουλήκια

Οι «αυτόματοι πωληταί» κάνουν χρυσές δουλειές στην Αμερική, άφ' ενός γιατί άντικαθιστούν Ισλαβίμους υπαλλήλους και άφ' έτέρου γιατί οι Αμερικανοί τρελλανιούνται με τις μηχανές αυτό του είδους. Τελευταίος λοιπόν, έ-να έργοστάσιο, στο Νάουα του Νιού Τζέρσεϊ, άρχισε να φτιάχνει τέτοια αυτόματα μηχανήματα, που πουλάνε ζωντανά σκουλήκια για όσους τούς ψαράδες! Η όνομασία που τούς έχουν δώσει, μπορεί να μεταφρασθεί έλληνικά «Σκουληκομηχανή». Μ' ένα νόμισμα των 50 σέντες (μισό δολάριο) η μηχανή αυτή δίνει μία ντουζίνα σκουλήκια. Όπως είναι φυσικό, την τριγυρίζουν διαρκώς πουλάκια, με την έλπιδα ν' άρπάξουν κανένα... μαζί!

Οι σκύρες βοηθάνε τούς κλέφτες

Σε μερικές χώρες της Ασίας, όπου υπάρχουν κάτι τεράστιες σκύρες, οι κλέφτες τις χρησιμοποιούν για... σκευωρίες τους. Όταν πχ. τό σπίτι που θέλουν να γδούσουν περιβάλλεται από ψηλό μαυτρούχο, δέχουν ένα σκύνι στη μέση μιας γυναικαμένης σκύρας και την άναγκάζουν να ακορφαλώσει στην κορυφή του τόχου και να γαντζωθεί σε μία σχισμή. Ύστερα, με τη βοήθεια του σκύνιου, ανεβαίνουν κι' αυτοί στον τόχο. Η σκύρα είναι αρκετά δυνατή ώστε να συγκρατήσει τό θάρρος τους.

Μυρίστηκε τα δολάρια!

Ο Τζων Τζούνκας, από τό Πόρτ Ουάσινγκτον, της Πολιτείας Ουάσινγκτον, βγήκε μ' ένα σκυλί «σέτερο», που είχε αγοράσει, για να κυνηγήσει. Αλλά, για μεγάλη του έκπληξη, τό σκυλί, αντί για κανένα πουλί ή κανένα λαγό, τού έφερε... ένα δερματίνο πορτοφόλι μ' έξηνα δολάρια. Όπως έδεικνύει, είχε πάρει από τό πορτοφόλι από την τσέπη ενός άλλου κυνηγού, που κοιμόταν ανάμεσα σούς θάμνους.



Οι μελαΐδες τού καπετάνιου

Πήρε σύνταξη τελευταίος ο καπετάνιος τού μεγάλου υπερωκεανείου «Βασίλισσα Έλισάβετ», έπειτα από 45 έ-τα υπηρέσια. Μι-λάωντας λοιπόν σ' ένα δημοσιογράφο για τις άναμνησεις της καριέρας του, παραπονέθηκε ότι ό μεγαλύτερος μελαΐς του ήταν...



Ο Φαρῶς έπιασε μία χίνα

Καθώς φάραγε στις άκτές του Ιλγούακο, στην πολιτεία Ουάσινγκτον, κάποιος Αμερικανός έρασιτέχνης ψαράς, όνοματι Τρόδο Μπάρν, δοκίμασε τη μεγαλύτερη έκπληξη της ζωής του, πιάνοντας με τ' άγκιστροι του... μία τεράστια αγριόχηλη! Πώς είχε συμβεί αυτό τό περίεργο; Απολούστατα, τό πουλί ριχτηκε πάνω σ' ένα ψάρι που είχε άγκιστρώσει ο Μπάρν, τό κατάπτε κι' έτσι βρέθηκε πιασμένο σ' άγκιστρο! Με την πάλη που έκανε, για να εσφύγη, λίγο έλειψε να πάρη απ' τό χέρι τού ψαρά άλόκληρο τό καλώδιό του! Στο τέλος, ο Μπάρν, για να βρή την ησυχία του, άναγκάστηκε να αφήσει την πετονιά και ν' αφήσει τη χίνα να πατάει και να φύγει.



φτά. Τραγουδάω για μένα, γιατί μ' άρσεει!
— Τό ξέρεις πώς είσαι πολύ παράξενη;
— Μπορεί, είπα εκείνη αδιάφορα.
— Όταν ή Νίνα έφυγε απ' τόν πύργο, ο Ματτέο ένοιωσε κάποια ανεξήγητη λύπη. Κάτι τόν τραβούσε κοντά της, χωρίς ο ίδιος να τό καταλαβαίνει. Μία μέρα, όταν ή Νίνα ξαναπήγε στον πύργο, ήταν εκεί κι ο άνεψιός τού Ματτέο, ο Πιέρο, που μόλις την είδε, θαμπώθηκε απ' την ομορφιά της και γοητεύθηκε απ' τό τραγουδί της.
— Ποιά είναι; ρώτησε τό θείο του καθώς ή Νίνα έδινε απ' τόν πύργο.
— Μία χωριάτισσα. Έχει φωνή, δέ βρίσκεις;
— Πολύ ωραία! Είναι και πάρα πολύ ομορφή! είπε ο Πιέρο, συλλογισμένος. Πρέπει να την ξαναδώ—ψιθύρισε, σαν να μιλούσε στον εαυτό του.

Ο κεραυνός έξασπε στον καταγάλανο ουρανό δέκα πέντε μέρες αργότερα, όταν αναγέθηκε επίσημα, στην εκκλησία, ο γάμος τού Πιέρο και τής Νίνας. Κανένας δέν τόν περίμενε και πολύ λιγώτερο ο Ματτέο, που έγινε έξω φρενών, απειλώντας θεούς και δαίμονες και λέγοντας πως θ' αποικλήρωνε και θά έδιωχνε απ' τόν πύργο τόν τρελλό άνεψιό του. Πώς είχαν φτάσει ως εκεί οι δυο νέοι, κανένας δέν ήταν σε θέση να πληροφορηθή τό Ματτέο. Τό μόνο που έμαθε ήταν πως έδελπαν συχνά τόν Πιέρο και τη Νίνα να κάνουν μαζί περιπάτους.

Ο Ματτέο πέρασε όλη σχεδόν τή μέρα του, μονάχος, πίνοντας κρασί για να ξεχάσει τό κακό που τού είχε κάνει ο αγαπημένος του Πιέρο.
— Βλάκα, μονολογούσε, αν σου άρεσε ή Νίνα, έπρεπε να μου τό πής. Δέν είναι παρά μία χωριάτισσα! Με τό λεφτά σου θά την κέρδιζες! Όχι, που πήγες να την παντρευτής, άνόητε! Έσύ ένας αφέντης να πάρης για γυναίκα σου μία χωριάτισσα! Βλάκα!

Τό άπόγεμα, ο Ματτέο τράβηξε για τό ξενοδοχείο, όπου έμεναν οι δυο νεόνυμφοι. Όταν άνοιξε τήν πόρτα τής καμαράς τους, τούς είδε να ετοιμάζουν τίς βαλίτσες τους.

— Είσαι μία κλέφτρα! φώναξε άμέσως στη Νίνα. Μία κλέφτρα τής αγάπης!... Τώρα καταλαβαίνω, γιατί δέν ήθελες λεφτά, όταν τραγουδούσες. Είχες άλλους

Η "ΚΛΕΦΤΡΑ"

της αγάπης

σκοπούς... Ο Πιέρο ήταν για μένα ο γιός μου και μου έδωκες τήν αγάπη του!
— Για μία φορά τουλάχιστον, άπάντησε θαρρετά ή Νίνα, Έκανα κι' εγώ, δτι κάποτε έσείς σ' όλη σας τή ζωή! "Η μήπως δέν κλέβατε ό' αυτά τό χρόνια;
— Τολμάς να με λές κλέφτη, έμένα τό Ματτέο Πιέρκι! βρυχήθηκε ο γέρος, έτοιμος να τή χτυπήσει.
— Μάλιστα, έσας! τού άπάντησε ή Νίνα. Απ' τόν Πιέρο, τόν άντρα μου, κλέψατε τή θέλησή του, δέν τόν αφήσατε να σπουδάσει γιαντζής, όπως τό επιθυμούσε, για να τόν έχετε στα χτήματα. Απ' τό Χουάν Τουρδελ, τόν άνδρωπο που με φιλοξενούσε τόσά χρόνια στο σπίτι του, τού κλέψατε, έδώ και χρόνια, τήν άρραβωνιαστική του. Ήταν μία ωραία και τίμια κοπέλλα.

«Δυστυχώς όμως, άρεσε σε σάς... Δέν καταφέρντε να θυμηθήτε; Τό καταλαβαίνω, πώς είκοσι χρόνια από τότε. Αλλά ή Κατερίνα ή μυλωνά τό θυμάται...
Ο Ματτέο δάγκωσε τά χείλη του. Είχε γίνει κατακόκκινος από τό θυμό του.

Η Κατερίνα ή μυλωνά ήταν ένα άπειροσβίο στη ζωή του. Ήταν χήρος έδώ κι' έφτά χρόνια και ή Κατερίνα πήγαινε στον πύργο για δουλειές.
Ο έρωτικός δεσμός τους είχε βασιτάξει κάπου ένα μήνα. Έπειτα ο Ματτέο τής έδωσε μερικά λεφτά και τήν παρακάλεσε να φύγει απ' τό χωριό...
— Και τί σχέση έχεις έσύ με τήν Κατερίνα; ρώτησε τη Νίνα ο Ματτέο.

— Έχω και παραέχω, γιατί ή Κατερίνα ήταν μητέρα μου! Έφυγε απ' τό χωριό και δέν ξαναγύρισε πιά, μ' όλο που ο Χουάν τής πρότεινε να τήν παντρευτή. Πέθανε μακριά, ποιος ξέρει πού, κι' εγώ μεγάλωσα σ' ένα ορφανοτροφείο!

«Γιά ό' αυτά έσείς φταίτε, Ματτέο Πιέρκι! είπε στο τέλος ή Νίνα, κλαίγοντας.
— Τι είναι αυτά που λές! φώναξε ο Ματτέο σαν άποσβολωμένος. «Αν ή Κατερίνα γέννησε κόρη, κι' αν ή κόρη τής είναι σύ, τότε... τότε... εγώ είμαι ο... πατέρας σου! φώναξε συγκινημένος, ίσως για πρώτη φορά στη ζωή του.

Κι' έπειτα πρόσθεσε:
— Δέν αξίζω τόση εύτυχία! Όχι, δέν τήν αξίζω!... Νίνα, σε ίκετεύω, συχώρα με, άνοητη μου κόρη!
«Δέν τά ήξερα ό' αυτά! Νίνα... Πιέρο... μυλήστε μου... πείτε μου κάτι...
Οι δυο νέοι, με δάκρυα στα μάτια πλησίασαν τό γέρο Ματτέο και τόν έσφίξαν στην αγκαλιά τους.

Εκείνος έκλάμγε από χαρά. Τά δυο αυτά παιδιά, που τώρα πιά θά τόν άγαπούσαν σαν αληθινό πατέρα, ήταν ο μοναδικός του πλοΐτος, που δέ θά τόν αντάλλαζε με τίποτα, ούτε με πύργους, ούτε με χτήματα, ούτε με λεφτά!...

ΜΙΛΑΣ ΚΟ ΙΜΠΑΝΙΕΖ

Σε δόνες, παιδί μου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Φροσούλα δέν πήγαινε πιά στο γραφείο, όπως τής ζήτησε ο Γιώργος κι' άρχισε να μαραίνεται από τόν καυμό της. Τή δεύτερη Κυριακή τής Άποκριάς ή Φλώρα πήγε στο χορό τού 'Εμπορικού Συλλόγου κι' επειδή ή Φροσούλα μάντευε πως ή αδελφή τής θά συναντούσε εκεί τό Γιώργο, μεταμφιεσθηκε και πήγε κι' αυτή. Πραγματικά ή Φλώρα κι' ο αρραβωνιαστικός τής χόρευαν σαν έρωτευμένοι. Η Φροσούλα προκαλεσε τό Γιώργο, χόρεψε μαζί του και άφου τόν παρέσυρε άπομέρα, έδωσε τή μάσκα τής... Ο νέος πήρε τότε και τίς δυο αδελφές και τίς ώδήγησε στο σπίτι του. Εκεί έξήγησε στη Φροσούλα ότι άγαπούσε τή Φλώρα, ότι θά τή βοηθούσε να σταδιοδρομήσει στην 'Ιταλία και κατόπιν θά έκαναν τό γάμο τους. Όσο για ή-κείνην, θά τή βοηθούσαν κι' οι δυο να επιβληθώ σ' πιανίτα. Η Φροσούλα άρνιθθηκε τή βοήθεια τής και γύρισε μόνη στο σπίτι τής. Η 'Ελένη κατόπιν προσπάθησε να μεταπειθή τή Φλώρα να άφηση τό Γιώργο, μ' ή μεγάλη κόρη τής ήταν άνένδοτη...

— Είμαι σίγουρη, ότι, όπως κατάρφες να τόν ξελογιάσεις, έχεις τή δύναμη να τόν φέρεις πίσω στον ίσιο δρόμο!

— Δέν τό πιστεύεις αυτό που λές. Είσαι έξυπνη γυναίκα. Δέν είναι δυνατόν να πιστεύεις, ότι κρατά τήν καρδιά του στα χέρια μου, κι' ότι μπορώ να τήν κουντίζω κατά τή θέλησή μου.

— Τό πιστεύω αυτό. Είσαι μία γυναίκα δυνατή, Φλώρα.

— Δέν τόλεγε αυτό, όταν μου πήρε ή Μέλπω τόν άντρα που άγαπούσα.

— Σούκανε μία ξένη αυτό τό κακό. Κι' έσύ κάνεις κακό τής αδελφής σου...

— Έτσι είναι ή ζωή! Ρόδα! Τώρα, στο κύλισμά της, μ' έφερε έμένα πάνω και τή Φρόσω κάτω. Δέν έχει σημασία...

— Σπαράζει ή καρδιά μου, όταν σκέπτομαι τί μαυρές ήμέρες τήν περιμένουν τή δυστυχία μικρούλα μου... Γιατί τόν αγαπάει σ' αλήθεια αυτή.

— Ένώ εγώ...

— Έσύ δέν τόν αγαπάς... είπε σταθερά ή μάνα, και τά γλυκά τής μάτια σπληνθήκαν, γεμάτα μομφή στη μεγάλη τής τήν κόρη. Σκέπτεσαι τό σύμφρο σου! Ηδρες ένα πρόχειρο μέσο ν' άνεβείς έσύ.

— Άς είναι. Για μένα έχεις πάντα τή χειρότερη ιδέα. Έγώ όμως σου λέω, ότι τόν αγαπάω. Κι' ότι δέ θυσιάζω τήν αγάπη μου.

— Όύτε κι' όταν σε παρακαλώ εγώ γονατιστή!

— Όύτε! άποκρίθηκε ή κοπέλλα. Είσαι μάνα μου, καλά. Μ' έφερες στον κόσμο. Δέ σε παρακάλεσα, φαντάζομαι, να μου δώσεις τή ζωή. Είσαι τυχαία και μοιραία μάνα μου. Έχεις υποχρέωση να μ' αγαπάς κι' έμένα, και να με συλλογίζεσαι. Έσύ μονάχα τή Φρόσω συλλογίζεσαι! Δέ μπορώ να λά-βω ύπ' όψη τά παρακάλια σου. Άσε με τώρα να φύγω. Ο Γιώργος με περιμένει, θά χάσουμε τό άεροπλάνο.

— Δέ θά φύγης, Φλώρα.

Με μία βίαιη κίνηση τράβηξε ή κοπέλλα τό χέρι τής από τό χέρι τής μητέρας τής, — Αφσέ με! φώναξε βραχνά. Αφσέ με, σου λέω. Τά λόγια σου πানে χαμένα. Από τόν καιρό που θυμάμαι τόν εαυτό μου, πάντα ήθελες να μ' αμάνεις μπροστά στην εύτυχία μου.

Η 'Ελένη χαλάρωσε τό σφίξιμο τού χεριού τής. Τά μάτια τής, πελώρια, σπληνθήκαν στα θυμωμένα μάτια τής κόρης τής.

— Τό πιστεύεις αυτό που λές;

— Ναί. Από μικρή, με βασάνισες. Μη τό ένα, μη τό άλλο... Ό,τι μουδινε χαρά, έσύ τό καταβίκαζες.

— Πήγαινε, Φλώρα, ψιθύρισε ή μάνα, νικημένη.

Κοντοστάθηκε ή Φλώρα.
— Δέ σ' άρεσε που τ' έκουσες;... είπε χαιρέκακα. Χρόνια ήθελα να στο πώ! Έ-χεις τήν ιδέα πώς είσαι καλή μητέρα, προ-τυπο καλής μητέρας. Και νομίζεις πως, όταν κάνης κήρυγμα από τό πρωί ως τό βράδυ, εκτελείς τόν προορισμό σου. Δέν ξέρεις, ότι μία μητέρα πρέπει να ξέρει να έλίσσει-

ται. Αυτή είναι ή τέχνη. Να μαντεύης τί εύχαστεί τό παιδί σου και να πηγαίνης σύμφωνα.

Πήγαινε, Φλώρα, ξαναείπε ή μάνα. Προχώρησε ή μεγάλη πρὸς τήν πόρτα, άκούμπησε τό χέρι τής στο πόμολο. Έπειτα γύρισε στη μητέρα τής με κάποιο φόβο και με κάποιο πείσμα.

— Τώρα, τί θά κάνης; Θά μου δώσεις τήν κατάρτα σου; Δέ θέλω να μου δώσεις τήν κατάρτα σου, που θά φύγω.

Η μάνα τήν κύτταζε. Ήταν αδύνατη, και τά μάτια τής είχαν σκληματίσει γύρω μαύρους κύκλους από τίς αγωνίες τών τελευταίων ήμερών. Οι τρεις αυτές τελευταίες ήμέρες, είχαν εξουδετερώσει όλη τήν ωφέλεια τής υγείας, που τής είχαν δώσει οι εύτυχισμένες ήμέρες με τή Φροσούλα.

Μία άλλη φάνηκε να γίνεται μέσα στο στήθος τής μαννας. Κι' έπειτα ή φωνή τής άκούστηκε πάλι ξεψυχισμένη:

— Πήγαινε!
Η Φλώρα δίστασε μία στιγμή. Έπειτα, σήκωσε τούς ώμους τής κι' έφυγε, βροντώντας πίσω τής τήν πόρτα.

Δύο δυστυχισμένες νυνάικες

Ο πυρετός έκαιγε τή Φροσούλα. Όχτώ ή-μέρες τώρα δέν έλεγε να πέσι. Ο γιατρός έρχόταν κάθε μέρα και τό προσωπό του ήταν σκοτεινό.

Η 'Ελένη τόν κύτταζε στα μάτια, προσπαθούσε να διαβάσει στη φυσιογνωμία του τήν αλήθεια.

Ο Πάνος Βέρτας, ο γιατρός, προσπαθούσε να μη τρουάει τή δυστυχία μάνα.

— Μη φοβάστε... τής έλεγε. Ήταν ένας φοβερός κλονισμός, φυσικά, για τή Φροσούλα. Θά συνέλθει όμως. Τά νεύατά θά νικήσουν. Κι' ή καλή τής φύσι. Μονάχα τό στήθος πρέπει να προσέξουμε. Και καλή τροφή, δυναμωτική.

Τις πρώτες ήμέρες άπ'ήρχαν χρήματα. Ο μισθός τής Φροσούλας ήταν άρκετός για να

δουλειά...

— Πες τού Βέρτα να σου δώσει κι' άλλα ραφίματα...

— Μήπως δέν τού είπα; αναστέναζε ή μάνα. Από τήν πρώτη στιγμή τού είπα. Αλλά δέν υπάρχουν. Είναι μεγάλη ή ζήτηση για δουλειά...

— Τότε;

— Άσε, θά δούμε...

— Δέ θά ξαναβάλεις μουγάδες!... φώναξε με άσφικτο φόβο ή κοπελίτσα.

— Μη στενοχωριέσαι...

Πρέπει να εργαστώ εγώ, μαμά. Να κάνουμε υπομονή λίγες ήμέρες και θά κυτάρω να βρώ δουλειά. Βλέπεις, δέν υπάρχουν μωμάρια πιά. Είναι κι' αυτό τό επάγγελμα στρωφό. Πρέπει να πάρω τό δίπλωμά μου...

— Έσύ να κυττάς τή μελέτη σου, τήν έκοψε ή 'Ελένη. Αυτός είναι ο προορισμός σου. Να μελετήσεις, να τελειώσεις μία ώρα άρχιτέρα...

Τήν άλλη μέρα έφερε ή 'Ελένη ένα φόρτομα ρούχα για πλυσίμο.

Ήταν ή μονή δουλειά, που εύρισκε εύκολα και πρόχειρα.

Η Φροσούλα σκυτώθηκε στο κλάμμα, όταν είδε τή υπήρτα τής να στήν πάλι τή σκάφη.

Τήν άλλη μέρα άρχισε κι' αυτή τή μελέτη τού πλυσίμου.

Η ζωή ξαναόρισε από τό σημείο, που τήν είχε διακόψει ή φωτιά τής περιπέτειας με τό Γιώργο Πιέρκι. Λές κι' είχε περάσει κάποιος μάγος στη ζωή τής και τήν είχε παρασύρει μαζί του σε κάποια παραμυθένια χώρα... Όλα ήταν άπίθανα όμορφα σ' εκείνη τή χώρα. Αλλά ο μάγος, μία μέρα, έξαφανίστηκε. Έγινε σύννεφο, και χάθηκε μέσα στο βαθυγάλανο ουρανό...

Ο θάνατος

Η Φλώρα δέν είχε στείλει σημείο ζωής από τήν ήμερα που έφυγε. Κι' ο Γιώργος είχε έξαφανιστή κι' αυτός.

Πέρασε τό Πάσχα, κόντευε να μη τό καταλάβει. Η ζωή γινόταν άφόρητα δύσκολη για τή μητέρα και τήν κόρη τής. Η Φροσούλα, αδύνατη, έσφιγγε τά δόντια τής και μελετούσε ώρες όλοκληρες πλάνο. Μόνη τής χαρά ήταν τά κολακειακά λόγια κι' οι εύτυχίες τής. Χλωμές χαρές, που δέ μπορούσαν ν' αντισταθίσουν τή δυστυχία τής.

Όσο έβλεπε τή μητέρα τής στη σκάφη, άρρώσταINE. Τά μαγουλά τής βαδούλωναν και

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

27

— Και τί σχέση έχεις έσύ με τήν Κατερίνα; ρώτησε τη Νίνα ο Ματτέο.

Ο πύργος ύψωνόταν πάνω σ' ένα λόφο, τριγυρισμένος από δέντρα και δέσποζε πάνω στην πολιτεία. Αν ή εξωτερική του όψη θυμίζει μεσαιωνικό κτίριο, έσωτερικά ήταν τό πιο σύγχρονο σπίτι, μ' όλες τές μοντέρνες ανέσεις. Ίδιοκτήτης του ήταν ο Ματτέο Πιέρκι, ένας εξηγέρτης, αδατηρός, δέξυμος και τσιγγούνης, με μικρά γκρίζα και πονηρά μάτια, που όλοι τόν έτρεμαν στην περιοχή. Μ' όλα όμως τά πλούτη του, ο Ματτέο δέν ήταν εύτυχισμένος. Είχε περάσει σκληρή ζωή και ή χαρά δέν τού είχε χαμογελάσει ποτέ. Η πρώτη του γυναίκα, ένα πλάσμα αδύνατο, ξανθό, είχε πεθάνει τρία χρόνια μετά τό γάμο, αφήνοντάς του ένα παιδί, που κι' αυτό δέν έζησε παρά λίγους μήνες. Σ' τά σαράντα του χρόνια, ο Ματτέο ένοιωσε τήν ανάγκη ν' άποκτήσει ένα κληρονόμο κι' έτσι παντρεύτηκε για δεύτερη φορά. Αλλά κι' αυτός ο γάμος δέν τού χάρισε κανένα παιδί, γιατί ή δεύτερη γυναίκα του ήταν στειρά κι' έπειτ' από ένα χρόνο πέθανε φθισικά.

Έτσι ο Ματτέο άπόμεινε μόνος στον πύργο του και ή μόνη παρηγοριά του ήταν έν' άγόρι, ο Πιέρο, γιός κάποιου ξεδέρφου του, που είχε σκυτώθει στον πόλεμο. Τό παιδί αυτό, που ήταν τώρα είκοσι όχτώ χρόνων, ήταν ή μόνη του έλπίδα, ή μόνη του χαρά. Ο γέρο-Ματτέο προσώριζε τόν Πιέρο να τόν αντικαταστήσει μία μέρα στα χτήματά του. Τόν άγαπούσε σαν πραγματικό παιδί του και τό κυλοκαίρι ο νέος τό περνούσε κοντά τό θείο του, στον πύργο.

Ένα πρωινό, ο Ματτέο κάθονταν τόν περιπάτο του στα χτήματά του, στάθηκε κοντά σ' άμπελά όπου δούλευαν οι έργάτες του, άντρες και κορίτσια. Όλοι, μόλις τόν είδαν να πλησιάζει, σταμάτησαν τή δουλειά τους κι' έθναλαν τά καπέλλα τους για να τόν χαιρετίσουν. Μονάχα μία όμορφη κοπέλλα, μ' έκφραστικά μαύρα μάτια και όρατα κασάνα μαλλιά, συνέχισε τή δουλειά τής, άδιαφορώνας για τή παρουσία τού αφεντικού τής. Άγανακτισμένος για τή στάση τής, ο Ματτέο τήν πλησίασε.

— Γιατί δέ χαιρετάς; τής είπε. Ποιά είσαι;
— Είμαι ή Νίνα, τού άπάντησε ή κοπέλλα, άπλά.

— Μου φαίνεται πως δέν σ' έχω ξαναείδ' σ' αυτά έδώ τά μέρη...

— Πολύ πιθανόν, άφου ήμουν δεκαοχτώ χρόνια σ' όρφανοτροφείο...

— Α! 'Ισως γι' αυτό να μην ξέρης ποιος είμαι!

— Ξέρω πολύ καλά ποιος είστε: Τό αφεντικό τού πύργου, ο Ματτέο Πιέρκι.

— Κσι δέ με φοβάσαι;

— Για ποίο λόγο να σάς φοβηθώ; άπάντησε ή Νίνα, γελώντας με τήν καρδιά τής.

Ο Ματτέο κάτι θέλησε να πη, μ' τά λόγια του πνίγηκαν στο λαϊμό του, καθώς ή όμορφη Νίνα τόν κύτταζε με τό πονηρά τής μάτια, χαμογελώντας. Παραένοι! Μ' όλη τήν αναίδεια τής, ή Νίνα τού άρεσε. Ο Ματτέο άπομακρύνθηκε σκεπτικός...

Πέρασαν μερικές μέρες απ' αυτή τή συνάντησι κι' ένα πρωί ο Ματτέο κάλεσε τη Νίνα στον πύργο του.

«Ελα κοντά μου, τής είπε, μην κατεβάζεις τά μούτρα σου. Μ' άρέσουν οι εύθυμοι άνθρωποι. Δέ μου λές, ξέρεις να τραγουδάς; Μου είπαν πως τραγουδάς όμορφα. Πες μου κάτι.

— Τι θέλετε να σάς τραγουδήσω;...

— Μία ωραία ρομάντσα, δτι θέλεις...

Σέ λίγο ή άρμονική και μελωδική φωνή τής Νίνας ύψώθηκε κάτω απ' τούς θόλους τού πύργου. Ο Ματτέο τήν άκουε με μυσόκλειστα μάτια. Όταν τελείωσε, τής είπε να καθίσει κοντά του και τής πρόσφερε ένα ποτό.

— Έχεις πολύ ωραία φωνή, τής είπε. Για πές μου, γιατί ήσουν σ' όρφανοτροφείο;

— Καί ή μητέρα μου δέν είχε νόμιμο άντρα...

— Και τώρα με ποιόν μένεις;

— Με τόν Χουάν Τουρδελ, ένα φίλο τής μητέρας μου.

— Θέλω να ξαναφάγης, τής είπε ο Ματτέο. Πάρε τώρα αυτά τά χρήματα για τό τραγουδί σου. Έδώ, στο χωριό μ' έχουν για τσιγγούνη, μ' έχουν άδικο...

— Όχι, σάς παρακαλώ! τού είπε ή Νίνα, δίνοντάς του πίσω τά λε-

29

Ξεδιπλήμη

Δυο νέα όπλα κατά της αλλεργίας

Ο όρρος του αίματος και η ψυχοθεραπεία

ΣΤΙΣ Ήνωμένες Πολιτείες, ένας άνθρωπος στους δέκα υποφέρει από σοβαρή μορφή αλλεργίας. Κατά το 1958, περισσότερα από 28½ εκατομμύρια εργαζόμενοι ήσαν άρρωστοι εξ αλλεργίας. Στη Γαλλία, εξ άλλου, περισσότερα από 4 εκατομμύρια άρρωστοι υποφέρουν από άσθμα χόρτου ή ρινίτιδες και βρογχίτιδες άλλου τύπου.

Αλλά, οι άσθενείς δεν πρέπει να απελπίζονται. Κατά το πρόσφατο 3ο διεθνές συνέδριο κατά της αλλεργίας, που συγκροτήθηκε στο Παρίσι, υπό την προεδρία του καθηγητού Χάλτερν, ανακοινώθηκε ένας νέος τρόπος θεραπείας των διαφόρων μορφών της αλλεργίας, που απέδωσε ως σήμερα άριστα αποτελέσματα. Πρόκειται για την εισαγωγή στον οργανισμό των άσθενων όρου αίματος, που προέρχεται από υγιή άτομα.

Η άρχη πάνω στην οποία στηρίζεται αυτός ο τρόπος της θεραπείας είναι πολύ απλή. Οι έμπιστοι έξουν σήμερα, ότι οι αλλεργικές διαταραχές προκαλούνται από την έκχυση μιας πολυπλόκου χημικής ουσίας, της Ισταμίνης, μέσα στον οργανισμό. Η ουσία αυτή βρίσκεται κανονικά μέσα στα κύτταρα. Σε άρρωστα εύαισθητα άτομα, όμως, απελευθερώνεται από τα κύτταρα και έρχεται μέσα στον οργανισμό, έπειτα από διάφορες αιτίες (τροφές, εισπνοή ώρισμένων οσμών, έπαφή με διάφορα αντικείμενα όπως το μολύβι κλπ.). Η έκχυση Ισταμίνης συγκεντρώνεται τότε σε διάφορα όργανα, ανάλογα με την ιδιαίτερη ευαισθησία κάθε άσθενούς, π. χ. στο δέρμα (έκζεμα, ούρτικάρια), στους βρόγχους (άσθμα, βρογχίτις), στη μύτη (ρινίτιδες), στις μηνίγγες (ήμικρανία) κλπ.

Η άσθμη έκχυσι Ισταμίνης παρατηρείται επίσης και στα υγιή άτομα. Αλλά, η πλεονάζουσα ποσότης της ανακαλύφθηκε άμεσα με το αίμα και εξουδετερώνεται από τις ούσεις που βρίσκονται μέσα σ' αυτό. Στις περιπτώσεις αυτές δεν προκαλείται αλλεργική κρίσι.

Αλλά γιατί στα υγιή άτομα η έκχυση Ισταμίνης εξουδετερώνεται άμεσα σχεδόν, ενώ σε άλλα προκαλεί τις γνωστές αλλεργικές διαταραχές;

Αυτό οφείλεται στο ότι από το αίμα των τελευταίων λείπει μια ουσία, που ανακαλύφθηκε από το Γάλλο έπιστήμονα δόκτορα Παρρό. Η ουσία αυτή αποκλήθηκε προς το παρόν «ανθίσταμινική άρχη». Ο Γάλλος έπιστήμων σκέφθηκε, λοιπόν, ότι άρκουσε να εισαγάγη στον οργανισμό των αλλεργικών ατόμων όρο αίματος, προερχόμενο από υγιή άτομα, για να προκίση τα πρώτα με την ουσία που τους έλαττε.

Οι παρατηρήσεις, που έγιναν στο παρίσι νοσοκομείο Μπουσικό, έδειξαν, ότι η θεραπεία αυτή άποδίδει άριστα αποτελέσματα στις 70% των περιπτώσεων. Οι αλλεργικές διαταραχές εξαφανίζονται, έπειτα από τρεις έβδομάδες έως τρεις μήνες. Οι υποτροπές είναι σπανιότατες και παρουσιάζονται έπειτα από πολλούς μήνες ή και χρόνια. Γι' αυτό, ο δόκτορ Παρ-

ρό συνιστά δυο ή τρεις μήνες μετά τη θεραπεία να γίνεται καινούργια σειρά ένεσεων όρου αίματος, για να αποκλεισθή τελείως ο κίνδυνος των υποτροπών.

Η θεραπεία με τον όρο του ανθρώπινου αίματος έπίδρα εύεργετικά σ' όλες τις μορφές αλλεργίας. Ένδεικνύται περισσότερο, όμως, στις αλλεργίες αναπνευστικής (άσθμα) ή νευρικής (ήμικρανία) μορφής.

Στο ίδιο συνέδριο, ο καθηγητής Κουρίλσκυ υπέγραμμε το γεγονός, ότι το άσθμα, όπως, άλλωστε, όλες σχεδόν οι αλλεργικές παθήσεις, αναπτύσσεται κυρίως σε πεδίο ψυχολογικής προσφοράς. Ο ψυχολογικός παράγοντας παίζει, πραγματικά, σημαντικό ρόλο στο άσθμα και τις άλλες αλλεργικές παθήσεις. Έπί 100 άσθματικών, ο καθηγητής Κουρίλσκυ παρατήρησε τις άκολουθες αναλογίες: 16 ζούν μέσα σ' ένα ταράγμένο οικογενειακό περιβάλλον, με συνεχείς καυγάδες, συγκρούσεις κλπ. 24 υποφέρουν από πλήρη, που σε όχι σπάνιες περιπτώσεις οφείλεται στη μονοτονία της εργασίας τους, 30 πάσχουν από ψυχικά τραύματα, ή δεν κατορθώνουν να προσαρμοθούν στις συνθήκες της σημερινής ζωής. Στους υπόλοιπους 30 ο ψυχικός παράγοντας είναι έπίσης αναμφισβήτητος, καίτοι δε μπορεί να καθορισθή με ακρίβεια. Γι' αυτό, οι μεταστροφές στο αντίαλλεργικό συνέδριο των Παρισίων συμφώνησαν όλοι, ότι η θεραπεία της αλλεργίας είναι εύκολότερη και ταχύτερη, όταν συνδυάζεται και με την κατάλληλη ψυχοθεραπεία. Σε βάρεις μορφές ένδεικνύται, μάλιστα, η μεταφορά στο άσθενούς σε ειδικά άναρρωτήρια.

Προκειμένου για τα αλλεργικά παιδιά, ο δόκτορ Πέσκιν έτόνισε, ότι το καλύτερο μέσο θεραπείας είναι η... γονεοτομία. Μην σπάτε το κεφάλι σας για να βρείτε τί σημαίνει αυτή

η λέξη. Πρόκειται για τους γονείς, που, κατά τον έν λόγω έπιστήμονα, πρέπει να εξαιρεθούν χειρουργικά από τη ζωή του παιδιού. Χωρίς αυτή τη χειρουργική εξέταση, έτόνισε, καμία θεραπεία δεν είναι δυνατή. Πραγματικά, σε πλείστες περιπτώσεις, οι γονείς, άλλοτε με τις υπέρμετρες φροντίδες τους και άλλοτε με τις άδικές παρατηρήσεις τους ή την άδικαιολογητή αυστηρότητά τους δημιουργούν στα παιδιά τους το κατάλληλο κλίμα για την ανάπτυξη της αλλεργίας.

Ο δόκτορ Πέσκιν ανέφερε περιπτώσεις παιδιών, που θεραπεύτηκαν από σοβαρές μορφές αλλεργίας από τη στιγμή, που οι γονείς τους άποφάσισαν να τα στείλουν στο σχολείο.

Για τη στιγμή, λοιπόν, τα δυο νέα όπλα κατά της αλλεργίας είναι ο όρρος του ανθρώπινου αίματος και η ψυχοθεραπεία.

ΟΟ

Οι γυναικείες δουλειές είναι βαρείες

Γράφουμε κι' άλλοτε ότι οι δουλειές του νοικοκυριού είναι αρκετά βαρείες και κουραστικές. Από τις σχετικές μετρήσεις λοιπόν που έγιναν τελευταίως, άποδεικνύεται ότι το σπρώσιμο των κρεβατιών άπαιτεί μεγαλύτερη κατανάλωση ένεργειας άπ' όση η δουλειά του παπουτσιού. Για το καθάρισμα των τζαμιών καταναλώνονται 3,7 θερμίδες στο λεπτό, ενώ ένας σωφέρ ταξι καταναλώνει μόνο 2,8 θερμίδες. Το τίναγμα των χαλιών άπαιτεί περισσότερη ένεργεια άπ' το σπρώξιμο ενός χειρωνακτικού με φορτίο 50 κιλάς. Το σιδέρωμα πολύ άπ' το χτίσιμο με τοξόλα. Το στίψιμο ή το άπλωμα της μουναγδας χρειάζεται περισσότερη ένεργεια άπ' το όργωμα με τρακτέρ. Μ' άλλα λόγια, η γυναικεία εργασία είναι γενικά βαρύτερη από πολλές άντρικές.

Να και μερικοί άκομη άριθμοί: Καθάρισμα πατατών 2,9 θερμίδες στο λεπτό. Γυάλισμα έπιπλων 2,4. Ράψιμο (με το χέρι) 1,4. Σαπούνισμα μικρών ρούχων 3,00. Σκούπισμα 1,7. Ράψιμο (με τη μηχανή) 1,8.

Η αίτια των θανάτων από στηθάγχη

Υπάρχει συνήθως η αντίληψη πως οι θάνατοι από παθήσεις των

στεφανιαίων άρτηριών (στηθάγχη, κλπ.) οφείλονται στο ότι μένει χωρίς αίμα ένα μεγάλο τμήμα του μυός της καρδιάς. Έξ άλλου, στις κρίσεις στηθάγχης, πολλοί γιατροί διατάζουν να χορηγηθούν άρκετά καταπραυντικά κατά των πόνων, γιατί φοβούνται μήπως έπηρεάσουν μ' αυτά την άναπνοή του άρρώστου. Αλλά, ο Άμερικανός καρδιολόγος δόκτορ Χοφμάϊστερ φρονεί ότι τα καταπραυντικά, όχι μόνο άνακουφίζουν από τους πόνους, αλλά και μπορεί να σώσουν τη ζωή του άρρώστου. Κατά τη θεωρία του, ο έγκέφαλος στέλνει στην άρρωστη καρδιά ένα ηλεκτρικό έρεθισμό, που της προκαλεί τη λεγόμενη «αρρυθμία», δηλαδή γρήγορους και άρρυθμους παλμούς, κάτι σαν τρεμούλιασμα, σχεδόν πάντοτε θανατηφόρο. Αυτή είναι η αίτια των θανάτων. Τα καταπραυντικά λοιπόν διακόπουν την τόσο επικίνδυνη ηλεκτρική έπικοινωνία μεταξύ του κεφαλού και της καρδιάς.

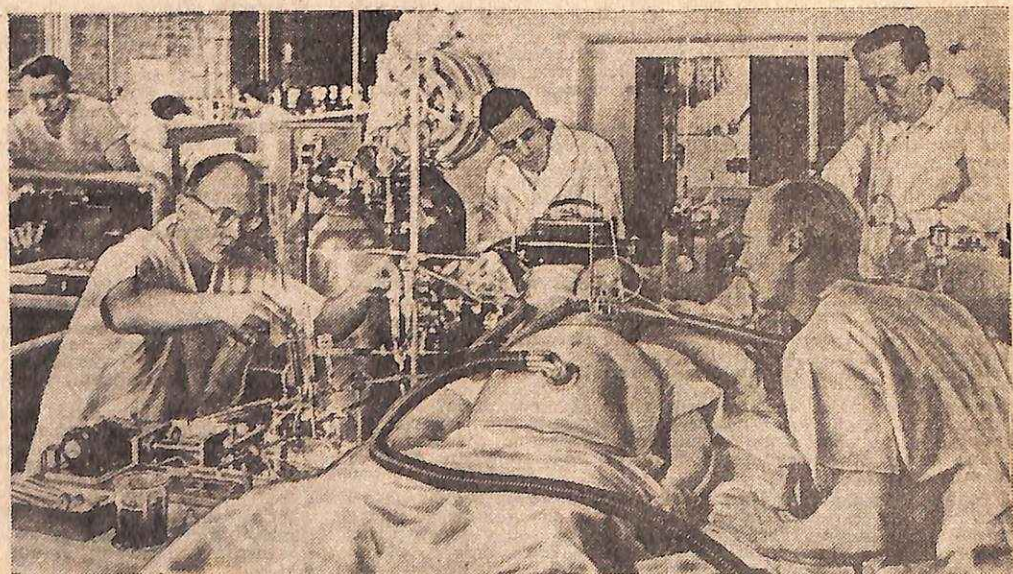
Πολυδύναμο έμβόλιο

Μία άμερικανική έταιρεία φαρμακευτικών προϊόντων παρασκεύασε ένα πολυδύναμο έμβόλιο έναντίον της πολυμυελίτιδας, της δρεβρίτιδας, του κοκκύτη και του τετάνου. Το γινώσκον, τα τρία έμβόλια παρέχοντάς ως τώρα μαζί (τριπλόνο έμβόλιο). Σ' αυτά προστέθηκε τώρα και εκείνο της πολυμυελίτιδας. Κατά τους παρασκευαστές των, τα τέσσερα έμβόλια μαζί παρέχουν την ίδια άνοση όπως το καθένα άπ' αυτά χωριστά.

Νέο φάρμακο κατά του καρκίνου

Η μεγάλη γερμανική φαρμακευτική έταιρεία Μπάγιερ παρουσίασε ένα καινούργιο φάρμακο έναντίον του καρκίνου. Το BG 428, όπως είναι η όνομασία του, έχει την ιδιότητα να σταματά την άναπτύξη των κακοήθων όγκων. Τα πρώτα πειράματα έγιναν σε ζώα. Το φάρμακο δοκιμάστηκε κατόπιν και σε ανθρώπους και τα αποτελέσματα που άπέδωσε ύπηρεσαν ίκανοποιητικώτατα.

Έμβόλιο για 11 άρρώστιας Πρόκειται να δοκιμασθή σε 25.000 έθελοντές ένα νέο πολυδύναμο έμβόλιο, που θα προλαμβάνει 11 διάφορες άρρώστιας—με τοξό δε των άλλων το κοινό σπύγχι και την άσπαστική γρίπη—και αποτελέσματα των πειραμάτων θ' ανακοινωθούν άμέσως μόλις συγκεντρωθούν.



ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ ΓΙΑ ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΑ ΤΑΞΙΔΙΑ

Καθημερινώς κατασκευάζονται από τους έπιστήμονες νέες συσκευές, οι όποιες έπιτρέπουν τον έλεγχο της άντοχής του ανθρώπινου οργανισμού στις άτμοσφαιρικές και άλλες συνθήκες που θ' αντιμετώπιση ο άνθρωπος κατά τη μελλοντική μετάβασι του σε άλλους πλανήτες. Στη φωτογραφία μας μία από τις τελευταίες και πιο τελειοποιημένες συσκευές του είδους αυτού. Έπικρίνεται σε ειδικευμένους έπιστήμονες να παρακολουθούν συγχρόνως την άντίδρασι και την άντοχή των διαφόρων οργάνων (καρδιά, πνεύμονες, νεφρά, σπλάχν κλπ.), ενώ το σώμα του έξεταζόμενου υποβάλλεται στις διάφορες μεταβολές που θα συναντήσει κατά το ταξίδι του στο διάστημα.

Η νυκτερινή ΕΝΟΥΡΗΣΙ

Πως θα διακώψη το παιδί σας αυτή τη συνήθεια

ΕΝΩ τα περισσότερα παιδιά παύουν να «βρέχουν» τη νύχτα το κρεβάτι τους μετά τα 3 χρόνια τους, δεν άποκλείεται να συνεχιστή αυτό ως τα 5 χρόνια. Αν όμως εξακολουθή η νυκτερινή ένούρησι σ' ένα παιδί 6 ή 7 χρόνων, είναι φρόνιμο να συμβουλευτήτε το γιατρό. Γιατί μπορεί να ύπάρχη κάποιος σωματικός λόγος, όπως π.χ. μία τοπική μόλυνσι, ύπερολικά μικρή ούροδόχος κύστις, κλπ.

Αν άποκλειστούν οι αιτίες αυτές — όπως συμβαίνει στη μεγάλη πλειονότητα των περιπτώσεων — δε μένει πιά παρά ν' άναζητηθούν ψυχικοί ή συναισθηματικοί λόγοι.

Κάποτε, οι λόγοι αυτοί είναι προσωρινοί. Ένώ το παιδί έχει κόμει τη συνήθεια του «βρέξιματος» του κρεβατιού του την έσπερα, σ' ένα αντίδρασι του σε κάποια καινούργια κατάσταση π.χ. στη γέννησι ενός νέου μαρνού ή στην άλλαγή του περιβάλλοντος. Τη σταματάει δε πάλι, μόλις συνήθεισ στη μεταβολή της ζωής του.

Όταν όμως έπιμένει η νυκτερινή ένούρησι, δε μπορεί να οφείλεται σε προσωρινά αίτια. Συνήθεστερα είναι μία αντίδρασι του παιδιού σε κάποια παρατεινόμενη άνησυχία ή συναισθηματική διαταραχή.

Ίσως π.χ. το παιδί ζητάει να έξακολουθήσιν να μένι σ' άπολυτή έξορτησι άπ' τη μητέρα του, όπως όταν ήταν μωρό. Όταν είναι έμπνιο, δεν αντίλαμβάνεται την ύπουνη έπιθυμία του έπιθυμια και καίτοι έπιθυμεί τότε άπεναντίας να φαίνεται μεγαλύτερο και πιο άνεξάρτητο άπ' ό,τι είναι πραγματικά. Στον ύπνο του όμως έπικρατεί το ύπουνη έπιθυμία του, τείνει τότε να έξαγινί μωρό και «βρέχει» το κρεβάτι του.

Όταν η νυκτερινή ένούρησι άποτελή έκφρασι μιας τέτοιας συναισθηματικής διαταραχής, δεν ύπάρχει καμιά άλλη λύσι, που να την κόψι «με το μαχαίρι». Μπορείτε μάλιστα να έφαρμίσετε μερικά πρακτικά μέτρα, που φέρνουν συχνά άποτελέσματα. Ίδιως αν το παιδί σας έχει πραγματικά τη θέλησι να συνεργαστή μαζί σας. Συνήθως δε, ένα παιδί 6 ή 7 χρόνων θέλει πολύ να κόψι μία συνήθεια, που είναι ένοχλητική γι' αυτό όσο και για σας.

Δοκιμάστε να δώσετε στο παιδί να φάη κάτι άκαμυ, πριν κοιμηθή. Πιθανό να έχετε κάποια αποτελέσματα, γιατί το άλάτι συγκρατεί τα ύγρά του οργανισμού και συνεπώς έλαττώνει την ποσότητα των ούρων.

Άλλος τρόπος είναι να λιγοστεύετε όσο το δυνατόν περισσότερο τα ύγρά που παίρνει το παιδί στις βραδυνές ώρες (νερό, γάλα, σούπες, κλπ.).

Δοκιμάστε εξ άλλου να το ξυπνάτε μία φορά στο διάστημα της νύχτας και να το πηγαίνετε στην «τουαλέτα».

Κανένα όμως άπ' τα μέσα αυτά δε θεραπεύει πραγματικά την ένούρησι. Η άξία τους έγκειται κυρίως στο ότι μπορεί να βοηθήσουν ένα μεγάλο πιά παιδί, που ντρέπεται για την κακή του συνήθεια και θέλει να την κόψι. Φροντίστε να του προσφέρετε συστή τη βοήθεια με συμπάθεια και κατανόησι και δίχως ύπερόβους. Αν π.χ. έπαιξε πολύ το βράδυ και δίνασε, θα είναι σκληρό να του άνηθήτε ένα ποτήρι νερό, για να μη «βρέξιν» το χοντό το κρεβάτι του.

Το σπουδαιότερο όμως άπ' όλα, αν θέλετε να συντελέσετε πραγματικά στην έπιτυχία των προσπαθειών του είναι να μειώσετε με την «πειθαρχία» ή με τιμωρίες. Όχι μόνο είναι άδικο να το τιμωρήτε χωρίς την κατάστασι. Η το κάνατε δηλαδή να έξεγείρεται και να συνεχίζει την ένούρησι σ' μία αντίδρασι (ύπουνη έπιθυμία πάντοτε), ή το δημιουργείτε ένα συναισθηματικό τραύμα και κατωτερότητα.

Έξ ίσου κακό με την τιμωρία είναι το μάλωμα με λόγια που το κάνουν να ντρέπεται για τον έαυτό του. Αντίθετα, ο σκοπός σας πρέπει να είναι ν' αυξήσετε την άυτοπεποίθησι του και να χαλαρώσετε τη νευρική του ύπερέντασι.

Η σωστή λοιπόν μέθοδος είναι να το έπαινήτε για ό,τι πετυχαίνει στο διάστημα της ημέρας, ώστε ν' άποκτήσιν έτσι άυτοπεποίθησι. Μη ταγκονεύετε το ένδιαφέρον σας, την προσοχή και τη στοργή σας.

Μην περιμένετε θαύματα άπ' αυτή την τακτική, μέσα σε λίγες μέρες ή βδομάδες. Αν όμως δείξετε έπιμονη και ύπομονη, τα αποτελέσματα θ' άντιμετώπουν στο τέλος τις προσπάθειές σας.

Τεχνοθεραπεία



— Άσπών, θα τα καγονισετε καμιά φορά για την άγορα πετρελαίου για το καλοφέρ της πολυκατοικίας; Ένοκώλωσα!...



— Θέλει να βοή τώρα που καταργούνται οι δ-κάδες, πόσα κιλά θα χρειάζεται για να έαθι στα γράδα του!...

(Του Β. Χριστοδούλου)



Όταν το ξυπνήτεις ένοχλη το γείτονα.

Οι νέες θερμαινόμενες ΜΕ ΑΟΡΑΤΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ

Κι' ένας πρωτότυπος «φωρατής του ψεύδους»

ΜΟΛΟΝΟΤΙ οι υπέρυθρες ακτίνες άνακαλύφθηκαν πριν από ένα αιώνα, έμεναν ως τώρα παραμελημένες. Μόνο στα τελευταία χρόνια οι έπιστήμονες ένδιαφέρθηκαν για τις άόρατες αυτές θερμαινόμενες ακτίνες και μελέτησαν διάφορες πρακτικές έφαρμογές τους.

Σε προηγούμενο τεύχος μας, άσχολήθηκα διεξοδικά με μερικές άπ' τις έφαρμογές αυτές. Τώρα όμως άναγγέλλεται και μία άλλη: ένα σύστημα θερμάνσεως των κλειστών χώρων με ακτινοβολία υπέρυθρων ακτίνων.

Οι συνθησμένες ηλεκτρικές θερμάστρες δεν έχουν άρκετά ίκανοποιητική άπόδοσι, γιατί τα διαπεραμένα σώματα τους εκέμπουν πολλές φωτεινές ακτίνες, καθώς και «εραγίες» υπέρυθρες. Ένα μεγάλο μέρος λοιπόν από τις ακτίνες αυτές αντανακλάται από το άσπρο δέρμα μας και τα άνοχτώχρωμα ρούχα μας και πηγαίνουν χαμένες.

Αντίθετα, οι «μέσες» και «μακρές» υπέρυθρες ακτίνες άπορροφώνται τελείως άπ' το δέρμα και από τα συνθησμένα υλικά σώματα (έκτός από τα γυαλιστερά μέταλλα), και συνεπώς θερμαίνουν πολύ περισσότερο.

Τέτοιες λοιπόν ακτίνες, άόρατες και έξαιρετικά θερμαινόμενες, παράγουν οι νέες συσκευές που άναφέρουμε πιο πάνω. Πρόκειται για σωλήνες από πυρίτιο, μέσα άπ' τους όποιους περνάει ηλεκτρικές άντιστάσεις. Η θερμική ένεργεια εκέμπεται κυρίως από τους σωλήνες, κι' όχι από τα σώματα των άντιστάσεων.

Με παρόμοιες συσκευές θερμαίνονται οι κερκίδες του σταδίου των χειμερινών Ολυμπιακών Αγώνων του 1956 στην Ίταλία. Έπίσης διάφορα καφενεία της Γαλλίας και της Γερμανίας έχουν τα τραπεζάκια τους στο πεζοδρόμιο, μέσα στην καρδιά του χειμώνα, χωρίς να κρυώνουν καθόλου οι θαμώνες, γιατί τους θερμαίνουν άόρατες υπέρυθρες ακτίνες.

Τώρα όμως το σύστημα αυτό τελειοποιήθηκε και άρχισε να έφαρμόζεται στις μαρκίζες των ξενοδοχείων και των θεάτρων, στα καταστήματα και στο έσωτερικό των σπιτιών.

Το κόστος του είναι σχετικά χαμηλό, γιατί θερμαίνει άπ' εύθείας τους άνθρώπους, αντί να θερμαίνει πρώτα τον άέρα γύρω τους—όπως κάνουν τα άλλα συνθησμένα θερμαντικά μέσα.

Οι νέες «θερμίστρες πυρίτιου» είναι ιδιαίτερας καταλληλές για το λυώσιμο χιονιού, γιατί το χιών άπορροφά τις «μακρές» υπέρυθρες ακτίνες, ενώ άντανανλά ισχυρά τις φωτεινές.

Φυσικά, η άπόδοσι τους είναι ίκανοποιητικώτερη, όταν ο θερμαινόμενος χώρος προφυλάσσεται άπ' τον άνεμο.

Μία άλλη έκπληκτική έφαρμογή των υπέρυθρων ακτίνων βρίσκεται άκόμη στο στάδιο των πειραμάτων. Πρόκειται για ένα «φωρατή του ψεύδους», που θα φανερώνη ποτέ λείψιμα ενός έξεταζόμενου. Υπάρχουν από καιρό τέτοιες συσκευές, βασισμένες στις μεταβολές της άρτηριακής πίεσεως, των καρδιακών παλμών, της άναπνοής, κλπ. από την κρυφή συγκίνησι που νοιώθει όποιος λέει ένα σοφό ψέμμα.

Η ίδια όμως συγκίνησι κάνει να κατεύεται περισσότερο αίμα στα μάγουλα και ν' άνεσταθί λίγο η θερμοκρασία τους—ιολανόντι δε διακρίνεται άκόμη το παραμυθό κοκκινίσμα τους. Αυτή η άδση της θερμοκρασίας προκαλεί την έκπομπή της συλλαμψάνει και τις μετράει μία ειδική συσκευή. Έτσι, άποκαλύπτεται ο ψεύτης.

Το πλέον έκρηκτο αυτό του νέου «φωρατή του ψεύδους» είναι ότι ο έξεταζόμενος δε θα αντίλαμβάνεται την παρουσία του. Το μειονέκτημά του είναι το ίδιο με των άλλων παρομοίων συσκευών: ότι άποτυγνώνουν, όταν ο ψεύτης δε συγκινείται καθόλου άπ' το ψέμμα που λέει.

Θα είναι λοιπόν τελείως άσχετος για τις προελογικές άγορεύσεις των πολιτών, που... έχουν πιά συνήθεισιν να λένε ψέμματα και να τάζουν λαγούς με πετραχήλια, χωρίς να νοιώθουν την παραμυθία ντροπής ή άνησυχίας!

Αντίθετα, η συσκευή αυτή μπορεί να έλπιρηθή τους ρεπόρτερ στις «πρές κόνφερενς».

Έχοντας την κρυμμένη κάμου άπ'άνω τους, θ' άνακατέουν έπιδέξια τις «κρίσιμες» ερωτήσεις τους άνόμενα στις άδωες και θα παρακολουθούν την έντοπωσι που κάνουν αυτές στο... θύμα τους!

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο δύστροπος γείτονας

ΚΑΙΟΤΕ ο Ναστραβίν είχε για γείτονα έναν άνθρωπο πολύ τζαναμπέτη, το Μουχτάρ. Μωρέ γυναίκα, από τότε που μας κουδάλιζε εδώ αυτός ο έντεψιζης, όλο γρουσουζίες κι' αναποδιές βλέπουμε στα μάτια μας... Είπε μία ημέρα ο Ναστραβίν αναστανάζοντας στη Φατμέ.

—Εκείνη όμως δε συμφώνησε μαζί του. —Υπερβολές, άντρα μου!... Ο άνθρωπος είναι λιγάκι ιδιότροπος, μα κατά βάθος είναι ένα κομμάτι μάλαμα... του αποκρίθηκε.

Και για να του το αποδείξει, πήγε στο σπίτι του Μουχτάρ για να ζητήσει κάτι.

—Ο Χότζας όμως, που δεν είχε καμιά εμπιστοσύνη στο γείτονα του την ακολουθούσε.

—Καλέ μου γείτονα, άρχισε τότε να λέει η Φατμέ στο Μουχτάρ, ήρθα για να σου ζητήσω μία χάρη!...

—Στόν πασά, κυρά μου, να πηγαίνεις άλλες φορές όταν θές να ζητήσεις χάρες... αποκρίθηκε μ' άγρια φωνή εκείνος, χωρίς ν' ανοίξει την πόρτα.

Η Φατμέ δαγκώθηκε, μα έκανε υπομονή και του είπε μ' όσο γινότανε πιο γλυκό τρόπο:

—Ήρθα, καλέ μου γείτονα να σου ζητήσω ένα σκονί, γιατί έχω πλύνει σήμερα και θέλω ν' απλώσω τη μπουγάδα...

Ο Μουχτάρ για να την ξεφορτωθεί της είπε: —Αδικά έκανες τον κόπο. Απλάωσα αλεύρι στο σκονί και δε μπορώ να στο δώσω!...

Εκείνη άπορρησε με τα λόγια του Μουχτάρ και τον ρώτησε:

—Πώς γίνεται, καλέ μου γείτονα, ναχής αλεύρι απλωμένο στο σκονί;

Κι' εκείνος της φώναξε: —Μ' αυτό ήθελα να πω, ανήστη χανούμ, πώς δε θέλω να σου δώσω το σκονί!...

Ο Χότζας τότε, που παρακολουθούσε όλη τη σκηνή, πλησίασε στη Φατμέ κι' αφού την τράβηξε με το ζορί απ' την αυλή του Μουχτάρ, της είπε δυνατά:

—Τι κάθεται, μπρε γυναίκα κι' ακούς τόση ώρα τις προσβολές αυτού του παλητούζικου; Άντε πάμε σπίτι κι' άλλη φορά ό,τι σου λέω να με πιστεύεις!...

Μα η Φατμέ, παρ' όλο το πάθημά της δεν ήθελε να παραδεχτεί πως ο Μουχτάρ ήταν κακός. —Ποιός ξέρει τι μετράεις βλαχες στο κεφάλι του ο φουκαράς και μού μιλάει έτσι ακαμμά... είπε μέσα της.

Κι' αποφάσισε να ξαναπάει στο σπίτι του γείτονα, κρυφά απ' τον άντρα της.

Τι θέλεις πάλι, τριγυριστός; φώναξε' εκείνος, μόλις την είδε.

Η Φατμέ έκανε πάλι υπομονή και του είπε ευγενικά:

—Ήρθα, καλέ μου γείτονα, για να μου δώσεις λίγο καλαμπόκι για τις κόττες μου, μία και τέλειωσε σήμερα το δικό μου... Το βράδυ, σαν έρθη ο Ναστραβίν, θα στο επιστρέφω διπλό.

Ο Μουχτάρ τότε έβαλε τις φωνές: —Δε σου δίνω ούτε σπυρί!... Κι' αν φοβήσουν οι κόττες σου, τό 'ίδιο μου κάνε!...

Η δύστυχη η Φατμέ, λοιπόν, όπου φύγη φύγη, για να τ' κováει της.

Μωρέ δίκιο είχε ο Ναστραβίν, παραδέχτηκε. Αυτός δεν είναι άνθρωπος, μα σωστός διάβολος!...

Το βράδυ, όταν ήρθε ο Χότζας, κάθισε και του τ'α είπε όλα.

—Καλά να πάθης, αφού δέ μ' άκούε! της αποκρίθηκε εκείνος. Αλλά σάσους να δής τί έχει να πεί το Μουχτάρ, γιατί πολύ μας κάθισε στο στομάχι!...

Και χωρίς να χάσει καιρό, πήγε και χτύπησε την πόρτα του.

—Τι θές τέτοια ώρα σε ξένα σπίτι; φώναξε αγριεμένος πάλι ο Μουχτάρ.

—Ήρθα, τζανουμ, για να σου δώσω πίσω το σκονί και το καλαμπόκι, που είχες την καλωσύνη να δώσεις στη γυναίκα μου, του είπε ο Χότζας.

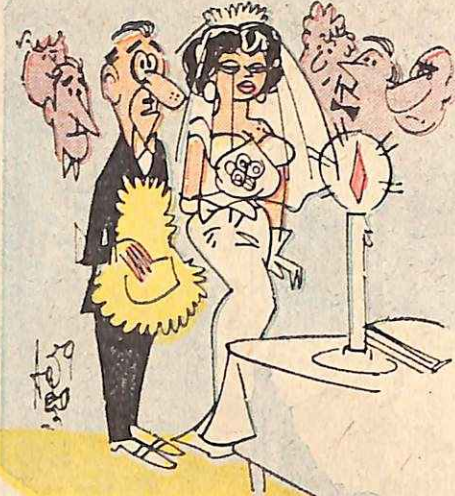
—Μα εγώ δεν της έδωσα τίποτα!... απόρησε ο Μουχτάρ.

—Δεν πειράζει, αγά μου... Κράτα τα τώρα, κι' άλλη φορά, αν τα χρειαστεί πάλι η γυναίκα μου της τ'α δίνεις... του είπε ο Χότζας.

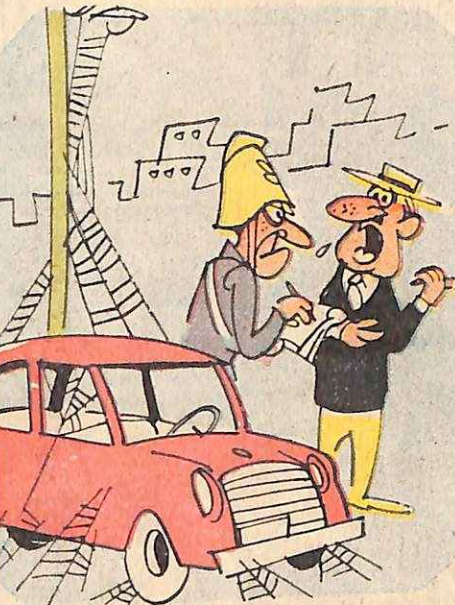
Ο Μουχτάρ τ'α πήρε ολόχαρτος, μα την άλλη μέρα, που τάισε τις κόττες του με το καλαμπόκι του Ναστραβίν, του ψόφωσε όλες.

—Άμαν, μ' έκφες, Ναστραβίν, με το καλαμπόκι που μου έδωσες!... Ψόφωσαν όλες οι κόττες μου! άρχισε να φωνάζει ο Μουχτάρ, εγώ απ' το σπίτι του Χότζα.

—Ε, τί σε νοιάζει, γείτονα!... Σκονί σου έχω δώσει! Πάρτο, λοιπόν, και πίντου! του είπε αναστανάζοντας ο Ναστραβίν.



—Και η γυναίκα να φοβήται τον άνδρα.



—Γιατί με γράφεις, κύριε αστυνόμαξ; Δυό... λεπτά το άφησα να πεταχτώ εδώ απέναντί!



—Βαέ άυόρφωτε! Δέ ντερεπείσαι λίγο; Πάλι υπήεν πήρε σήμερα το παιδί για το ποόβλημα!

(Τού Άστυλταού)

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τα παλικά

ΠΑΡ' το από δω σε παρακαλώ αυτό το οποσμένο βρωμοβάζο να μην το βλέπω, γιατί μου προκαλεί την απέχθεια. Είναι παλινό κινέζικο; Μωρέ τί μου λές! Κι' έπειτα; Και το πήρες μόνο τρία κατοστάρικα. Μεγάλη επιτυχία, μπράβο. Άμ δεν τάρωνες στραγάλια, χριστιανέ μου;

Τι με κυττάς έτσι; Κύττα με αν σου κάνη γούστο, άλλα είναι καιρός να κόψης πιά αυτό το ψώνιο που σου κάλπησε με την παλατιοαρία. Κάπου έμαθες, κάπου άκουσες ό,τι υπάρχουν μερικοί κύριοι και κάποιες κυρίες που έχουν μανία με τα παλικά και μού άμολυβήκες κι' εσύ για το Δημοπρατήριο. Και όλο μου κουβαλάς, Σπασμέ, να βάξω, σκουριασμένα κροπτήγια, σκουροφαγωμένα κουτιά, παλιές λήμνες, χαίμαλιά, άκεφαλα αγαλματάκια, ναργιλέδες της εποχής του Άλφ Πασσά κι' ένα σωρό άλλα αντικείμενα, φοβερά την θέαν. Και τ'α επιδεικνύεις περιχαρής και κατενθουσιασμένος σαν τρόπαια νικηφόρου μάχης — τρομάρα να σου βρω. Τι το κάνεις, όλο αυτό το σκουπιδαριό που κουβαλάς, άνθρωπέ μου;

Μπα; Το πας στο σπίτι σου και το διακομείς. Τρομάρα να ξαναουρρή! Και τι καταλαβαίνεις, δηλαδή;

Τι είπες; Τα παλικά πράγματα έχουν χάρη και άρχοντιά. Μωρέ τί μου λές! Για φαντάσου και δεν τόξερα. Όχι, άναπτή με, ενώ δεν το καταλαβαίνω αυτό, γιατί, ενώ υπάρχουν ηλεκτρικά προτήγια που κάνουν μια χάρη και δουλεύα τους, εγώ θα πάω σώνει και καλά να βρω τη λάμπα της γιαγιάς μου και να της βάλω ντουί και σωμα και γλύπο να την εκθουγχρώνω. Έχει άρχοντία λέει!

Κι' αφού έχει άρχοντιά, άνθρωπέ μου, γιατί της βάξεις σούματα και δεν τη γεμίζεις πετρέλαιο, αφού σ'άρσουν τα παλικά;

Όχι, χρυσέ μου, δεν είμαι μοντέρνος. Είμαι απλάος λογικός άνθρωπος που συγχρονίζεται με την εποχή του και που θέλει, ό,τι πράγμα βρίσκεται σπίτι του, να είναι πρώτο κέρι. Άλλά εσύ φαίνεται τόκεις βάλεις σκοπό να κάνης το σπίτι σου παλατιόδικο. Και όλο κουβαλάς σαβούρα και την άπιθώνεις στο ρημάδι σου και νομίζεις πως κάτι κάνεις, τολαίμωρε. Ήθελα νάξερα μωρέ, όλη αυτή η μούχλα και η σκουριά που γεμίζεις το σπίτι σου δε σου προξενεί αποτροπισμό;

Ξέρεις μωρέ, από τί χέρια έχει περάσει αυτή η παλατιοαρία και οε τί ποντικοαποθήκες ήτανε καταχωρισμένες πριν λάβη την τιμή να διακοσμήσθω το σπίτι σου, και τί μικρόβια έχει επάνω της; Έγώ μόνο που το σκέπτομαι φρίττω.

Κι' αφού — επαναλαμβάνω — έχεις μανία με τα παλικά πράγματα, γιατί δεν αγοράζεις και παλικά ρούχα και παλικά παπούτσια να φοράς;

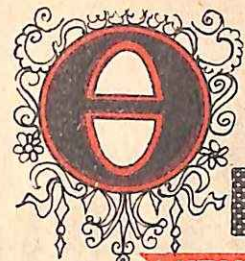
Τι είπες; Άλλο τό ένα και άλλο τό άλλο; Να με συγχωρή ή χάρη σου. Ο άνθρωπος πρέπει να είναι συνεπής προς τας άρχάς του και να συμμορφώνεται μ' αυτές.

Όρίστε; Νάρθω καμιά φορά στο σπίτι σου να ίδω τί ώραία πράγματα έχεις; Εύχαριστώ για την πρόσκληση, άλλα δε θα σου κάνω το καττί. Αυτό μου λείπει νάρθω να μελαγχολώ χωρίς λόγο και να χρειάζωμαι έπειτα απολύμαν- τοι. Άσε με ήσυχο χριστιανέ μου. Άπό τούτο δω τό βρωμικό και οποσμένο βάζο που σου πασάρωνε για 300 δραχμές —τέτοιο κορόιδο που είσαι—καταλαβαίνω και τό λαμπρό περιεχόμενο του σπιτιού σου.

Άντε πάρτο τώρα από δω, να μη το βλέπω και με πιάνει σύγκρυο. Άντε να μην τ'α πάρω και τό πετάξω από τό παράθυρο. Και μη μ' άγγίξεις σε παλάμη με τό βρωμικό σου, για να ν'α στα ξεράνω. Άντε να ψώνιο του δημόπρατρίου, κορόιδο της παλιποτασίας!



ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ



ΡΥΛΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

ΥΡΝΗΘΩ ΚΑΙ ΔΗΙΦΟΝΤΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ του Άργους Τήμενος δεν είχε χειρότερους έχθρους από τους τέσσερις γιούς του. Ο Κείσος, ο Κερίνης, ο Φάλκης κι' ο Άργαίος, άπάντουσαν στις γενναιοδωρίες του με την άγνωστη και στη μεγαλοψυχία του με τό δόλο.

Περισσότερο κι' από τον πατέρα τους, όμως, έχθρευονταν τον άναδρεό Δηιφόντη, που ο Τήμενος του είχε δώσει για σύζυγο την άγαπήμενη του κόρη Ύρνηθω και τον είχε κάμει στρατηγό και συμβουλό του. Μ' αυτόν, βέβαια, δε θα μπορούσαν να τ'α βάλουν. Γιατί οι Άργαίοι τον άγαπούσαν κι' όταν πηγαίναν σε πόλεμο, δεν ήθελαν άλλον άρχηγό απ' αυτόν. Κάποτε, όμως, ο Δηιφόντης, μ' ένα στρατεύμα από Άργαίους, ξεκίνησε για να καταλάβη την Επίδωρο, που ο βασιλιάς της Πιτυρείς του την παρέδωσε χωρίς μάχη. Οι γιοι του Τήμενος έπωφελήθηκαν τότε από την άπουσία του, για να εκθρονίσουν τον πατέρα τους κι' ο μεγαλύτερος απ' αυτούς, ο Κείσος, πήρε την έξουσία στα χέρια του κι' άνακηρύχθηκε βασιλιάς.

Άλλά δεν ένοιωθαν τό έδαφος σταθερό κάτω από τα πόδια τους. Γιατί ήξεραν πως οι Άργαίοι δεν τους άγαπούσαν. Κι' από τό άλλο μέρος, φοβόνταν το Δηιφόντη. Άν αύριο έμφανιζόταν μπροστά στο Άργος, όλοι οι κάτοικοι θα πηγαίναν με τό μέρος του.

Εκείνο τό βράδυ, οι τέσσερις άδελφοί κουβέντιαζαν σε μία από τις αίθουσες του άνακτόρου.

—Δε θα ήμυχάσουμε, αν δεν τον σκοτώσουμε, είπε ο Φάλκης, μιλώντας για τον άντρα της άδελφής τους.

Κι' εγώ νομίζω πως πρέπει να γλυτώσουμε από το Δηιφόντη, συμφώνησε ο Κερίνης.

Οι Άργαίοι θα μας ζητήσουν λόγο για τό θανάτό του, παρατήρησε ο Κείσος. Μπορούμε, όμως, να τον έξουδετερώσουμε.

Με ποιά τρόπο; ρώτησαν οι άδελφοί του.

—Θα του πάρουμε την Ύρνηθω. Οι άλλοι τον κύτταξαν έκπληκτοι.

—Ξεχνάς πως η Ύρνηθω τον άγαπάει; είπε ο Κερίνης.

—Είπα πως πρέπει να του την πάρουμε, έξηγησε ο Κείσος. Άν αυτό γίνη με τό καλό ή με τί βία, δεν τό ξέρω.

Και τί θα κερδίσουμε αν του την πάρουμε; ρώτησε ο Άργαίος, που δεν είχε μιλήσει ως τότε.

—Άν η Ύρνηθω πείσθη να μας ακολουθήσει, θα την παντρεύουμε μ' ένα μακρινό βασιλιά και θα ήμυχάσουμε κι' απ' αυτήν κι' από τον άντρα της. Ο Δηιφόντης, χωρίς την Ύρνηθω, δε θαχί πιά δικαίωμα στην κληρονομία του Τήμενος. Έτσι, θ' άναγκαστή να μείνη στην Επίδωρο, αν βέβαια, δεν του την πάρουμε κι' αυτήν.

Καλό τό σχέδιό σου, είπε ο Κερίνης.

Πες μας τί πρέπει να κάνουμε, πρόσθεσε ο Φάλκης.

Ο Κείσος γύρισε στο μικρότερο από τους άδελφούς του, τον Άργαίο.

—Είσαι κι' εσύ σύμφωνος; τον ρώτησε.

—Όχι, άπάντησε αυτός. Διάωμε τον πατέρα μας, χωρίς να σεβασθούμε τ' άσπρα του μαλλιά κι' ο δυστυχισμένος πέθανε από τη λύπη του, δίνοντάς μας εύχες, αντί για κατάρες, όπως θα ήταν πιο σωστό να κάμουν. Νά γιατί δε θα πάρω μέρος στο καινούργιο έγκλημα που σχεδιάζετε.

—Ποιάς μίλησε για έγκλημα; ρώτησε ο Κείσος.

—Έγκλημα είναι να πάρете την άδελφή μας από τον άντρα της και τ'α παιδιά της, άπάντησε ο Άργαίος.

Και, χωρίς να προσθέση τίποτ' άλλο, σηκώθηκε κι' έφυγε.

Ο Κείσος κι' οι δυό άλλοι άδελφοί του κουβέντιασαν κάμποση ώρα ακόμη. Όταν χάρισαν, είχαν πάρει πιά την απόφαση τους κι' ήξεραν τί έπρεπε να κάμουν.

Την άλλη μέρα, ο Κερίνης κι' ο Φάλκης άνέβηκαν σ' ένα άρμα και διευθύνθηκαν στην Επίδωρο. Όταν έφτασαν εκεί, σταμάτησαν κοντά στα τείχη κι' έστελιναν έναν άνθρωπο να πη στην Ύρνηθω πως τ'α άδελφια της ήθελαν να της μιλήσουν.

Εκείνη την ώρα ο Δηιφόντης έλειπε από τό σπίτι. Η Ύρνηθω, ώστόσο, δε δίστασε να τρέξη στην πρόσκληση των άδελφών της.

Ο Κερίνης κι' ο Φάλκης δεν είχαν καιρό να χάνουν. Ύρνηθω, της είπε ο πρώτος, γιατί έφυγες από την πατρίδα σου;

—Γιατί δεν ήθελα να νομίσουν οι Άργαίοι πως ήμουν συνένοχος στα έγκλήματα των άδελφών μου, άπάντησε η νεαρή γυναίκα.

—Δεν κάναμε κανένα έγκλημα, διαμαρτυρήθηκε ο Κερίνης.

—Ξεχάσατε, λοιπόν, ότι σκοτώσατε τον πατέρα μας; ρώτησε ο Φάλκης.

—Λές ψέμματα! του φώναξε η Ύρνηθω. Ο πατέρας μας πέθανε από τη λύπη του, γιατί τ'α παιδιά του τον έδιωξαν από τό θρόνο και τό άνακτόρό του.

—Άς άφίσουμε τον πατέρα μας, που βρίσκεται τώρα κοντά στο μεγάλο του πρόγονο τον Ήρακλή, είπε διαλλακτικά ο Κερίνης. Άδελφή μας, ήρθαμε να, σε πάρουμε, για να γυρίσουμε στην πατρίδα μας, στο Άργος.

—Η πατρίδα μου είναι η Επίδωρος, όπου βασιλεύει ο άντρας μου, άπάντησε η Ύρνηθω.

—Σπουδαίος βασιλιάς! είπε ο Φάλκης. Ο πιο φτωχός Άργαίος είναι πλουσιώτερός του.

—Ο πιο φτωχός Επίδωριος, όμως, είναι πιο έλεύθερος κι' από τον πιο πλούσιο Άργαίο, άπάντησε η Ύρνηθω. Οι Επίδωριοι δε σκιάζουν τό κεφάλι τους μπροστά σε κανένα τύρανο κι' είναι γι' αυτό εύτυχισμένοι.

—Άν άφίσης το Δηιφόντη, θα σου δώσουμε για σύζυγο ένα μεγάλο και πλούσιο βασιλιά, είπε ο Κερίνης. Νά τί ήρθαμε να σου πούμε.

Στα λόγια αυτά, τα μάτια της άδελφής τους άστράψαν από όργη. —Τό ήξερα, είπε, πως μόνο κακές σκέψεις μπορούσαν να περάσουν από τό μυαλό σας. Άλλά τό καλό που σας θέλω, φύγετε και μην τολμήσετε να με ξαναενοχλήσετε άλλη φορά!

—Θα φύγουμε, άπάντησε ο Φάλκης. Άλλ' όχι μόνοι μας! Καί, με μία γρήγορη κίνηση, άρπαξε την Ύρνηθω και την έρριξε πάνω στο άρμα. Ο Κερίνης μαστίγωνε άμέσως τ'α άλογα.

Άλλά μερικοί Επίδωριοι, που δούλευαν στα χωράφια της, είχαν δη τη βίαιη συνομιλία ανάμεσα στην Ύρνηθω και τ'α άδελφια της κι' είχαν τρέξει να ειδοποιήσουν το Δηιφόντη, που πρόλαβε τους άρπαγες, καθώς έδωγαν στην πεδιάδα. Κάμποσοι από τους στρατιώτες του τον συνάδευαν.

Ο Κερίνης του κάκου προσπάθησε να ξεφύγη, μαστιγώνοντας τ'α άλογά του. Άναγκάστηκε σε λίγο να σταματήσει, γιατί ο δρόμος ήταν κλεισμένος. Πήδησε τότε από τό άρμα και τράβηξε τό πλατύ σπαθί του. Ο Φάλκης έκαμε κι' αυτός τό ίδιο.

Στό σκληρό άγώνα, που έπακολούθησε, ο Κερίνης σωριάστηκε νεκρός, τρυπημένος από τό σπαθί του Δηιφόντη. Ο Φάλκης φοβήθηκε τότε κι' έτρεξε να πιάσει την Ύρνηθω, που τη χρησιμοποίησε σαν άσπίδα. Κρυμμένος πίσω της, άρχισε να υποχωρεί. Ο Δηιφόντης δε μπορούσε πιά να τον χτυπήσει, γιατί, κάθε φορά που σήκωνε τό σπαθί του, εύρισκε μπροστά του, αντί για τό Φάλκη, τη γυναίκα του.

Η Ύρνηθω έκαμε τότε μία προσπάθεια για να συμβιάσει τον άδελφό με τον άντρα της.

—Άφισε με έλεύθερη κι' ο Δηιφόντης θα σε συχαρώσει! είπε στο Φάλκη.

Άλλά αυτός είχε ζυγώσει πιά στο άρμα του. Καί, ξαφνικά, σήκωσε τό χέρι του κι' ύστερα τό κατέβασε με όρμη... Η γυαλιστερή λεπίδα του σπαθιού του χάθηκε τότε ολόκληρη στο στήθος της άδελφής του, που σωριάστηκε νεκρή στα πόδια του. Ο Φάλκης πήδησε έπειτα στο άρμα του κι' έφυγε.

Ο Δηιφόντης, έπειτα από την άπροσδόκητη αυτή λύση, άφησε την καδαβίω της Φάλκης κι' έτρεξε κοντά σ' εκείνη. που ήταν η πιστή σύντροφος της ζωής του... Την Ύρνηθω την έθαψαν στο ίδιο τό μέρος, που είχε πέσει, και πάνω από τον τάφο της έχτισαν ένα ήρώδ, όπου της απέδιδαν τιμές θεάς. Τό άλσος από άργιελές, που βρισκόταν ολόγυρα, χαρακτηρίστηκε έπίσης σαν ήρώδ κι' οι Επίδωριοι δεν έπαρναν τ'α κλαδιά, που έφεταν από τ'α δέντρα, άλλα τ'α άφηναν να σαπίσουν πάνω στο χώμα. Από τό όνομα της άτυχής κόρης του Τήμενος όνομάσθηκε έπίσης Ύρνηθιο πεδίο και η γύρω έκταση.

ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι τρεις κόρες του Τυνδάρεω.

Ο Δηιφόντης δε μπορούσε πιά να τον χτυπήσει, γιατί κάθε φορά εύρισκε μπροστά του την Ύρνηθω...



Το χρυσό ΜΠΡΑΣΕΛΕ

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

-ΜΑΜΑ, μαμά!... Έχω μία ευχάριστη είδηση! Με πήρε βοηθός του ο κ. Ντυμονζώ, ο διάσημος δικηγόρος!...

Με αυτά τα λόγια δέχθηκε η Λωρέττα τη μητέρα της, όταν εκείνη γύρισε το βράδυ από τη δουλειά της. Ήταν μολότα ο ένα μεγάλο οικο μόνος.

— Επί τέλους, παιδί μου! ψιθύρισε εκείνη, κλαίγοντας από χαρά.

— Α! σέ λίγο, θα σου απαγορεύω να εργάζεσαι! Άρκετά ταλαιπωρήθηκες για μένα, γυρνώντας τόσο χρόνια εδώ κι' εκεί, χωρίς άντρα, — αφού ο μπαμπάς πέθανε όταν ήμουν μωρό, — γι' αυτό με μεγαλώσεις, να με σπουδάσεις... Πώς μπορεί να έχω σου τις θυσίες σου για μένα;

— Νά σκέπτεσαι, πρό παντός, το μέλλον σου, Λωρέττα μου... Ά! είμαι περήφανη για την κόρη που έκανα!...

Η Λωρέττα, άρσειωμένη ως τότε στις μελέτες της, δεν έδωσε ποτέ σημασία ο' ότι της έλεγαν διάφοροι νεαροί. Ο πρώτος, που την έκανε να νιώσει μία παράξενη συγκίνηση, ήταν ο Ροζέ Ντετραί, ένας νεαρός με πλούσιους βιομήχανους. Ήταν πελάτης του προϊστάμενου της και γνωρίστηκαν στο γραφείο.

Όταν, λοιπόν, λίγες μέρες μετά τη γνωριμία τους, της πρότεινε δειλιά να βγούμε ένα βράδυ μαζί έξω, να σουπάρουν στο Μαξιμ, εκείνη δέχτηκε χωρίς τον παραμικρό δισταγμό. Ύστερ' από τόσα χρόνια μονότονης ζωής, ένοιωσε την ανάγκη να βρεθεί ο' άλλο περιβάλλον.

Παρήγγειλε στής μητέρας της μία βραδυνη τουαλέττα, — άποφεύγοντας να της πη ότι θα την πρωτοφορούσε, γι' αυτό να βγη έξω μ' ένα νέο.

— Πρέπει κι' εσύ να ξεσκάνεις λίγο, της είπε εκείνη. Με τον κ. Ντυμονζώ μονάχα καλό και σόδαρο κόσμο θα γνωρίσης...

...Μαξιμ!... Χορός!... Μουσική!... Σαμπάνια!... Ο Ροζέ παρέσυρε τη Λωρέττα, εκείνη τη βραδυά, ο' έναν άνεμοστρόβιλο που της έφερνε γλυκειά ζάλη. Τα καστανά του μάτια, ενώ στην άρχή της χαμογελούσαν, άρχισαν να την κυττάζουν στωργικά. Οι λάμψεις που τα φάνιζαν, δεν είχαν τίποτα το άποκρουστικό.

Άργα τη νύχτα, όταν άκατέσβεστη ως το σπίτι του. Για πρώτη φορά στη ζωή της, η μυαλωμένη αυτή κοπέλλα, δεν ήθελε να σκεπτεται τίποτα. Περπατούσε, σαν όνειροπαρμένη, στο πλευρό ενός σοδαρού νέου, που της ένέπνεε έμπιστοσύνη.

Καί, μέσα σε παραδεισιακή έκσταση, έγινε γυναίκα στην άγκαλιά του Ροζέ.

Την άλλη μέρα το πρωί, άρχισε να πάη στο γραφείο, με την πρόφαση ότι είχε δυνατό πονοκέφαλο. Ένώ ξεφύλλιζε άφηρημένη κάτι δικόγραφα, — χωρίς να καταλαβαίνει τί διαβάσει... — την ζήτησαν στο τηλέφωνο. Ήταν ο Ροζέ.

— Πρέπει, αγάπη μου, να σε δω, της είπε. Με είδοποίησαν από τη Λίλλη ότι είναι ανάγκη να πάω άμέσως εκεί για μία πολύ σθερή δουλειά... Φεύγω σε δύο ώρες...

Η Λωρέττα πήρε άδεια από τον προϊστάμενό της κι' έπρεξε να συναντήσει τον άγαπημένο της. Την έβριζε στην άγκαλιά του με τη λαχτάρα των πρώτων έρωτικών διασχύσεων.

— Οι τρεις μέρες που θα λείπω από κοντά σου θα μου φανούν χρόνια! της ψιθύρισε στο αυτί, ενώ περνούσε στο χέρι της ένα μπραςελέ με διαμάντια. Το μικρό αυτό δάρο είναι, γι' αυτό με θυμάσαι, άσπου να ξαναγυρίσω...

— Όπωςδήποτε δε θα σε ξεχνώσαι! του είπε η Λωρέττα δίνοντας του ένα φιλή στο στόμα.

Γύρισε σπίτι της, χαμογελώντας από εύτυχία.

— Κίττα, μαμά! φώναξε από την πόρτα, δείχνοντας το μπραςελέ της.

— Μά... είναι πραγματικά διαμάντια! τραύισε η μητέρα, αφού εξέτασε το κόσμημα. Πού το βρήκες;

— Μου το έδωσε ο Ροζέ, ένας πλούσιος βιομήχανος. Ήμουν μαζί του χτες το βράδυ. Πέρασα θαυμάσια! Φίλησέ με, μαμά!... Με άγαπά! Είμαι η πιο εύτυχισμένη κοπέλλα του κόσμου!

Η μητέρα την κύταξε με μάτια ορθάνοιχτα από τρόμο.

— Γι' αυτόν, λοιπόν, ψιθύρισε, παρήγγειλε από βραδυνη τουαλέττα; Γι' αυτόν μονάχα;

Η Λωρέττα κούνησε καταφατικά το κεφάλι της. Καί, ξαφνικά, έγινε κατακόκκινη. Η μητέρα της κατάλαβε τότε...

— Τι έκανες, ύποπτησμένη! φώναξε με άπειπσία. Μά, δε φταις εσύ... Το σφάλμα είναι δικό μου!... Έπρεπε να σου πω μερικά πράγματα, γι' αυτό είσαι κατατοπισμένη... Καί τώρα, είναι πολύ άργά!...

— Μά, δεν καταλαβαίνω..., ψιθύρισε η Λωρέττα.

— Α! Έτσι κι' εγώ, παιδί μου, γύρισα κάποιον βράδυ σπίτι μου μ' ένα χρυσό μπραςελέ. Από τότε, όμως, δεν ξαναείδα εκείνον που μου το χάρισε...

Καί η Λωρέττα έμαθε, για πρώτη φορά, το μυστικό της ζωής της μητέρας της.

...Ήταν μία ντροπαλή και άμορφη μοδιστρούλα. Κάθε πρωί έπαιρνε το μετρό για να πάη στη δουλειά της. Στο δρόμο, δεν σηκωνε το κεφάλι της να κυττάξη κανένα. Καί όταν κανείς την έπαιρνε από πίσω με ύπονοούμενα, τον έβριζε άμέσως στη θέση του, κατακόκκινη από άγανάκτηση.

Μία μέρα όμως τη συγκίνησαν τά λόγια ενός ώραϊου και κομψοντυμένου νέου. Της μιλούσε με τόση ευγένεια, ήταν τόσο λεπτός και διακριτικός στην εκδήλωσι των αισθημάτων του!

...Όσπου, ένα βράδυ γύρισε σπίτι της μ' ένα χρυσό μπραςελέ στο χέρι, — γι' αυτό να μην ξαναδθί τον ώραϊο και κομψοντυμένο νέο! Φανέρωσε το μυστικό της στη μητέρα της μονάχα όταν κατάλαβε πώς ε'α γινέτανε και αυτή τητέρα. Στο μεταξύ, είχε μάθει πώς ο φίλος της ήταν ένας πλούσιος τραπεζίτης, που είχε γραφείο με πολλούς υπαλλήλους... Δεν τόλμησε να πάη να τον ένοχλήση... Ήταν τόσο ντροπαλή...

Ένα άπόγεμα, η μητέρα της που είχε λείψει άρκετη ώρα από το σπίτι, γύρισε κατάκοπη, με την άγωνία ζωγραφισμένη στο πρόσωπο. Κρατούσε, όμως, στο χέρι ένα φάκελλο γεμάτο χαρτονομίσματα... Έβαλε την ντροπή κατά μέρος και, χωρίς να πη τίποτα της κόρης της, παρουσιάστηκε στον τραπεζίτη, — γι' αυτό να μάθω απ' αυτόν πώς δε μπορούσε να γίνη τίποτα. Ήταν παντρεμένος και με δυο παιδιά... Έδωσε, όμως, της μητέρας ένα σημαντικό χρηματικό ποσό με την άπαίτη να πάρη την κόρη της και να φύγουν από το Παρίσι...

— Νά, γιατί, Λωρέττα, — προσέθεσε η μητέρα, τελειώνοντας την άπλη και λυπητερή ιστορία της, — μεγάλες γυνώντας μαζί μου από τη μία έπαρχία στην άλλη, με την έμπιστοση ότι ο πατέρας σου πέθανε, όταν ήσουν ακόμα μωρό, στην κούνα. Στο μεταξύ, μ'ας άφησε χρόνους και η μακαρίτισσα η γιαγιά σου, που μαρτύρησε κυριολεκτικά για ένα παραστράτημα της κόρης της.

»Άπεράσισα νάρθω στο Παρίσι, μονάχα όταν είδα ότι έπείμεινες τόσο πολύ να σπουδάσεις νομικά. Έξ' άλλου, έκανα τη σκέψη ότι, ύστερ' από τόσα χρόνια, δε θα βρισκότανε κανείς να σου θυμίση το παρελθόν μου...

Η Λωρέττα γονάτισε μπροστά στη μητέρα της και της μούσκεψε τά χέρια με δάκρυα λατρείας και ευγνωμοσύνης.

— Τώρα που τά έμαθα όλα αυτά, μαμά, ο' αγαπώ και σε σέβομαι περισσότερο!... Μην κλαίς... Θα μ' έξης πάντα κοντά σου, σαν την πιο φιλόστοργη κόρη...

— Εγώ θα έχω έσένα, Λωρέττα! ψιθύρισε η μητέρα. Έσύ, όμως, δε θα ξαναδθίς το φίλο σου, τον πλούσιο βιομήχανο... Θα σου μείνη γι' ανάμνηση μονάχα το μπραςελέ με τά διαμάντια...

Μά, ο Ροζέ ξαναγύρισε στη Λωρέττα. Ένα μεσημέρι, ύστερ' από πέντε μέρες, της τηλεφώνησε στο γραφείο της ότι στις έφτά το βράδυ, θα την περίμενε ο' ένα άρισμένο ζαχαροπλαστείο.

Η Λωρέττα άνήγγειλε στη μητέρα της, λαμποντας από χαρά, την καλή είδηση. Έκείνη, όμως, ήταν πάντα άπαισιόδοξη:

— Σου είπε πώς θα γυρίση σε τρεις μέρες, κι' έκανε πέντε να ξαναφανή. Το βράδυ, θα μάθης πώς πρέπει να κάνη κι' άλλο ταξίδι, ότι ίσως να λείψη κανένα μήνα για σθερές δουλειές. Προβλέπω, ότι θα έχη κι' ένα μικρό διατάκι, γι' αυτό να σου γλυκάνη την πίκρα του χωρισμού...

Ο Ροζέ άργησε μισή ώρα στο ραντεβού του. Η Λωρέττα άρχισε ν' άνησυχή. Τρομερές ύπνοιες τη βασάνιζαν... Μήπως η μητέρα της είχε δικιο; Μά, όχι, όχι! Κάτι της έλεγε ότι ο Ροζέ δεν ήταν σαν τους άλλους.

Όταν, τέλος, παρουσιάστηκε μπροστά της, τράμαξε άντικρύζοντας την άλλαγμένη έκφραση του προσώπου του.

— Πάμε! της είπε, πριν ακόμα την χαιρετήσει. Δεν μπορούμε να μιλήσουμε εδώ!

Την άρπαξε από το χέρι και την τράβηξε μαζί του. Έκείνη τον άκολούθησε σαν ύπνωτισμένη. Δεν κατάλαβε γι' αυτό βρήκαν ο' έναν άπόκεντρο δρόμο. Ο Ροζέ σταμάτησε ξαφνικά, την έπιασε από τους ώμους, την κύταξε βαθειά στα μάτια και της είπε βραχνά:

— Σ' αγαπώ, Λωρέττα... Δεν ξεχνώ, δεν έχω το δικαίωμα να ξεχάσω τί μ'ας συνδέει... Θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

Χαριόσυνες κωδωνοκρουσίες άντήχησαν στ' αυτιά της Λωρέττας. Άνατριχίωσε έθόκληρη από χαρά με τη σκέψη, ότι δεν είχε γελαστή, ότι ο Ροζέ δεν ήταν σαν κάποιους άλλους. Ξαφνικά, όμως, θυμήθηκε κάτι, που την έκανε να παραλύση.

Θυμήθηκε τη σκοτεινή καταγωγή της. Ένα στίγμα που βάριανε τώρα τη ζωή της. Δε μπορούσε αυτή, «κόρη άγνωστου πατρός», να πάρη έναν νέο από καλή και εύπολη οικογένεια. Δεν έπρεπε να μολύνη με την παρουσία της ένα ήθικο περιβάλλον...

— Όχι, όχι! στέναξε. Μη μου ζητάς να γίνω γυναίκα σου!... Είμαι...

— Τά έδρα όλα! την διέκοψε άπότομα ο Ροζέ. Άργησα νάρθω άπόψε, έπειδή ήμουν με τη μητέρα σου... Σε παρακαλώ, μη λές τίποτα, άφησέ με να τελειώσω! Ναί, ήρθε και με βρήκε η πολυθλασμένη αυτή γυναίκα, γι' αυτό να παραπονέθη έπειδή φέρθηκε στην κόρη της όπως είχε φερθεί και ο' αυτήν ένας πλούσιος τραπεζίτης...

Της ζήτησα περισσότερες πληροφορίες γι' αυτόν και θεθαλώθηκα πώς ήταν... Ένας μακρινός μου θείος! Είχε θλιβερό τέλος. Έγασε την περιουσία του, τη γυναίκα του, τά παιδιά του. Λίγο πριν πεθάνη, μου έξομολόγηθηκε το παλιό του άμάρτημα, μου έδωσε γραπτή έξουσιοδότηση πώς, αν τυχόν ξαναβρεθί μία μέρα το παιδί του, να νομιμοποιήσω τη γέννησή του στ' όνομά του, και πέθανε, θάζοντας την ύπογραφή του... Ένοιείται, ότι τά είπα όλα στη μητέρα σου.

»Μά, και χωρίς την άπιστευτη αυτή σύμπτωση, ο' αγαπώσασα, Λωρέττα και θα ο' έκανα γυναίκα μου!

— Μαμά!... τραύισε η Λωρέττα, έτοιμη να σωριαστή από τη συγκίνησή της.

— Η μητέρα σου μ'ας περιμένει στο σπίτι... Μου είπε ότι τρέχει να έτοιμάση ένα ώραϊο δείπνο, γι' αυτό να γιορτάσουμε άπόψε τους άφραθώνες μας!...



Ο Ροζέ παρέσυρε τη Λωρέττα έκείνη τη βραδυά ο' έναν άνεμοστρόβιλο που της έφερνε γλυκειά ζάλη...

ΟΙ διάφορες αιτίες που την προκαλούν

ΟΤΑΝ μιλάμε για κωλικό του ήπατος, εννοούμε μια ειδική σύσπαση της χοληδόχου κύστεως, που αντανακλάται και σ' αυτόν τον αδένα.

Η κυριώτερη αιτία που μπορεί να προκαλέσει αυτό τον κωλικό είναι η παρουσία λίθων μέσα στους χοληδύχους αγωγούς. Οι λίθοι αυτοί αποτελούνται από ουσίες που κανονικά είναι διαλυμένες μέσα στη χολή. Κάποτε, όμως, για λόγους που δεν τους ξέρουμε ακόμη, οι ουσίες αυτές στερεοποιούνται και μεταβάλλονται σε λίθους. Από τη στιγμή αυτή, αρχίζει το δράμα.

Τα συμπτώματα είναι στην αρχή ελαφρά: σποραδικοί πόνοι στην περιοχή του ήπατος, που επεκτείνονται κάποτε και στην ωμοπλάτη, εντερικές διαταραχές, δυσπεψία κτλ. Η κρίση, δηλαδή ο κωλικός, εμφανίζεται, ξαφνικά, έπειτα από ένα μικρό ή μεγάλο χρονικό διάστημα. Η κρίση αυτή οφείλεται στο πέρασμα ενός λίθου από τη χοληδόχο κύστη στον αγωγό που μεταφέρει τη χολή στα έντερα. Ο αγωγός αυτός είναι πολύ στενός και η διείσδυση του λίθου στο έσωτερικό του διαστέλλει τα τοιχώματά του και προκαλεί άσφορτους πόνους.

Σε μερικές περιπτώσεις, η κρίση εμφανίζεται απότομα. Άλλοτε, όμως, την προαναγγέλλουν διάφορα συμπτώματα: έμετος, βίαια ρεψίματα, έντονη καχεξία, δυσπεπτικά φαινόμενα κτλ.

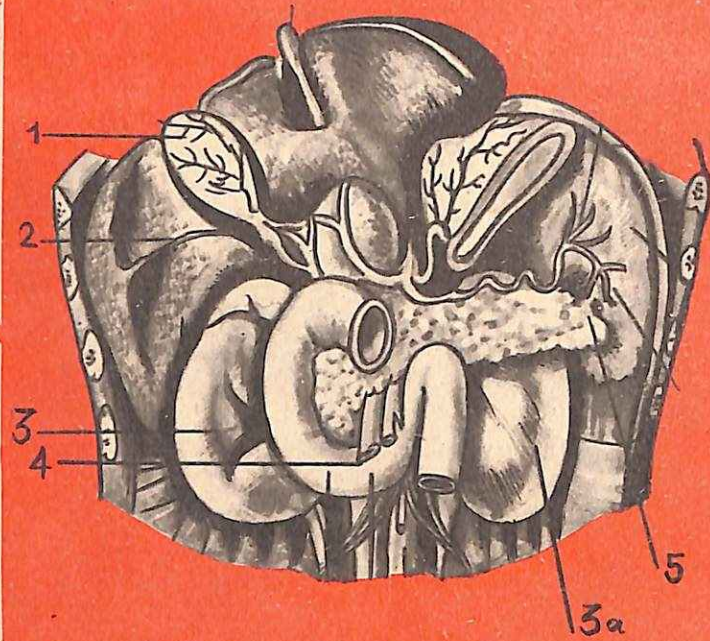
Οι αιτίες που μπορούν να κάμουν ένα λίθο ν' αφήσει τη χοληδόχο κύστη είναι πολλές: απότομες και βίαιες κινήσεις, χτυπήματα στην περιοχή του ήπατος, διαιτητικές καταχρήσεις, δυνατές συγκινήσεις κτλ.

Οι πόνοι, όπως είπαμε, είναι ισχυρότατοι και επεκτείνονται συνήθως προς τα επάνω και τα πλάγια: ωμοπλάτες, στομάχι, σπλήν κτλ. Η επέκτασή τους προς τα κάτω είναι πιο σπάνια. Στην τελευταία περίπτωση, ο γιατρός δυσκολεύεται να ξεχωρίσει αν πρόκειται για χολοκυστίτιδα ή, αντίθετα, για σκωληκοειδίτιδα ή για νεφρική λιθίαση.

Η κρίση της χολολιθίαςως ποικίλλει ως προς τη διάρκεια. Περνάει άλλοτε έπειτα από μερικές ώρες, ενώ άλλοτε συνεχίζεται επί ημέρες, με εναλλαγές της έντασής των πόνων.

Οι πόνοι εξαφανίζονται «ως δια μαγείας», μόλις ο λίθος αποβληθεί, δηλαδή μόλις περάσει από τον χοληδόχο αγωγό μέσα στο δωδεκαδάκτυλο. Από τη στιγμή αυτή δεν είναι πια επικίνδυνος.

Άλλ' αυτό δε συμβαίνει πάντοτε. Σε μερικές περιπτώσεις ενσφηνώνεται μέσα στο χοληδόχο αγωγό και δεν κατορθώνει να



Το ανώτερο σχήμα δείχνει τη θέση της χοληδόχου κύστεως (1) σχετικά με το ήπαρ (2). Στην εικόνα: Νεφρά (3 και 3α), δωδεκαδάκτυλο (4), πάγκρεας (5).

βουλεύει επίσης τους πάσχοντες από χολολιθίαση να αποφεύγουν τα μεγάλα ταξίδια με σιδηρόδρομο ή αυτοκίνητο. Ακόμη και μία μικρή διαδρομή μ' ένα ταξί, που δεν έχει καλή «συσπασμόν» ή που τρέχει σε άνωμαλο δρόμο, μπορεί να τους βλάψει. Η παραμονή κοντά στη θάλασσα αντενδείκνυται σε πολλές περιπτώσεις χολολιθίαςως.

Πολλοί γιατροί συνιστούν ως φάρμακο το αγνό λάδι της έλης. Πρέπει να το παίρνετε το πρωί, προτού βάλετε τίποτα άλλο στο στόμα σας και σε προοδευτικές δόσεις. Πρώτη δόση: 50 κυβικά εκατοστόμετρα. Θα αυξάνετε τη δόση κατά 25 κυβικά εκατοστόμετρα την ημέρα, ώσπου να φθάσετε στα 200 κυβικά εκατοστόμετρα. Θα σταματήσετε επί 10—15 ημέρες και κατόπιν θα ξαναρχίσετε. Μπορείτε να προσθέσετε στο λάδι λίγο χυμό λεμονιού.

Αν δυσκολεύεστε να το πιείτε, αναμιξέτε το με λίγη αφρώδη και κρύα μπύρα.

Πολύ καλή είναι επίσης η γλυκερίνη: ένα κουταλάκι του καφέ μέσα σε νερό, μισή ώρα πριν από κάθε γεύμα.

Τα ήπατικά και χολικά εκχυλίσματα αντενδείκνυται. Ως αντισηπτικό φάρμακο μπορεί να χορηγηθεί η ούροτροπίνη σε μεγάλες δόσεις (1—4 γραμμάρια την ημέρα).

Εκτός από τη χολολιθίαση, οι κωλικοί του ήπατος μπορεί να προκληθούν και από μία άλλη ασθένεια, που είναι γνωστή με το όνομα της χολοκυστίτιδος.

Η ασθένεια αυτή δεν οφείλεται στην παρουσία λίθων, αλλά σε μία όξεία ή χρόνια φλόγαση της χοληδόχου κύστεως.

Οι κωλικοί που προέρχονται απ' αυτή την αιτία παρουσιάζονται με την ίδια μορφή, όπως και εκείνοι της χολολιθίαςως. Στη χολοκυστίτιδα επιβλέπεται η άπαυση στο κρεβάτι, η αυστηρή διαίτα και η προσεκτική απολύμανση του εντερικού σωλήνος.

□□

Ειδική αντιρευματική δομίνη

Οι ρευματισμοί έχουν, ως γνωστόν, τις προτιμήσεις τους. Πολλοί άνθρωποι προσβάλλονται απ' αυτούς. Άλλοι, όμως, δεν έχουν την παραμικρή ιδέα γι' αυτή την ασθένεια, μ' όλο που ζουν υπό συνθήκες ανθυγιεινές.

Αυτό οφείλεται στο ότι στον οργανισμό των δευτέρων βρίσκεται μία ορμόνη, που τους προστατεύει από τους ρευματισμούς. Η ίδια ορμόνη βρίσκεται και στα ζώα.

Η εξαδεκαδρόλη, όπως αποκλήθηκε η νέα αντιρευματική ορμόνη, είναι δέκα φορές ισχυρότερη από την κορτιζόνη. Μία μεγάλη αμερικανική εταιρία άρχισε ήδη την παρασκευή της. Η καινούργια ορμόνη θα δοθεί πολύ γρήγορα στην κατανάλωση.

Συγκλονιστικό κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΙΡΟΝΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μ' όλο που ο Ρομπέρ έλπιζε ότι, στην αντιπαράστασή τους, η Μαντελάν θ' αναίρεση την εξωφρενική κατηγορία της έναντι του, αυτή έπιμενει απεναντίας. Ο άνακρητης προφυλακίζει τον κατηγορούμενο. Γίνεται η δική του. Ο συνηγορός του επικαλείται διάφορα ελαφρυντικά και κατορθώνει έτσι να καταδικαστεί μόνο σε 10 έτη κάθειρξης. Καληδονία. Στο μέρος αυτό βρίσκεται κι' ένας άριστος επιστήμιον, ο δόκτωρ Ζερβαί. Ο γιατρός αυτός ζούσε άλλοτε με τη μητέρα του κι' ήταν αφοσιωμένος αποκλειστικά στην επιστήμη του. Μία διαβολική όμως κοπέλλα, η Ρέν 'Ωμπρύ, έβαλε σκοπό της να τον ξεμυαλίσει, παριστάνοντας το θύμα της κοινωνίας και της Τύχης.

Βέβαια, δεν πρόφεραν τη λέξη «έρως». Ούτε και φάνηκε καν να περνά απ' τη σκέψη τους αυτό το αίσθημα. Κι' ωστόσο η ακτινοβολία του φωτός τη μικρή κάμαρα, το άρωμα του μωρνε την ατμόσφαιρα, οι τόνοι του έκαναν ν' αντιχούν στ' αυτιά του Ζερβαί σαν μελωδική φωνή οι πιο άσημαντες φράσεις που πρόφερε η Ρέν 'Ωμπρύ.

Συγχρόνως ολόκληρη η κοπέλλα και η καμαρούλα της ανδινάμε ένα άρωμα άρετής και αγνότητας.

Ο γιατρός έφυγε έπειτα από μία ώρα. Είχαν συμφωνήσει να του γράψι η Ρέν άφου σκεφθεί.

Η νέα τον κτύπησε απ' το παράθυρό της ν' απομακρύνεται, με το ανάλαφρο βήμα του ευτυχισμένου άνδρου. Μία λάμψη χαράς πέρασε απ' τα μαύρα της μάτια και ψιθύρισε: «Είναι δικός μου!... Μα πρέπει να παίζω με τέχνη το παιχνίδι μου!»

Η Ρέν 'Ωμπρύ ήταν παράξενη κοπέλλα — μία από τις «μειοπαθόνες» εκείνες, που διατηρούν ακόμη τη σωματική τους αγνότητα, αλλά έχουν χασει προ πολλού την ψυχική... Δεν είχε πη καθόλου ψέμματα στο γιατρό, όταν του διηγήθηκε την ιστορία της.

Ο πατέρας της, χρεωκοπημένος έμπορος, είχε πεθάνει. Η μητέρα της, άφου χάσανε την περιουσία τους, είχε υποβληθεί σε σκληρές θυσίες για ν' αναθρέψει και να μορφώσει την κόρη της, ελπίζοντας να την καλοπαντρέψει.

Μα στα 16 χρόνια της η Ρέν είχε καταλάβει πόσο μάταιες ήταν οι ελπίδες της μητέρας της. Τι μπορούσε να γίνει με τη μορφωτή που θέλανε να της δώσουν; Καμιά δασκάλα ή υπάλληλος σε γραφείο...

Θα σκοτωνότανε στη δουλειά για ένα μέλλον τελείως άδείο. Θα γεννούσε πρόωρα, θα παντρευότανε κάποιο γεροντοπαλλήκαρο και θα εξακολουθούσαν να δουλεύουν κι' οι δυο για να εξασφαλίσουν ένα κομμάτι ψωμι για τα γεράσια τους.

Να βγύ στο θέατρο; Μα χρειάζοντανε πολύ ταλέντο γι' αυτό... Κι' ύστερα, από χιλίες κοπέλλες που ανεβαίνουν στη σκηνή, μονάχα μία πετυχαίνει.

Μα κι' αν αποφάσιζε να πουλήσει τη θελγητική της, δε θα είχε καλύτερα κατάληξη... Έτσι, με ένα βήμα, η Ρέν έβλεπε να βρή κάτι άλλο... Το ιδέωδε άπ' ήταν να παντρευτεί με τον πρώτο τυχερό.

νέο ή νέρο, όμορφο ή άσχημο, έξυπνο ή βλάκα, αλλά' άπαρ' απ' τ' άποψη πλούσιου!

Αυτό λοιπόν το όνειρο κυνήγησε η Ρέν, άφ' ότου ζούσε ακόμη η μητέρα της.

Την είχε αναγκάσει να ξαναβεί τους παλιούς γνωστούς της, ν' ανασυνθέσει τις σχέσεις τους που είχαν διακοπεί μετά τη χρεωκοπία και το θάνατο του πατέρα της.

Υποφύρανε κι' οι δυο χιλίες ταπεινώσεις, προσπάθοντας να «σταθούν» μέσα σ' αυτούς τους κύκλους, παρ' όλη τη φτώχεια τους, με την έλπιδα πως κάποιος θα έρωτευότανε τη νέα.

Άλλα δ' αυτό το «κυνήγι» συζύγου» η Ρέν συνάντησε τόσες αντιζηλίες, γνώρισε τόσες αποτυχίες με τους νέους της εποχής που ζήτησε άπαρ' άπ' τ' άποψη της προίκα, ώστε κατάλαβε ότι λίγο πως ήταν άκομμη η πάλη.

Την εγκατέλειψε λοιπόν, μετά το θάνατο της μητέρας της.

Έπρεπε ωστόσο να ζήσει... Βρήκε δουλειά σε μοδιστάδιο, όπου την καλοπλήρωναν, χωρίς ότου γούστο της και την ικανοποίησε.

Οι πειρασμοί δεν έλειψαν. Νέοι και νέροι, πλούσιοι και «καθώς πρέπει» κύριοι, την πολιορκούσαν με τις ερωτικές εκδηλώσεις τους και τις δειλαστικές προσφορές τους. Μα, παρ' όλες τις συμβουλές των συναδέλφων της, αυτή έμεινε φρόνιμη. Τη βοήθησαν σ' αυτό η δύναμη της θέλησής της που κατέληγε στη φλογερή ιδιοσυγκρασία της.

Αυτή η πάλη ωστόσο της τάκισε τα νύχρα και την έστειλε τελικά στο νοσοκομείο.

Απ' την πρώτη μέρα που την εξέτασε ο δόκτωρ Ζερβαί, είχε μαντέψει το χαρακτήρα και τα συναισθήματά του. Είχε κατάλαβε ότι ήταν άρκετη μία σπύδα για ν' ανάψει πυρκαγιά στην καρδιά του.

Κι' έπειτα την κωμωδία που είδαμε, όταν βγήκε απ' το νοσοκομείο.

Δυο μήνες μετά την πρώτη έπισκεψή του στο σπίτι της Ρέν 'Ωμπρύ, ο δόκτωρ Ζερβαί είχε ξετρελλαθεί μαζί της. Παραμύλουσε τη δουλειά του, τις μελέτες του, ήταν διαρκώς άπρη-

ρημένος, ένοιωσε τη ζωή του άδειαν.

Η Ρέν 'Ωμπρύ τον κρατούσε μακριά της, όχυρμένη πίσω απ' την αγνότητα και την άρεσή της.

Κάποτε ωστόσο του έδειχνε εύγνωμοσύνη και στοργή, με τις ματιές της και τον τόνο της φωνής της. Δεν έπρεπε να τον άπελπιζε...

Μα ήταν άπαράιτη για τα σχέδιά της να μη του δώσει ποτέ τόσο άρροος ώστε να τολμησει να της προτείνει να γίνει φιλενάδα του.

Άλλωστε τον ήξερε καλά κι' ήταν βέβαιη πως ούτε το σκεπτότανε καν.

Μία μέρα ωστόσο, έκρινε πως ο γιατρός είχε φτάσει πιά στον παροξυσμό του πόθου και πως θάταν επικίνδυνο να παρατείνη ακόμη αυτή την κατάσταση. Αποφάσισε λοιπόν να παίξει το μεγάλο της «άου».

Τ' άλλο πρωί, ο Ζερβαί πήρε ένα γράμμα της που του έλεγε:

«Γιατρέ μου.

Συχωρέστε με που σας γράφω έτσι βιαστικά. Η λύπη μου δεν περιγράφεται! Έχουν παρεξηγήσει τόσο πολύ τις επισκέψεις σας και είπανε τόσες συκοφαντίες, ώστε χύνω πικρά δάκρυα τώρα που σας γράφω...»

Ο σπιτονοικοκύρης μου, παλιός φίλος της μακαρίτισσας της μητέρας μου, ήρθε και με βρήκε για να με μάλωση για την άπερισκεπτή διαγωγή μου.

Σας έσορκίζω, κύριε, μην ξαναβρείτε ποτέ πιά!... Υποφέρετε πολύ που θα χάσω την καλή σας συντροφιά, την παρηγοριά μου απ' τις πικρίες της ζωής. Μα το άπαιτεί η υπόληψή και η τιμή μου...

Θα διατηρώω ωστόσο πάντα μέσα στην καρδιά μου την άναμνησί σας, με βαθειά στοργή και σεβασμό.

Ρέν 'Ωμπρύ.

Δεν ήταν ψέμματα αυτά που έγραφε η νέα στο γιατρό. Πραγματικά, της είχε κάνει παρατηρήσεις ο σπιτονοικοκύρης, με το θάρρος του παλπού οίκογενειακού φίλου, γιατί δεχότανε το γιατρό στην κάμαρά της. Ο Ζερβαί, κατάκλωμος, ξαναδιάβασε δυο φορές το σύντομο αυτό γράμμα.

(Πραγματικά, φέρθηκε άσχημα με τον γιατρό.)

Κατάλαβαν έπιτέλους πως είχε περάσει η ώρα που γύριζε συνήθως στο σπίτι του ο γιατρός.

«Η μητέρα σου θ' άνησυχούσε, είπε η Ρέν.

— Πραγματικά, είναι η πρώτη φορά που την άφισα να περιμένει χωρίς να την εδωποιώ, άπάντως ο γιατρός. Μα θα της έξηγησω το λόγο... Κι' όταν με όπ τόσο ευτυχισμένο, θα με συχωρέσει!

«Ό, τόσο θα την άγαπήσω κι' έγώ, τη μητέρα σου!... Πραγματικά, η κ. Ζερβαί είχε άπνοχησει γι' αυτή την κατάσταση που γινόταν, και μάλιστα υπερβολικά, άδικαιολόγητα. Κάποια παράδειγμα άγνωση της έοργιγγε την καρδιά, σαν ένα κακό προαίσθημα.

Όταν μπήκε ο γιατρός, το πρόσωπό του άκτινοβολούσε άπο ευτυχία.

— Συχωρέστε με, μητέρα μου, γι' αυτή την άάελη άργοπορία, είπε.

Δεν πρόλαβε ωστόσο να δι-

ΟΙ ΚΩΛΙΚΟΙ

Του ήπατος

προχωρήσει. Η χολή τότε, αντί για τα έντερα, χύνεται μέσα στο αίμα και προκαλεί την ασθένεια που είναι γνωστή με το όνομα του Ικτερού.

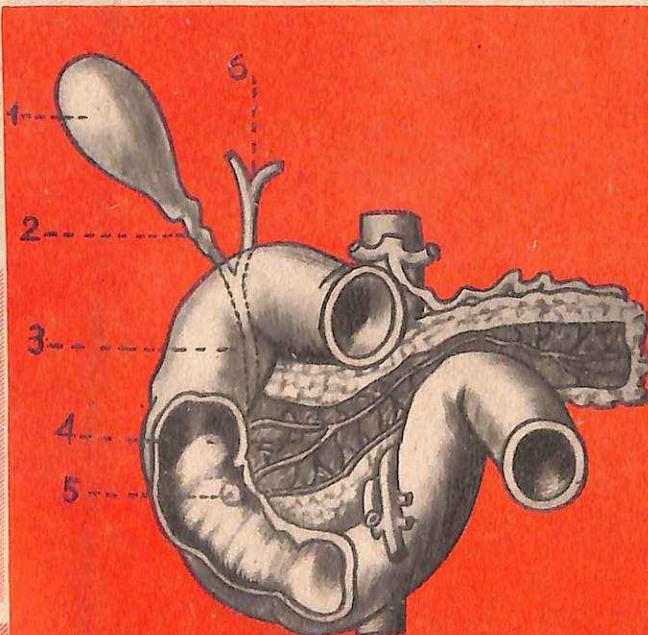
Η θεραπεία της χολολιθίαςως συνίσταται κυρίως στην αυστηρή διαίτα.

Κατά κανόνα, οι έπιτρεπόμενες τροφές είναι οι ακόλουθες: Χορτόσουπες, σουπές με ρύζι, σιμιγδάλι ή ταπίοκα, γάλα χωρίς κρέμα, φρέσκο βούτυρο, άδύνατα ψάρια, μοσχάρι, κοτόπουλο, άρνι (βραστά ή ψητά), πατάτες πουρέ ή ψητές, γογγύλια, ραπανάκια, μαρούλι, σπανάκια, άγκινάρες, φρούτα ώριμα, άσπράδι άγού, φρέσκα τυριά, κομπόστες.

Απαγορεύονται, έξ άλλου, τα έξης: όρεκτικά, μπαχαρικά, σάλτσες, πηγαυητά, μαγειρεμένο βούτυρο, παχειά ψάρια (σκουμπρί, σολωμός, άτλούγες, άστακός, μυλά, σγκότι, χήνα, πόπια, θηράματα, μπιζέλια, λάχανο, κουλουρί, καρόττα, ξινά φρούτα, κροκός άγού, παλιό τυριά, γλυκίσματα.

Ο δόκτωρ Ζιλμπέρ συνιστά πέντε γεύματα την ημέρα. «Ο άσθενής πρέπει να τρώει άργά και λίγο την κάθε φορά—παρρηρεί. Κάθε πεπτική διαταραχή έχει δυσάρεστη επίδραση στην κατανάλωσή του». Συμ-

Το ανώτερο σχήμα δείχνει τη διαδρομή των χοληφόρων άγωγών που μεταφέρουν τη χολή από το ήπαρ στη χοληδόχο κύστη και απ' αυτήν στο δωδεκαδάκτυλο έντερο. Οι άγωγοί αυτοί είναι δυο, συνενώνονται δε σχηματίζουν τον καλούμενο ήπατικό άγωγό (6). Ο έν λόγω άγωγός συναντάται με έναν άλλον άγωγό (2) που προέρχεται από τη χοληδόχο κύστη (1) και σχηματίζουν μαζί τον χοληδόχο άγωγό (3, διακεκομμένη γραμμή), που εκβάλλει μέσα στο δωδεκαδάκτυλο (4). Οι λίθοι (5), σε πολλές περιπτώσεις, περνούν από το χοληδόχο άγωγό στο δωδεκαδάκτυλο, απ' όπου αποβάλλονται.



Φαναστικός έρωστικός της ξανθείας ρετινίας και φίλος της ταβέρνας, ο κύρ-Μιχάλης, περίμενε με έλωση λαχτάρα τη νέα κρασοσοδεία.

Και κάθε βράδυ ρωτούσε μ' άνυπομονία τόν...τακτικό του ταβερνιάρη:

— Άνοιξαν τα καινούργια;

— Όχι ακόμα. Δέ γιναν...

Κι' έκανε τη δουλειά του με τα περσινά, έπιστρέφον συνήθως σε κατάστασι βασιτάτης... εθιμίας στο σπίτι του, ό-που το άγανακτισμένο έτερον ήμισυ του όπ' έστηνε γερό καυγά, με δλας τας... συνεπείας. Όπου ένα βράδυ η συζυγική περιποίηση ήταν τόσο έντονη, ώστε ο κύρ-Μιχάλης ένεφανισθη την έπομένη με το κεφάλι και το πρόσωπο στολισμένο με λευκόπλάστ.

Κάποιος γνωστός του, λοιπόν, τον συνάντα στο δρόμο το πρωί σ' αυτή την άσέοθρήνητη κατάστασι και τον ρωτά μειδιών ειρωνικά:

— Τι γίνεται, κύρ-Μιχάλη; Άνοιξαν τα καινούργια;

Και ο κύρ-Μιχάλης, με το σινοφυγές χιούμορ του, άπαντά, δείχνων το πολυπαρές κεφάλι του:

— Όχι, ακόμα. Για την ώρα άνοιξαν τα... παλιά!

καίολογθη περισσότερο, γιατί την ίδια στιγμή έφτασε κι ένας έπισκεπτης.

Είναι ο κ. Κορβάλ, ανάγειλε η υπέρθερα με οικειότητα.

Έρχεσαι να φάμε μαζί, Πιέρ; είπε ο γιατρός στο νεοφερμένο.

Ναι... αν με θέλη η μητέρα σου.

Ξέρετε, κ. Κορβάλ, πως το σπίτι μας είναι σαν δικό σας, απάντησε η κ. Ζερβαί. Ευτυχώς που μας προλάβατε: Δε φάγαμε ακόμη, γιατί άργησε σήμερα ο γυιός μου.

Ο έπισκεπτης ήταν πολύ νέος, μόλις 20 χρονών, ντυμένος με μια υπερβολικά κομψότητα. Αντίθετα μ' ό,τι κάνουν συνήθως οι συνομήλικόι του, αυτός απόφευγε να κυττάει στα μάτια τον άνθρωπο που μιλούσε μαζί του. Τη χαίλι του ήταν λεπτά και άκαμψα, το μέτωπό του χαμηλό και τα φρύδια του σφιχτά. Είχε μια худоба όμορφη, που δεν προκαλούσε καθόλου τη συμπάθεια.

Η φυσιογνωμία του φανέρωνε τη θέλησή του να κατακτήσει τη ζωή, να ικανοποιήσει τις φιλοδοξίες του με κάθε μέσον. Ήταν έξυπνος, αλλά και έτοιμος να μεταχειριστή την εξουσία του σε συνδυασμούς νόμιμους ή παράνομους για να φτάσει στο σκοπό του...

Ώστόσο, οι περισσότεροι απ' όσους τον γνώριζαν, δεν κάνανε τον κόπο να τον μελετήσουν. Τον βλέπανε όλοι σαν ένα κοινό τύπο, όχι πολύ συμπάθητο.

Παρ' όλες τις προσπάθειές του, δεν είχε μπει ούτε ν' αποκτήσει κανένα αληθινό φίλο ανάμεσα στους συμφοιτητές του. Κανείς δεν αρνιόταν να του στείλει το χέρι, γιατί δεν είχαν τίποτα θετικό έναντίον του. Άλλα και κανείς δεν του έκανε συντροφιά. Τον φάνιναν μόνο, παραμελημένο.

Ο δόκτωρ Ζερβαί το είχε προσέξει κι' είχε ενδιαφερθή ν' αυτόν από οικοτο... Τον είχε βοηθήσει στις σπουδές του. Τον είχε δεχθή στο σπίτι του. Και, σιγά-σιγά, τον είχε αγαπήσει, χωρίς να του ζητήσει ανταπόδοσι, βέβαιος πως είχε βρει σ' αυτόν ένα φίλο αφοσιωμένο.

Η κ. Ζερβαί είχε αισθανθή στην αρχή, όπως όλοι, την αντιπάθεια που προκαλούσε ο Κορβάλ. Μά έπειτα έκρινε με τη λογική πως είχε άδικο και σιγά-σιγά του είχε δείξει μια κάποια στοργή, παροτρύνοντάς τον να παραδείγμα του γυιού της.

Για πρώτη φορά άργησε άποψε ο γιατρός, χωρίς να μ' έχη ειδοποίησι, πρόσθεσε. Κυττάτε, δέ τι ευχαριστήμενος που φαίνεται!

Ίως να είχε καμιά σπουδαία έπιστημονική έπιτυχία, είπε ο Κορβάλ.

Όχι, όχι! Με καθυστέρησε κάποιος προσωπικός λόγος, που όμολογώ πως με κάνει πολύ ευτυχισμένο... Θά σας μιλήσω αργότερα γι' αυτό, μητέρα μου...

Όσο για σένα, Κορβάλ, καλά που ήρθες άποψε, γιατί έχω να σου άναγγείλω μια καλή είδησι.

Σε μένα, γιατρέ;

Ναι. Ένας φίλος μου, ο δόκτωρ Μοντεγκόν, άνοιξε μια νευρολογική κλινική. Χρειάζονται λοιπόν ένα βοηθό, κι' εγώ του πρότεινα εσένα. Πιστεύω να μείνεις ευχαριστημένος, γιατί ο κλάδος αυτός σ' ενδιαφέρει ιδιαίτερα. Θά μπορούσες έτοι να συνεχίσεις τις σπουδές σου, έχοντας εξασφαλισμένο το ψυμί σου, και μάλιστα κάνοντας οικονομίες για το μέλλον.

Ο Κορβάλ σκώθηκε ζωηρά, άρπαξε τα χέρια του γιατρού και τσάφισε μ' ευγνωμοσύνη.

Ω, ευεργέτη μου!... τραύλισε, με τα μάτια βουρκωμένα. Σεβοστέ μου φίλε, πατέρα μου! Δεν ξέρω πως να σας ευχαριστήσω...

Δέν, υπάρχει λόγος, Πιέρ. Είναι άπλουστα αυτό που έκανα. Σ' αγαπάμε, θέρουμε πως

είσαι φτωχός... μια που παρούσαστηκε η ευκαιρία να σε διευκολύνω, δέν ήταν δυνατό να την άφισω να καθή!

Στο τραπέζι, δέν υπήρχε καθόλου κέφι.

Ο γιατρός ήταν άπορησμένος από την έσωτερική ευτυχία του και δέν είχε καθόλου διάθεσι για συζητήσι.

Η κ. Ζερβαί, παρ' όλες τις προσπάθειές της, ένοιωσε και πάλι την ανεξήγητη αγνυία που είχε δοκιμάσει πριν από λίγο, όταν γύρισε ο γυιός της.

Ο Κορβάλ μιλούσε σκεδόν μονάχος, κυρίως για το θέμα που ενδιαφέρει το γιατρό: τις νευρικές παθήσεις και άνομιαλίες.

Άφου έφυγε ο Κορβάλ, η συζητήσι μητέρας και γυιού γλύσθηκε σιγά-σιγά προς τον έρωτα και το γάμο. Η κ. Ζερβαί διηγήθηκε πως είχε παντρευτή με τον πατέρα του γιατρού. Πόσο διαφορετικός ήταν ο γάμος έκείνος από τους σημερινούς! Βασίζονταν στην άμοιβαία έκτίμησι και τη μελέτη των χαρακτήρων.

Ο δόκτωρ Ζερβαί άκουγε τη μητέρα του με σφιγμένη καρδιά.

Σκεπτότανε πως θά της άναγγελλε ότι σκόπευε να παντρευτή με μια κοπέλλα σκεδόν άγνωστη, φτωχή, χωρίς οικογένεια...

Ένοιωσε πως μονάχα ένας τρελλός κι' άκατανίκητος έρωτας μπορούσε να έξηγησι αυτή την άπόφασί του.

Θά τον καταλάβαινε η μητέρα του; Η θά του άπαίτουσε να κάνει το κάθε τι για να πνίγη το αίσθημά του;

Δίτασε μια στιγμή, πριν μιλήσει. Είδε όμως μπροστά του το αέθρολατρευτό πρόσωπο της Ρέν Ώμπρύ. Και πήρε ζαφνικά την άπόφασί του...

Όταν τελείωσε τη σύντομη έξομολόγησι του, η μητέρα του

τον κυττάζε στα μάτια, σαν αστασμένη.

— Όποτε αγαπάς μια κοπέλλα; του είπε. Άπό πότε;... Ποιά είναι;... Άπό ποιά οικογένεια;... Γιατί δέ μου είπες ποτέ τίποτα γι' αυτό τον έρωτά σου;

Ο γυιός τά διηγήθηκε τότε όλα στη μητέρα του, με κάθε λεπτομέρεια και χωρίς να παραλείψη τίποτα: τη συνάντησι του με τη Ρέν στο κρεβάτι του νοσοκομείου, το κεραυνσκόλο άποτέλεσμα που του είχε προκαλέσει, τους άγώνες του για να την ξεχάσει, την άκατανίκητη δύναμι που τον είχε σπρώξει να την έπισκεφθή στο σπίτι της, την πρώτη φορά κι' ύστερα όλες τις άλλες...

Μίλησε μ' ένθουσιασμό για την όμορφη της, για την άνεπτυγμένη νοημοσύνη της, για την άρετή και το άρροος της.

Η κ. Ζερβαί δέν τον διεκοψε ούτε μια φορά. Είχε όμως γίνει κατάκλιμη. Δέν απάντησε στην έρωτηματική ματιά του γυιού της. Έμενε βυθισμένη στις σκέψεις της...

Τέλος, σήκωσε το κεφάλι της και πρόσθεσε:

— Θά σου πώ τη γνώμη μου σε δύο μέρες, άγαπητό μου παιδί, άφου μου τη ζητάς... Πρέπει να σκεφθώ...

Η καρδιά της μητέρας έχει την ικανότητα να προαισθάνεται μια δυστυχία που άπειλεί το γυιό της. Ώστόσο η κ. Ζερβαί, σαν μορφωμένη γυναίκα, δέν ήθελε να παροτρυνή από άδικολόγητες προκαταλήψεις.

Ζήτησε λοιπόν πληροφορίες για τη Ρέν Ώμπρύ, με κάθε διακριτικότητα.

Ο σπιτονοικύριος της κοπέλλας, ο παλιός φίλος της μητέρας της, διευκόλυνε εύχαρις αυτές τις έρευνές της, ύποδεικνύντάς της όσους γνώ-

ριζαν άλλοτε την οικογένεια Ώμπρύ.

Όπου κι' άν ρώτησε, η κ. Ζερβαί δέν έμαθε τίποτα εις βάρος της μνηστήρις του γυιού της. Κανείς δέ βρέθηκε που να την κατηγόρησι για το χαρακτήρα της ή για τη διαγωγή της.

Ο σπιτονοικύριος της διηγήθηκε με συγκίνησι τη σκηνή που συνέβη όταν έκανε παρατήρησι στη νέα για τις συνεχές έπισκέψεις του γιατρού.

Η Ρέν είχε κλάψει τότε για την άδικη προσβολή που της κάνανε, κι' είχε άποφασίσει άδιατακτα να θυσίαι την ευτυχία της, να πάψη να δέχεται έκείνον που άγαπούσε, για να διατηρήσι την ύδωληψί της.

Η κ. Ζερβαί θέλησε τότε να την δει χωρίς να τη ζέρη έκείνη. Την περιέμενε, όταν σκόλαζε απ' τη δουλειά της, και την παρακολούθησε, μελετώντας το φέρεμά της, ακόμα και τον τρόπο που κυττάει τις βιβρίνες, για να βγάλει συμπεράσματα για την κοκτορική της και την κλισι της προς την πολυτέλεια.

Μά η κοπέλλα προχωρούσε γρήγορα κι' άδιόφορα, σαν ν' άνυπομονούσε να γυρίσι στο σπίτι της.

Η κ. Ζερβαί δέ μπόρεσε να μη θαυμάσι την άγγελική όμορφιά της, την έξοχέπεια και τη σεμνή κομψότητα της.

Ώστόσο, η καρδιά της έμενε σφιγμένη στη σκέψη πως αυτή η κοπέλλα θά παντρευότανε με το γυιό της.

Είχε κλάψει δλη τη νύχτα, όταν, δυο μέρες άργότερα, κυττάοντας τη φυσιογνωμία του γιατρού, έλλοιγμένη απ' την άγωνία, του είπε:

— Θέρε μου την άραβωνιαστική σου, παιδί μου... Θέλω να σάς εύλογήσω και να προσευχηθώ για σένα!

Γ'

Ο γάμος έγινε έπειτα από ένα μήνα, σε στενό κύκλο, όπως ήθελε η Ρέν.

Οι λίγοι και διαλεκτοί καλεσμένοι θαυμάθηκαν από την όμορφιά, τους λεπτούς τρόπους και την άπλη κομψότητα της νύμφης.

Η κ. Ζερβαί ένοιωσε σαν μια φωτεινή ακτίνα έλπίδας στην ψυχή της κι' ήταν διατεθειμένη να παραδεχθή πως οι προκαταλήψεις της ήταν άδικες. Κυττάζε το πρόσωπο της κοπέλλας, που άκτινοβολούσε άπό χαρά κι' αγάπη.

Πως ήταν δυνατό να λήψιματα αυτό το πρόσωπο; Πως μπορούσε ποτέ η όρφανή και φτωχεία έκείνη κοπέλλα να κάνει μια μέρα δυστυχισμένο τον άνθρωπο που της πρόσφερε μια οικογένεια, μια περιουσία, ένα όνομα έσκαυστό και μια καρδιά γεμάτη έρωτα;

Τι περισσότερο μπορούσε να έπιθυμήσι η Ρέν Ώμπρύ στα όνειρά της;...

Κι' όμως, έξη μήνες μετά το γάμο, δέν της φάνανε δλ' αυτά...

Είχε βαρεθή κι' όλες την ήρεμη και σοβαρή ζωή, δίπλα στον έπιστήμονα που συνανασφερόταν μόνο με τον κύκλο του κι' άπασχολείτο μόνο με τη δουλειά του, περιφρονώντας τις κοσμικές έπιπολαϊότητες.

Το άντρογύνιο δέν έμενε πιά μαζί με την κ. Ζερβαί. Είχαν νοικιάσει ένα κομψό διαμέρισμα στο βουλεβάρτο Σαιν-Ζερμαίν, κοντά στο νοσοκομείο, όπου έργαζόταν ο γιατρός. Η Ρέν είχε έπιμειναι πως ήταν καταλληλότερο για να δέχεται τον άριστοκρατική πελατεία του.

Δέν είχαν μαλώσει άκόμα οι δυο γυναίκες, άλλ' η Ρέν δέν ανεχότανε την έπίδωξη της πεθεράς της, όδοτάς ίσως μάλιστα, με τη διορατική της ματιά, διαβάσι στο πρόσωπό της τις έννοχες σκέψεις που περνούσαν απ' το νού της...

Κάθε Κυριακή, που τρώγαγε στο σπίτι της, ενώ ο γιατρός ήταν ευτυχισμένος γιατί ζανάβρισκε την αγάπη της μητέρας του, η Ρέν δέν έδωλεπε την

ώρα να φύγη... Κι' όταν γύριζε από διαμερίσμα τους, έκλαιγε από μανία και ζήλεια, διαδόνοντας στις έφημερίδες την περιγραφή κάποιας λομφής κοσμικής γιορτής...

Παρ' όλα αυτά, ίσως νάμενε τίμια και πιστή στον άντρα που την είχε άνεδώσει ως αυτόν, αν δέ συναντούσε τον Πιέρ Κορβάλ...

Είχαν οι δυο τους πολλές όμοιότητες στο χαρακτήρα. Προπάντων διφύσαν κι' οι δυο για πλούτη και πολυτέλεια...

Ο Κορβάλ, για να ξεπληρώσει τις ευεργεσίες του γιατρού, βλάθηκε να ξεμυαλισί τη γυναίκα του και να καλλιεργήσι όλα τα κακά ένστικτά της. Σε λίγο, την είχε κάνει φιλενάδα του.

Η Ρέν έγκατέλειψε σιγά-σιγά το νοικοκυριό της κι' έκοψε τους άδύνατους δεσμούς που την έωναν άκόμα με την ευτυχισμένη και ήρεμη ζωή του συζύγου της.

Άρχισε να πηγαίνει στις πρεμιέρες των θεάτρων, στις κουρσές, στις γιορτές, στους χορούς. Ντυνόταν έκκεντρικά, όμοιουργούσε χρέη, φρόντιζε να μη λείπει ποτέ τ όνομά της απ' τις κοσμικές στήλες των έφημερίδων.

Ο άντρας της δέν ύποφιαζότανε τίποτα. Δέν εύρισκε καθόλου άξιοκατάκριτη την έπιθυμία της γυναικάς του να διασκεδάσι λίγο. Χαίρότανε μάλιστα που είχε ένα αφοσιωμένο φίλο, σαν τον Κορβάλ, πρόθυμο να τη συνοδεύει παντού. Αυτό του επέτρεπε ν' ασχοληται άπερίσπαστος με τη δουλειά του και τις έρευνές του.

Ώστόσο, η Ρέν ήταν άχόρταγη. Δέν της φάνανε πιά οι λίγες έκείνες ώρες που χαίροτανε τη ζωή της με τον τρόπο της. Δέν ένοιωσε έλευθερο τον έαυτό της.

Κι' ύστερα, τη χρέη της μεγάλωναν. Έδωλεπε να πλησιάζη η στιγμή που θά της έκοθαν όλοι την πίστωσι κι' ο άντρας της θά μάβαινε τις τρελλές σπατάλες της...

Βέβαια, δά τη συγκυρούσε. Μά θάταν άναγκασμένη τότε να ζαναγυρίσι όριστικά και για πάντα στην κλειστή ζωή, στη μονοτη άτμόσφαιρα που την έπνιγε... Και θά ύπόφερε τότε άκόμα πιο πολύ...

Ο Κορβάλ ήταν ο έμπιστός της. Του έξομολογιόταν όλες τις θλίψεις και τους φόβους της. Άποφάσισε λοιπόν να τη σπρώξει έντελώς στην καταστροφή, να τη γκρεμίσι στην άβυσσο.

Πως το δέχτηκε έκείνη; Σκέφθηκε άραγε πως, αν δραπέτευε με το φίλο της, το σκάνδαλο θάφερνε τ όνομά της στο προσκήνιο της έπικαιρότητας και θά της άνοιγε τους όριζόντες που όνειρευότανε άνάμερα στις έσκαυστές σειρήνες του ήμικόσμου; Η μάλλον ύπάκουσε στο ένστικτο που την έσπρωχνε στη λάσπη;

Όπωσδήποτε, ένα βράδυ έξαφανίστηκε. Άφισε στον άντρα της ένα σύντομο γράμμα με το όποιο του δήλωνε πως άόφευε για την Άγγλια και πως δέν ήθελε πιά να τον ζαναδ.

Θά ζανάπαρνε το οικογενειακό της όνομα. Αυτό όστόσο δέν την έμπόδιζε να πάρη μαζί της κι' ό,τι άπόμεινε απ' την περιουσία του συζύγου της.

Το κτύπημα ήταν τρομερό για το δόκτωρ Ζερβαί.

Στην αρχή, δέ θέλησε να πιστέψη στη διπλή και άτιμη προδοσία της γυναίκας του και του Κορβάλ. Προσάθεσε να βρη κάποια δικαιολογία για τη Ρέν. Άναρωτήθηκε μήπως έφταιγε αυτός για ό,τι έγινε... Μά, ό,σο κι' άν έψαζε, δέ βρήκε τίποτα εις βάρος του — τίποτ' άλλο από καλωσύνη, αφοσίωσι κι' αγάπη.

Όταν βεβαιώθηκε πιά για την προδοσία, του φάνηκε πως έσπαζαν όλα τα έλαττοια της ψυχής του και πως θάβωσε το μυαλό του. Δέ μπόρεσε πιά να σκεφθή, να έργασθ.

Παρατήθηκε απ' τη θέση που στο νοσοκομείο, έγκατέλειψε την πε-

λατεία του κι' έφυγε απ' το Παρίσι, μαζί με τη μητέρα του.

Διάλεξαν για διαμονή τους ένα μικρό ψαράδικο χωριό, άνάμεσα στο Μπιάρριτ και τη Μπαγιόν. Άγδρασαν ένα μοναχικό σπιτάκι, κοντά στη θάλασσα, κι' άπομονώθηκαν έκεί απ' τον κόσμο.

Η μητέρα είχε αναλάβει να παρηγορήσι το γυιό της. Και πραγματικά, σιγά-σιγά άρχισε να γατριέται η πληγή του.

Άρχισε πάλι ν' άνοιγη κάπου-κάπου τα βιβλία του. Ώπνιωσε μέρα στην ψυχή του το πάθος για την έπιστήμη, που το είχε πνίξει τόσοσ καιρό η άκατανίκητη άπδια για την άναγδρη προδοσία.

Όλο το χειμώνα, κανείς δέν τάραιζε τη μοναξιά τους. Το βράδυ έργαζόταν κάτω απ' το φως της λάμπας, σταματώντας κάπου-κάπου για ν' άκούσουν τις πένθιμες κραυγές που βγάλανε τα θαλασσοπούλια, και μευκρητά του άκεανού και το σφύριγμα του ανέμου. Αυτός ό θρήνος των στοιχείων της ύσεως ταίριαζε με την άσπρη μελαγχολία της ψυχής τους.

Συνήθισαν σ' αυτή την άρνιτική ευτυχία, που συνίστατο στην έλλειψι κάθε καινούργιου πόνου.

Η άνοιξη τους έδωσε μερικές χαρές. Έδωλεσαν απ' το παράθυρό τους τα κυματάκια να παγινιδίζουν στις άκτιδες του ήλιου, και μακρύτερα τα άσπρα πανιά των ψαροκάβκων...

Ένα πρωί, ο γιατρός διάβαζε ένα ιατρικό περιοδικό που είχε φτάσει με το ταχυδρομείο κι' η μητέρα του έρριχνε ματιές σε μια έφημερίδα.

Ζαφνικά, η κ. Ζερβαί δέ μπόρεσε να συγκρατήσι μια κίνησι τρομού. Κατά σύμπτωσι, ο γιατρός σήκωσε τα μάτια του έκείνη τη στιγμή.

— Τι τρέχει; Τι έχετε; ρώ-

τησε μ' άνυσυχία τη μητέρα του.

— Τίποτα, τίποτα... απάντησε έκείνη ζωηρά. Μου ήρθε μια ζάλη...

Συγχρόνως όμως, με μια ένστικτη και άδεξιά κίνησι, έκλεισε την έφημερίδα που κρατούσε. Ο γιατρός χαμογέλασε με πικρία.

— Σίγουρα, είπε ψυχρά, θά διαβάσατε κάτι σκετικό με... τη Ρέν Ώμπρύ... Δέν είν' έτσι; Κανένα σκάνδαλο της... Και φοβήθηκαν για μένα. Έννοια σας όμως, είμαι έτοιμος για όλα...

Πήρε την έφημερίδα και διέκως φανερά συγκίνησι, διάβασε το δημοσίευμα για την πρώην γυναίκα του.

Ο δημοσιογράφος που το είχε γράψει, είχε κάνει καλά τη δουλειά του. Με την ευκαιρία μιας καταπληκτικής γιορτής που είχε δώσει η Ρέν Ώμπρύ σ' ένα μεγάλο που της είχε χαρίσει κάποιος πλουσιώτατος Άμερικανός, διηγείτο ό,τι ήξερε για το παρελθόν της.

Έκανε ύπαινημόυσι για το διακεκριμένο γιατρό που την είχε παντρευτή.

Άνέφερε τη δραπέτευσί της στην Άγγλια, την τεραστιά έπιτυχία που είχε σημειώσει στο Λονδίνο, μια τραγική μονομαχία που την είχε προκαλέσει και που την είχε άναγκάσει να ζαναγυρίσι στη Γαλλία. Τέλος, τη γνωριμία της μ' έναν πολυεκατομμυριούχο θαυμαστή, που είχε ξεπρελασθή με την όμορφιά της και το πνεύμα της και είχε προσφέρει στο πόδια της όλη του την περιουσία.

Άφου τά διάβασε δλ' αυτά, ο δόκτωρ Ζερβαί άφισε την έφημερίδα πάνω στο τραπέζι, δίπλα στα βιβλία του.

Ούτ' ένα δάκρυ δέν είχε άνεθή στα μάτια του, ούτε μια κοκκινίλα στα μάγουλά του. Η

κλωμή φυσιογνωμία του είχε μείνει τελείως άταραχη.

Συνέχισαν ύστερα τη συνθησμένη ζωή τους και φάνηκε πως είχαν ξεχάσει αυτό το περιστατικό... Ώστόσο, ένα μαύρο σύννεφο είχε σκεπάσει τον ύορρόν τους, κάνοντας άκόμα πιο κλωμή την άκτιδα του ήλιου που φώτιζε τη μοναξιά τους.

Η κ. Ζερβαί κρυβότανε συχνά απ' το γυιό της για να κλάψη. Έκείνος πάλι περνούσε άτέλειωτες ώρες άμλητος, μ' ένα βιβλίο μπροστά του, αλλά χωρίς να διαδάζη πραγματικά... Κάποτε, νοιώθοντας πως δέ μπορούσε πιά να νικήσι την άπελησία που ζεσάκιζε την καρδιά του και μη θέλοντας να καταλάβη η μητέρα του αυτή την ύποτροπή του μαρτυρίου του, έφευγε για ένα μακρινό περίπατο. Πλανιότανε τότε στην άκτι, άνάμεσα στα βράχια, προσπαθώντας να κοιράσι πολύ το σώμα του για να μούδιάσι το μυαλό του...

Μια μέρα, είχε άπομακρυνθή πολύ απ' το σπίτι του κι' είχε φτάσει κοντά στο Μπιάρριτ. Σ' ένα γραφικό σημείο της άκρογιαλίας, άκουσε χαρούμενες φωνές και γέλια. Προχώρησε μερικά βήματα, από περιέργεια, έστρεψε ένα βρόχο και είδε μια συντροφιά από ζένους, θά ήταν, άσφαλώς, παραθεριστές απ' το Μπιάρριτ.

Οι γυναικές όφρουσαν πανταστέρες τουαλέτες. Οι άντρες κάνανε πολύ θόρυβο, γελοούσαν δυνατά κι' ανταλλάσανε άστεία πολύ τολμηρά.

Ήταν φανερό πως είχαν πιη πολύ και βρισκόταν στο κέφι. Είχαν περικυκλώσει τώρα δυο-τρεις φαράδες του τόπου και κάτι τους έλεγαν.

Άπ' το μέρος που στεκότανε, ο γιατρός δέ μπορούσε να ξεχωρίσι για ποιά ζήτμια μιλούσαν.

Ζαφνικά, άκούστηκε μια δυνατή γυναικεία φωνή:

— Θέλω να το ζανακάνη!... Γκοντράν, όδωτε μου μια λίρα! — Όχι, όχι, Γκοντράν, μη της τη δίνετε! Είναι φορτικό! Φηναζαν οι άλλες γυναίκες. — Είναι πρόσκαισι προς το θεό!

Άγαπήτ μου, είπε ο νέος που λεγότανε Γκοντράν, το παινιδί σας είναι αληθινό άπώνθρωπο... Αυτός ο καυμένος ριφκινδύνεψε ήδη μια φορά τη ζωή του για να σας διασκεδάσι. Μην του ζητάτε να επαναλάβη την άπόπειρά του...

— Ναι, ναι, το θέλω! έπέμεινε η γυναίκα με πείσμα. Έλα, παπούλη, πήδησε! Να η λίρα σου!... Όχι!...

Ο δόκτωρ Ζερβαί είχε γίνει κατάκλιμος. Άκούμπησε σ' ένα βράχο για να μην πέσι. Τα πόδια του λυγίσαν.

Είχε άναγνωρίσει τη φωνή αυτής της γυναίκας, αλλά δέ μπορούσε να την ξεχωρίσι, άνάμεσα στη συντροφιά της. Έδωλεπε μονάχα τον άνθρωπο άπό τον όποιο ζήτουσε κάποια έπικίνδυνη τρέλλα: Ήταν ένας γερός ψαράς, γυμνός ως τη μέση, μουσκεμένος, φαινότανε πως διατάζε. Ο πειρασμός ήταν δυνατό. Μια όλόκληρη λίρα! Μά κι' ο κίνδυνος που θά διέτρεχε ήταν μεγάλος.

Η νέα γυναίκα θά πετούσε τη λίρα σ' ένα μέρος όπου ο βύθος της θαλάσσης σκαμπάτιζε ένα βαθύτατο χωνί. Κι' ο γερός έπρεπε να βουτήξη σ' αυτή την άβυσσο, να βρη το χρυσό νόμισμα και να ζανανοθή στην έπιφάνεια.

Αυτή η πάλη του ανθρώπου με το θάνατο διασκεδάσε τη νέα γυναίκα, κι' ήθελε να την ζαναδ για δεύτερη φορά.

— Την άβλια!... ψιθύρισε ο γιατρός.

Έμπρός, πήδα λοιπόν! Πάρε την άπόφασί! Φώναζε έκείνη.

Η συντροφιά της είχε σιωπάσει πιά, βλέποντας το πείσμα της.

Έμπρός, πετάχτε την! Είπε ζαφνικά ο ψαράς. Κι' ο θεός βοήδός!...

Το χρυσό νόμισμα στριφνούσε στο αέρα κι' έπεσε μέσα στο νερό...

Κάθε μέρα...

... λίγος ΚΑΜΕΛ

ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΣΤΗΝ ΠΕΝΝΑ ΜΕ ΚΑΜΕΛ

Μην παραλείπετε ποτέ να περιποιείσθε τα δόντια σας

Λαμπερά-καθαρά δόντια και εύχαριστη άναπνοή με

Όδοντόπαστα NIVEA

Σωληνάριο μικρό 30 γρμ • οικονομικό 65 •

ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΤΗΝ ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ ΑΛΛΑΞΕΤΕ ΠΟΤΕ

ΓΝΗΣΙΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF GERMANIAI

— Θα πηδήσει! φώναζε με χαρά η γυναίκα. Τι άστεϊος που είναι όταν σπαρταράει μέσα στο νερό και κάνει γκίγκι κροκιάσεις κυμακωτάτες!...

Πάνω στον ένθουσιασμό της, άρπαξε τον καθαλιέρο της, το Γκοντράν, και τον φίλησε στο στόμα...

Πραγματικά, ο γέρος φαρμακόμενος έτοιμαζόταν να πηδήσει για να πιάνει τη λίρα, που γυάλιζε στην άμμο του βυθού.

Σαφνικά, ο γιατρός ώρμησε προς την ελπίδα συντροφιάς.

— Η Ρέν, ήμηναι τον άναγνώρισε.

— Ο άντρας μου!... φώναζε. Βοή...

Δε μπορούσε ν' αποτελειώσει αυτή τη λέξη, γιατί ο γιατρός την είχε αρπάξει κι' όλες απ' το λαιμό. Η απελπισμένη φωνή της έγινε ένα βραχνό ουρλιασμα.

Πάλαιψε για να ξεφύγει απ' τα χέρια του γιατρού. Ο Γκοντράν είχε όρμησει για να τη βοηθήσει.

Μα ο Ζερβαί δεν έννοούσε ν' αφήσει το θέμα του. Τρομαχτικός, τραγικός, τράβηξε τη νέα γυναίκα ως την άκρη της αποκρυμμένης άκτής και, με μια δυνατή σπρωξιά, την πέταξε στην άβυσσο!

— Δίνω 100 λίρες σ' όποιον σώσει αυτή τη γυναίκα! φώναζε ο Γκοντράν.

Βλέποντας πως δεν κουνήθηκε κανείς, έτοιμάστηκε να πέσει αυτός, στη θάλασσα.

— Η αυτοθυσία σας, κύριε, θα πάει χαμένη, του είπε ένας φαρμακόμενος. Η γυναίκα αυτή δε ζει πια...

Πραγματικά, το σώμα της Ρέν είχε τσακιστεί στους βράχους. Έπειτα είχε βουλιάξει στο νερό και κειτότανε τώρα στο βυθό, δίπλα στη λίρα που είχε περάσει ο συνδοός της...

Ο δόκτωρ Ζερβαί άπομακρύνθηκε άμέσως και πήγε να παραδοθεί στην άστυνομία.

Η δική του έγινε άστυνομία. Δύο από τους διασημότερους δικηγόρους είχαν έρθει απ' το Παρίσι για να τον υπερασπισθούν.

Η προμελέτη αποκλείστηκε απ' την αρχή. Το έγκλημα του γιατρού ήταν μία αυθόρμητη πράξη έκδικής, απόλυτα δικαιολογημένη.

Οι συνήγοροί του ζήτησαν την άθωωσή του. Και την πέτυχαν.

Βγαίνοντας απ' το δικαστήριο, ελεύθερος πιά, ο δικαστής έπεσε στην αγκαλιά της μητέρας του. Όσοσο στο πρόσωπό του δεν υπήρχε η παρμηκή χαρά...

Ξαναγύρισε στο έρημικό σπίτι του. Μα κι' εκεί τον κυνηγούσαν οι τύψεις. Άρχισε να πηγαίνει τακτικά στο μέρος του έγκλημάτος του και να κυττάζει σκεπτικός, ώρες ολόκληρες, τη θάλασσα που είχε καταπιεί το θύμα του...

Μπροστά στο καινούργιο και βαθύ τραύμα του γιου της, η κ. Ζερβαί ξαναβρήκε καινούργιες δυνάμεις στη μητρική καρδιά της.

Στην αρχή ο θάνατος της ένοχης της είχε φανή δικαίος, την είχε ευχαριστήσει σκεδόν. Πίστεψε πως ο καιρός θάσυνε πια σιγά-σιγά την ανάμνησή της.

Μα τώρα την τρώμε το μαρτύριο που περνούσε ο γιός της...

Ένα πρωί, μπήκε στο γραφείο του. Τον φίλησε στο μέτωπο και του είπε τρυφερά:

— Ξέχασε, Ζάν! Ξέχασε!... Πέθανε πιά! Ο Θεός άς τη συγχωρέσει!

— Δολοφονήθηκε, μπτέρα μου... κι' ο δολοφόνος της έμεινε άτιμωρητος.

— Τιμωρήθηκε όπως της άξιζε!... τόνισε η κ. Ζερβαί.

— Ο Θεός άπαγορεύει το φόνο!

— Και τη συζυγική άπιστία όμως!

— Οι άνθρωποι τιμωρούν τους φονιάδες.

— Έσένα σ' άθώωσαν.

— Δεν κανανε καλά όμως. Παρασύρθηκαν από άδικαιολόγητο συναίσθημα. Τους έπεισε η εύλωττία του δικηγόρου μου

Δε με άθώωσαν. Με συγχωρέσανε μάλλον. Μα εγώ δε συγχωρώ τον έαυτό μου.

— Τι θές να πής;

— Ο γιατρός είχε σκεπαστεί. Ήταν κατάκλημος, άλλ' η άστυναι φύσιν γνώμια του είχε πάρει

μιάν αλύγιστη άποφασιστικότητα.

— Είμαι ένοχος, μπτέρα, και καταδικάσα τον έαυτό μου, πρόσθεσε. Ή δικαιούνη στέλναι τους φονιάδες στα κάτεργα. Θα πάω κι' εγώ εκεί... Θα

φύγω για τη Νέα Καληδονία. Θα ζήσω ανάμεσα σ' εκείνους που έγκλημάτσαν όπως εγώ. Θα μείνω στο πλευρό τους, προσπαθώντας να ελαφρώσω τους πόνους τους. Θα τους γιατρέψω όταν άρρωσταθούν. Θα πληρώσω κι' εγώ, όπως αυτοί!

Η κ. Ζερβαί κατάλαβε πως δε θα μπορούσε να μεταπείσει το γιό της. Έμεινε αμίλητη μερικά λεπτά κι' ύστερα είπε με σταθερή φωνή:

— Έστω! Άφου τ' άποφάσισες, άς φύγουμε.

Για τα παιδιά σας...



... Έμπιστευθήτε μόνο τα προϊόντα των Γερμανικών Έργοστασίων

Beija

ΚΟΛΕΣΤΟΝ

Η πρώτη Κρέμα Βαφής Μαλλιών. Δίδει τους πλέον φυσικούς χρωματισμούς. Τελείως άβλαβής.

Βελήαφορε

Η Ιδανική Κρέμα κτενίσματος. Διατηρεί την κόμμωση χωρίς να λιπαίνει και να κοκκαλώνει τα μαλλιά.

ΑΪΠΟΝ

Τό μοναδικό Σαμπουνόν Αύγου. Έξολείφει τελείως την πιτυρίδα.

ΒΕΛΛΑΤΟΝ

Τό Χρωμα-Σαμπουνόν που έπαναφέρει στον φυσικό τους χρωματισμό τα γκριζα μαλλιά.

Κολεστράλ

Κρέμα Θεραπείας των μαλλιών. Δίδει νέα ζωή στα κουρασμένα μαλλιά.

Ζητήσατε τα προϊόντα μας από τον Κομμωτή σας

Γεν. Άντιπρόσωποι διό την Ελλάδα

ΒΕΛΛΑ-ΕΛΛΑΣ

Νίκης και Ξενοφώντος 14
Τηλέφωνα: 32.749 και 32.844

10 χρόνια στην ύπηρεσία της όμορφιάς

Γνώμη



Η Μιράντα άπαντά

ΧΑΜΕΝΑ ΟΝΕΙΡΑ

Η Βαρυχει μωνιά μας άμυστραίνεται τον πόνο της και την απελπισία της, περιγράφοντας ένα τελευταίο περιστατικό της ζωής της.

«Είμαι μία χίμαιρα! γράφει. Έζησα τ' όνειρό μου τρεις μέρες κι' έπειτα έσβυσε ζαφικά! Πώς; Ποτέ μου δεν είχα σχέσεις με άντρες. Ποτέ μου δε συλλογίστηκα τέτοιες σχέσεις. Ακόμη κι' αυτόν το γάμο τον είχα ξεχάσει. Περνούσα τόσο καλά, τόσο άεγνοιαστα με τα χρήματα που μ' άφισε ο πατέρας μου!... Σ' ένα ταξίδι μου άμωσ από την Αιγύπτω στην Ελλάδα, γνώρισα ένα κορμί κι' άραιο νέο. Ήταν εύγενής, περιποιητικός, τρυφερός μαζί μου. Ήταν φτωχός, γιατί βρισκόταν στην τρίτη θέση, ενώ εγώ ήμουν στην πρώτη. Δεν τον ρώτησα τί δουλειά έκανε άκουσα όμως τον καμαρότο να τον φωνάζει «γιατρό». Αυτό μου έκανε εντύπωση και τον άγάπησα πιά πολύ. Κατά τις τρεις μέρες, που ήμουν μαζί στο βατάρι, λίγες άφρες χωρίσαμε. Όπως εγώ δεν τον ρώτησα, ούτε κι' εκείνος ζήτησε να μάθω ποιά ήμουν. Έκανα λοιπόν όνειρα για τρεις μέρες και σκεφτόμουν να του άναίξω μία μεγάλη κληνιά. Φτάσαμε, λοιπόν, στον Πειραιά και κατέβηκα μαζί στο ταλάνιο. Εκεί τότε βλέπω μία όραση γυναίκα με δύο άγορόκια να τον άγκαλιάζει και άκουσα τα παιδιά να τον φωνάζουν μπαμπά. Φανταστήτη την έκπληξή μου, όταν εκείνος γυρίζοντας, μου συνέστησε τη γυναίκα του και τα παιδιά του. Μία φορά κι' εγώ στη ζωή μου γνώρισα έναν άντρα που σκέφτηκα τó γάμο κι' όμως στάθηκε άτυχος. Κινηθήκα μία χίμαιρα».

Σφάλμα βέβαια της φίλης μας ήταν να μη τον ρωτήσει αν ήταν παντρεμένος άφού έκανε τόσα σχέδια και τόσα όνειρα γι' αυτόν. Δεν πρέπει όμως ν' άπογοητευτεί. Άλλη φορά θα είναι πιο προσεκτική.

Το α χ π ι ν ι κ ο Γ. Γ.: Δεν είναι εύκολο να επιβάλω κανείς τον έαυτό του σε μία κοπέλλα. Εκπληττείστε, που αγαπά κάποιον άλλον, και που δεν ενδιαφέρεται για σας! Άλλα πως να ενδιαφερθή, άφου δεν έχετε μόνιμη κατοικία κι' άφου ταξιδεύετε σ' όλο αυτό το διαστημα; Τέλος πως να σας σκεφτεί, άφου δεν έρεει τίποτα για σας και για την άγάπη σας; Δεν είναι σωστό, λοιπόν, να την άνοχηλίστε. Πάντως, για να σας φύγει κάθε ιδέα, γιατί μπορεί οι πληροφορίες σας να είναι εσφαλμένες, σας συμβούλευω να συναντήσετε τους γονείς της και να τους εκδηλώσετε την επιθυμία σας. Άν είστε γι' αυτό, να έστε δέσφισι ότι θα πετύχετε το σκοπό σας. Άν όχι, τότε μη κάνετε την ύγεια σας και τον καιρό σας. Θα βρήτε γρήγορα την κατάλληλη συντροφιά για τη ζωή σας.

Ελπίδες που δε σβήνουν: Ταχυδρόμασε τó γράμμα σας με την προσθήκη όδού και αριθμού. Κόρη του δόνου και της δυστυχίας: Οι συμ-βούλες δεν είναι ιατρικές συνταγές! Να πάρουμε το χάπι και να μάς περάσει ο πόνος! Πρόκειται για έναν άνθρωπο που τον έχουν δηλητηριάσει ψυχικός και πνευμάσι στο φιλότιμό του. Γι' αυτό, δεν χρειάζονται ούτε φωνές ούτε φοβέρες ούτε άφελεις άποφάσεις. Ο πατέρας σας δεν είναι κακός, αλλά είναι αδύνατος χαρακτήρας και γι' αυτό δεν επαναστατεί. Έτσι δεν χρειάζονται άπειλές. Να του μιλήσετε με τό καλό, να συζητήσετε μαζί του, να του υποδείξετε πως αυτό που κάνει θίγει την οικογένειά του και ότι μελλοντικά της κόρης του και οι δέ μπορεί ο τρίτος να είναι καλός άνθρωπος και να ενδιαφέρεται για σας, άφου προσβάλλει τη γυναίκα του με τέτοιες υποφασίες. Επομένως, κάποιο συμφέρον θα έχη ο άλλος ή βέβαι να διασκεδάσει μαζί του και τον πειράξει άσπου να τον τρελλάνει. Θα ήταν προτιμώτερο να περιφρονήση το φίλο του και ν' άφο-σώσει στην οικογένειά του. Έτσι τον καταφέρνεται να σας φανερώνει ποιά είναι εκείνος που βάζει τα ζιζάνια στην οικογένειά, για ν' άπαλ-λάξετε τον πατέρα σας από τον έ-νοϊότη της ζήλιας.



Είναι τó δέρμα σας δυσασιμένο;

Αυτό είναι τó μυστικό για να διατηρήτε τó δέρμα σας νεανικό, λεϊο και δροσερό! Τά κύτταρα του δέρματος είναι γεμάτα από ύγρό. Προσέξτε τó δέρμα ενός μωρού: Άποτελείται από 80% από ύγρο. Με τó χρόνια όμως τó δέρμα χάνει την ικανότητα να άναπληρώνη μόνο του τó άπόδεμα του ύγρου του.



Δροσερό δέρμα με κρέμα NIVEA - γιατί η NIVEA δίνει στο δέρμα νάσιη

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF-GERMANIAΣ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΕΧΕΙ ΓΙΝΕΙ
Έθνικό πάθος
ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ!..

Δεκάξη έκατομμύρια Άμερικανοί έδεψαν φέτος ένα διασκελατήριο δολλάρια νιχ τις κυνηγετικές έξο-μυσεις τους.

Οι Άμερικανοί, καθώς ξέρομε, έχουν την περίεργη συνήθεια να καταλαμείωνται κάθε τό-σο από διάφορα «έθνικα πάθη». Κάθε «έθνικό πάθος» εξαμίζεται συνήθως πολύ γρήγορα, μά, όσο καιρό διαρκεί, κάνει θραύσι από τó ένα ως τó άλλο άκρο των Ήνωμένων Πολιτειών.

Τό έφετεινό φθινόπωρο, έθνικό πάθος των Άμερικανών έχει γίνει τó κυνήγι. Δεκάξη έκατομμύρια Άμερικανοί — δηλαδή, τó ένα δέ-κατο τού συνολικού πληθυσμού — κηρύχσαν τον πόλεμο στους λα-γούς, στα ζαρκάδια, στους φα-σιανούς και στα έλαφια της χώ-ρας τους και δαπανήσανε, για τον κυνηγετικό τους εξοπλισμό, πάνω από ένα δισεκατομμύριο δολλάρια.

Οι δύο έταιρείες, που πωλάν όπλα και εξάρτηματα τού κυνη-γίου, ή Γουίντσεστερ και ή Ρέ-μινγκτον, πραγματοποιήσαν κέρδη πολύ σημαντικότερα από άλλες χρονιές, μολοντι πέσανε στην άγορά και τά πλεονάσματα πολει-κού όλκιο, που ή διάθεσή τους, χωρίς στη ζήτηση που υπήρχε από τους υποψήφιους Νεμρώδ, παρου-σίασε, συγκριτικά με πέρσι, αύ-ξησι 900%!

Εύτυχως για τις δύο έταιρείες, τó ντουφέκι και τά φυσίγγια δε θεωρούνται, σήμερα, στην Άμερι-κή παρά μονάχα τó σημείο έκι-νηματος στον εξοπλισμό ενός κυ-νηγού. Ένας Άμερικανός, που θα θελήση ν' άφοσιωθεί τó κυνήγι, πρέπει να διαθέση, ως άρχικό κε-φάλαιο, τó λιγώτερο 20.000 δολα-μίες...

Ο κατάλογος των Άμπερκρομπ και Φίτς—τá μεγαλύτερα όικου της Νέας Υόρκης για είδη σπορ — άφαιρώνει, στην είδική έκδοσή του για τó κυνήγι, σκαίν, σα-ρώντα ολόκληρες σελίδες... στον ρουχισμό μονάχα τού κυνηγού, άρ-χίζοντας με τά πανάκριβα έσώρ-ρουχα από κασμίρη και καταλή-γοντας στα γάντια και στις μπότες.

Τό χειρότερο είναι πως, αν δε θέλη να τον περάσουν οι άλλοι για κυνηγό της άράδας, ο υπερασπι-τικός Νεμρώδ όφείλει ν' αλλάξει στολή, άνάλογα με τó κυνήγι, που θα θελήση κάθε φορά να κυνηγή-ση! Έκτος, φυσικά, αν, για λό-γους οικονομίας, προτιμήση να ά-φοσιωθεί σ' ένα και μόνο είδος κυνηγιού...

Στην περίπτωση π. χ. που θα βγη να κυνηγήσει ζαρκάδια, ή έ-φετεινη κυνηγετική μόδα επέδω-λε να φορέση πουκάμισο και κα-πέλλο σε ζωηρό κίτρινο χρώμα. «Τό ζωρό κίτρινο—έπειληγούν οι σχετικές διασημώσεις — είναι τó χρώμα που έχωρίζουν καλύτερα οι άλλοι κυνηγοί ζαρκαδιών!».

Άν, όμως, θελήση ο κυνηγός να παραστήση τά ζαρκάδια και να ενδιαφερθή για τις αγριότητες, όφείλει να άγκαταλείψη, συγχρό-νως, τó κίτρινο πουκάμισο και τó κίτρινο καπέλλο και να φορέση μία είδική στολή καμουφλάς, που να συγχέεται με τó φυσικό περι-βάλλον.

Για τούς κυνηγούς, τούς ίδιαι-τερα ελκυστικούς από κρύο ή στην ύγρασία, τά καταστήματα ειδών κυνηγιού διαθέτουν φορτίες ζώ-νις, που θερμαίνονται αυτόματα με βελήνη, και για εκείνους, που δεν έχουν εξαιρετική έμπειροσύνη στην προσωπική τους δεινότητα, δολάκια και κρόχτες κάθε εί-δους, που τους διευκολύνουν ση-ματικά στο έργο τους.

Στην άρχή της σεζόν, είχαν σημειώσει τρυφερή επιτυχία οι... Ήλεκτρονικοί κρόχτες, άλλ' ή επι-τυχία αυτή ήταν τόση, ώστε ή ά-μερικανική κυβέρνησι άναγκάστη-κε να τους άπαγορεύσει. Διαφορε-τικά, ο φτέρωτος και ο τετραπό-δος κόσμος των Ήνωμένων Πολι-τειών δε ήταν διατρέχει τον κίν-δυνο ολόκληρωτικής εξαφάνισής.

Ο Κέρβερ

ΠΡΟΧΤΕΣ ο Νικολάκης θα πήγαινε στον Ποδονόστη για κάτι βερρεσέδια. Μ' αυτή την αφορμή, τοποθετεί η Έφταλτα: — Νά πάρες αυτό το σκυλάκι, πούχα τά-φει στην ξαδέρφη μου και το περιμένει... — Βρέ γυναίκα, πώς να το κουδάλισω; Σκύλος είναι, θάχω μπελάνες και ντράβαλα. — Ήδω, καλέ, μη φοβάσαι, είναι κουτάβι και θάνα ήσυχο.

Πραγματικά τ' άπογεμα ο Νικολάκης ή-συχαι κι' άμορφα ήθελε το σκυλί μέσ' το λεω-φορείο. Κι' η Έφταλτα το φίλησε και το δώ-δωσε μερικές συμβουλές: — Κέρβερ, τζιγέρι μου, άντε μπράβο, νάσαι φρό-νιμος!

Το σκυλί γρύλλισε. — Έίδες, Νικολάκη μου, όλα τα κατάλαβε! Αισθάνθηκε πώς τ' άφη-σαν... Άχ!... Μά δεν ξε-ρείς, μου' η μιλιάρη του λείπει! Φώναξε η Έφτα-λτα και βούρκωσαν τ' α-μάτια του.

Στο μεταξύ το λεωφο-ρείο ήθελε μπρός, και τότε ο Κέρβερ κουνούρ-τισε! Γαυγίζει, μουγκρί-ζει, παλεύει να σπάσει το λουρί του κι' όπως ήταν χωρίς μπουσούνα, σαλά-τιστα το μπουσούνα του απ' το πα-ραθύρι, λές κι' έτσι εκδολώνει το σεβντά του για το χωριό του απ' την Έφταλτα.

Ανήσυχτοι οι επιβάτες τον βλέπουνε. Και μιά μικρούλα απ' το καρινό κάθισμα, πού της χαρραλεύει τα πόδια, φοβισμένη ήπρε-στην άγκαλιά του πατέρα της. Μά ο Κέρ-βερ το βιολί του.

— Μην ανησυχίτε, τοδς καθούσασε ο Νι-κολάκης, είναι ούλα αυτά, γιατί άποχωρί-στηκε την κερά του!

Στο μεταξύ, ο Κέρβερ εξακολουθεί να ε-νοχλή τη μικρούλα, που κλαίει, φωνάζει και ζητάει βοήθεια! Έκνευρισμένος ο πατέρας της άρχισε πάλι κλαυτοπόρο και τότε ο Κέρβερ, τινάχθηκε, χύμισε και με τα δόν-τια τούκανε το παντελόνι παρτσάδες! — Έξω φρενόν τότε άφρίζει και ξεφώνιζε: — Ήταν ολόκαινουργοί! Θά μου το πλε-ρώσει!

Ο Νικολάκης, που τ' άβηκε μπαστούνα, ήθελε τα στοιγία του κι' έτσι το κακό στα-μάτησε. Δυστυχώς, στην πρώτη στάση ο Κέρ-βερ σάν άγριό μωρο λοντάρι, ήσπασε το λουρί του τήγχε απ' το παράθυρο κι' όπου φύγει-φύγει.

Αμέσως ο Νικολάκης ήτρεξε γκουστούρι ξεπίσω του και ξεφώνισε:

— Άχ, μαρή Έφταλτα τί μου κάνεις! Ο Κέρβερ πηδούσε ήτρεξε πίσω από ζη-τιάνους, κότες και παιδιά. — Ως κι' ένα μπουτί άρπαξε απ' ένα γουρουνάκι.

Το μωρο γκουστούρι έξοπισε του κόσμου και ντυνιάς, μά άδύνατο να τον πιάσουν, ξεφάνισκε!

— Ο σκύλος σας, τοποθετεί ένας πολιτισμέ-νος, δάγκωσε τέσσερα παιδάκια και πρέπει να τον δει ένας γιατρός, γιατί σίγουρα θάνα λυσσασμένος!

— Πώς να τον δει γιατρός, φώναξε ο Νι-κολάκης, άφου χάθηκε;

— Ο σκύλος χάθηκε, μά τα παιδιά μέ-νουν! Την ταυτότητά σας!

Ξαναγεννιέται ο Νικολάκης ήδεις το θι-σικά του και μπαλντισμένους έπειτα απ' ού-λα αυτά γύρισε σπίτι του. Χτυπά την πόρτα κι' ένα γαύγισμα άκούστηκε. Ήταν ο Κέρ-βερ!

Κι' η Έφταλτα π' άνοιξε ένθουσιασμένη, τοποθετεί:

— Έίδες τί πιστό, τί έξυπνο σκυλί! Δέ φταγιαντούσε τον χωρισμό μου κι' ήρθε με τη μυρωδιά τα' μπρός πίσω.

— Μαρή γυναίκα τί πιστό κι' έξυπνο: Παρτσάδισε ένα παντελόνι και δάγκωσε τέσσερα παιδάκια. Τώρα τί θά γίνει;

— Τι θές να γίνει; Άφου, μαρέ, δεν ή-σουν άξιος να κουμπωνάρες ένα κουτάβι, χα-λάει να παρτσάσεις τέσά, για να μάθεις να μην είσαι άγαθοδούρας!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Η μετριοφροσύνη του Γκουινώ

Μιά φορά ο διάσημος μουσουργός Γκουινώ, ο συνθέτης του φάουστε. Έλεγε σ' έναν νεαρό μουσικοσυνθέτη: «Όσο πιο βαθύτερα ελγω-ρείς στην τέχνη μας, τόσο μεγαλύτερη έκτι-μηση θά αισθάνεσαι για τους μουσικούς του παρελθόντος. Όταν είναι η δική σας ηλικία, έλεγε: «Εγώ». Όταν είναι εικοσιπέντε ετών έλεγε: «Εγώ και ο Μότσαρτ». Σαραντά ε-τών έλεγε: «Ο Μότσαρτ και εγώ». Τώρα που είμαι πανηγία ετών λέω: «Ο Μότσαρτ μόνο».

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ
ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Μπεμπέ

ΣΤΕ Ισπίτι μου πηλαίνω, Σουρπούτσα μου φωνάζω, Σουρπούτσα μου Ισπίτι ντέν είναι. Κουζούμ, λέω, μιά ή ώρα έ-νεται, Ιστομάχι μου πεινασμένος είναι, χίτς έγω ύπομνη ντέν ήμπορώ να έκάνω, γιάζω!

— Σουρπούτσα έξεσε! φωναγμένος έ-κάνω. — Άμμμα Σουρπούτσα μου χίτς άπάντη-σις ντέν δίνε. Τότε στο κουζίνα πηλαίνω, σπατό να ήβρίσκω, τίποτα ντέν ήβρίσκω για-θρούμ! Ήμωμ, φελάν, φιστικ ζητημένο έ-κάνω, τίποτα ήμωμ ντέν έχει. Βάί ντινίβι ήμωμ, λέω, τί ένεται σήμερα, μπέ; Ιστομάχι μου λύ-σα με πιάει άμα τί να έ-κάνω; Περιμένο. — Όρα μιάμω ήνεται, ώρα ντύο ήνεται, ώρα ντύο ήνεται, θάί, θάί, θάί, τρελ-λός είναι και άνησιχίμε-νος. Κουζούμ, λέω, Σου-ρπούτσα μου πάντα ταχι-κός στο Ισπίτι ήτανε, τί να ένεται σήμερα; Λές κανένα αυτόκλητο, πατη-μένο να έκανε; — Άμάν, λέω, κρίμα είναι γιάζο! Εγώ Σουρπούτσα μου ά-σπιμένο έκάνω, χίτς χω-ρίς το Σουρπούτσα μου ντέν ήμπορώ να ζήσω. Μά το Θεός, σέ λέω, κλάματα με πιάουνε.

— Ιστέ γιαθρούμ, άπάνω έκει, πόρτα μας χτυπημένος ένεται, τρέγω, πόρτα μας άνοι-γμένο έκάνω και τί να ήδω γιαθρούμ! Το Σουρπούτσα μου ήτανε άμμμα χίτς το Σου-ρπούτσα μου ντέν έμοιάζε. Κιφάλι της άλλα-γμένο ήτανε, μαλλιά της άνακατωμένα, κά-τω-κάτω, κρεμασμένα ήτανε. — Βάί, θάί, θάί, κουζούμ, λέω, τί μαλ-λιά είναι τούτα; Πού ήσουν γιαθρούμ; Μαλ-λιά σου πώς είναι έτσι μπέ; Ποιος άνακα-τεμένο έκανε Ιστέ!

Το Σουρπούτσα μου χίτς άπάντησις ντέν δίνε, μόνο πέρσομ το της χαϊροαλασμένος έ-νε και μέσα στο Ισπίτι μας ήμωμ. — Άλλάχ, Άλλάχ, λέω, τέτοιο κιφάλι έ-χεις γιάζο και χίτς ντέν μιλάς; Πού ήσουν Ιστέ!

Τότε το Σουρπούτσα μου καθιρέφτη κυ-ταγμένο ένεται και με λέει:

— Σο άρέσω;

— Τι να με άρέσης μπέ; Έτσι γιαθρούμ, με τέτοια μαλλιά στον διόμο περπατημένη ένεται; Χίτς τασάρα ντέν έχεις; Άμα άε-ρας φυσμένο σέ κάνει, μαλλιάς σου σάν τρελλά ήνεται, τασάρα έβγάλε Ιστέ, μαλ-λιά σου χτενισμένα να έκάνης!

— Έρχομαι από την κομωτρία, με λέει.

— Ποιά κομωτρία, κουζούμ, Κιφάλι σου σάν τρελλής κεφάλι ένε.

— Ούφ καυμένο, με λέει, άφου δεν κατα-λαβαίνεις από τέτοια, μη μιλάς! Αυτό είναι το χτένισμα της Μπεμπέ!

— Ιστέ κουζούμ, έου μπεμπέ, είσαι; Κο-τζάμ όντακι! Το μαρό έκάνεις τώρα; Τι ή-θέλεις; Άραρούτι να σέ δώνα κι' όλας;

— Είσαι θλάκας καυμένο Καραμπέτ, με λέει, τίποτα δεν καταλαβαίνεις. Μπεμπέ δά θά πη μαρό.

— Άλλά τί θά πη γιάζο;

— Μπριντζιτ Μπαρντό.

— Ιστέ Μπεμπέ ντέν ήξερω άμμμα Μπι-ριντζιτ Μπαρντό ήξερω. Είναι αυτό το ύνα-κά που γδυμένος ένεται στον κνεματογράφος και έμεις πλάκα Ισπάζουμε;

— Ναί, κουτέ! Αυτή είναι η Μπεμπέ. Και αυτό που μου έφτιαξε σήμερα ή κομωτρία είναι το χτένισμά της.

Τότε, γιαθρούμ, έξω φρενών ένομαι, αί-μα μου κιφάλι μου άνεθασμένος ένεται:

— Χτένισμα Μπεμπέ ήπηρες; Βάί, ντινίβι ήμωμ! Αδύριο ρούχα φουστάνια, μουστά-νια φελάν φιστικ, πεταμένα θά έκάνης, ρε-ζιλίς θά με κάνης! Χίτς τέτοια παράμια στο Ισπίτι μου ντέν ήθελω. Άκούς;

Και έπειδή, το Σουρπούτσα μου φωνά-γμένος ένόταν, μιά ψαλλίδα ήπηρε μαλλιά της κομμένα να έκάνω — άμμμα μαλλιά κου-βάρια ήπηρε, χτένισμα της χαλασμένο έ-κανα! Ιστέ μπου! Καραμπέτ Μπριντζιτ Μι-ριντζιτ Ιστέ ντέν ήξερε! Άλαντιν;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΘΘ

Της στινιής

Ο άστυνός ρωτάει το μάρτυρα:

— Βρεθήκατε λοιπόν στην άρχη τοδ καυ-γά τοδ άνδρύνου;

— Μάλιστα, κύριε άστυνόμε. Έδω και δυο χρόνια...

— Μά τί λέτε;... Άυτοί μαλώσανε μολίς προχτές!

— Με ρωτήσατε για την άρχη, κύριε ά-στυνόμε. Έγώ λοιπόν ήμωνα στο γάμο τους!

Ο ΝΤΙΚ Φέρμαν έτριψε τα χέρια του μ' εύχαρίστησι. — Τά κατάφερα μιά χαρά! ψιθύρισε. Τώρα πρέπει να έξα-σφαλίσω ένα καλό άλλοθι, για την ώρα που ο Γκράσμπιν θά κινή τη δουλειά.

Είχε ζήσει ως τώρα στο περιθώριο του νόμου, μά κατάφερε πάντα να μη μπλέκει με την άστυνομία. Το μόνο σφάλμα του ήταν ο σύνδε-σμός του με την Πόλλυ Ράις. Την είχε άγαπήσει και της είχε έμπι-στοσύνη όλα τα μυστικά του. Έτσι, όταν μάλωσαν άργότερα κι' έγιναν θανάσιμοι έχθροί, εκείνη ήξερε τόσα πράγματα απ' τη ζωή του, ώστε μπορούσε κάθε στιγμή να τον στείλει στην ηλεκτρική καρέκλα.

Για να γλυτώσει, λοιπόν, μιά γιά πάντα απ' αυτό τον κίνδυνο, ο Φέρμαν είχε αποφασίσει να την ξεκάνη. Κι' είχε άναβεί τη δουλειά στο Γκράσμπιν, με μιά καλή άμοιδή.

Τούδωσε μιά μικρή προκαταβολή, με την όποια νοίκιασε εκείνος δυο διαμερίσματα, στην ανατολική και στη δυτική άκρη της πόλεως. Θά προσελκύανε στο ένα απ' αυτά την Πόλλυ, μ' ένα μυστηριώδες κι' αίνιγματικό σημείωμα. Και θά συναντιόνταν ύστερα στο δεύτερο, για ά κανονίσουν τους λογαριασμούς τους.

Ο Γκράσμπιν είχε εμφανισθή στα δυο διαμερίσματα με διαφορε-τική μεταμφίεσι και μ' άλλο όνομα. Έτσι, δεν υπήρχε κίνδυνος να τον άναγνωρίση κανείς.

Το έγκλημα θά γινότανε κατά τις 7. Την ώρα αυτή, ο Φέρμαν πήγε να φάη στη λέσχη του, φρόντισε να τον δουνε οι γνωστοί του. Πέρασε ύστερα στο καπνιστήριο και πήρε μιά έφημερίδα.

— Πώς είσαστε, κ. Φέρμαν; τον ρώτησε ξαφνικά κάποιος.

Σήκωσε τα μάτια του κι' είδε το Βάλτερ Ρέντερνικ, το διευθυντή της άστυνομίας.

Η Τύχη ήταν με το μέρος του, αυτό το βράδυ! Το άλλοθι του θά-ταν άκλόνητο!

— Καθίστε, κύριε διευθυντά, είπα μ' εύγεια. Πώς πάνε οι δου-λειές;...

— Τι κάνετε έδω; ρώτησε ο άλλος, άνυποπτος. Διαβάζετε τις έφημερίδες;

— Ναί, έφαγα κι' ήρθα να ξεκουραστώ λιγάκι. Σκοπεύω όμως να πάω να κοιμηθώ νωρίς, γιατί έχω πολλές δουλειές.

Συγχρόνως, συλλογίζετο πώς θάχε γίνει πιά το έγκλημα... Όπως είχαν συμφωνήσει, ο Γκράσμπιν θά είδοποιούσε άμέσως την άστυνο-μία, μ' ένα άνωθυμο τηλεφώνημα.

Και, σ' αυτό το διάστημα, ο Φέρμαν κουβέντιαζε με το διευθυντή της άστυνομίας! Ποιος θά μπορούσε να τον ύποπτεψή;...

Ένα γκαρσόνι πλησίασε το Ρέντερνικ και του είπα πώς τον ζη-τούσαν στο τηλεφώνω. Ο διευθυντής της άστυνομίας έφυγε για ένα λεπτό. Όταν ξαναγύρισε, φαινόταν άνησυχος και ταραγμένος. Έξη-γισε στο Φέρμαν, ότι είχε δολοφονηθή η Πόλλυ Ράις. Έκείνος προθυ-μοποιήθηκε να τον βοηθήσει όσο μπορούσε για την άνακάλυψι του δολοφόνου.

— Έλάτε μαζί μου, άν θέλετε, είπα ο Ρέντερνικ.

ΤΟ ΟΝΟΜΑ
του Δολοφόνου

Έν' αυτοκίνητο τούς πήγε στο σπίτι, πού είχε γίνει το έγκλημα. Το βρήκαν γεμάτο από άστυνομικούς.

Η Πόλλυ κειτόταν χάμω κι' ένας γιατρός έσκυβε από πάνω της.

— Δεν είναι νεκρή, δήλωσε ο τελευταίος. Η σφαίρα πέρασε πλάι απ' την καρδιά... Έλπίξω να κατορθώσουμε να τη σώσουμε...

Ο ήλιος ο Γκράσμπιν έπρεπε να κινή καλύτερα τη δουλειά του! σκέφτηκε ο Φέρμαν με μανία. Μά θά του δειξω έγώ!

Δίχως να τον προσέξει κανείς, κατέβηκε βιαστικά τη σκάλα και πή-δωσε στο πρώτο λεωφορείο, πού πέρασε από μπροστά του.

Το διαμέρισμα, όπου τον περίμενε ο Γκράσμπιν, βρισκότανε σε μιά ήσυχη γειτονιά, σ' ένα δρόμο σχεδόν έρημο.

Ο Φέρμαν είχε πάρει την άποφασί του. Μιά μέρα, άργά ή γρή-γορα, θ' άναγκαζότανε ν' άπαλλαγί απ' το Γκράσμπιν, το μόνο άν-θρωπο πού ήξερε το έγκλημά του. Ήταν καλύτερα, λοιπόν, να ξε-μπερδεύει από τώρα...

Όταν έφτασε στο σπίτι, ανέβηκε δυο-δυο τα σκαλοπάτια και στα-μάτησε στη δεύτερη πόρτα δεξιά.

Ένα μπιλιέτο με τ' όνομα «Νάμεφ» βρισκότανε κάτω απ' το κουδούνι. Μά ο Ντικ δεν το πρόσεξε καθόλου. Τί σημασία είχε ποιο ψευδώνυμο διάλεξε ο συνένοχος του;

Χτύπησε το κουδούνι και μπήκε στο διαμέρισμα.

Ο Γκράσμπιν τον ύποδέχθηκε, άμίλητος. Άπλωσε μονάχα το χέρι του για να πάρη την ύπόλοιπη άμοιδή του.

Ο Φέρμαν έβαλε το δικό του χέρι στην τσέπη του παντελονιού του. Άντι όμως για λεφτά, έβγαλε το περίστροφο του... Κι' ο Γκρά-σμπιν σωριάστηκε χάμω, με μιά σφαίρα στην καρδιά!

Ο Φέρμαν έσκυψε πάνω του, τον έβαξε και πήρε όλα τα λεφτά, πού είχε στις τσέπες του. Το κάτω-κάτω — σκέφτηκε — τού ήταν ά-χρηστα πια γιά το μεγάλο ταξίδι πού έθκανε...

*

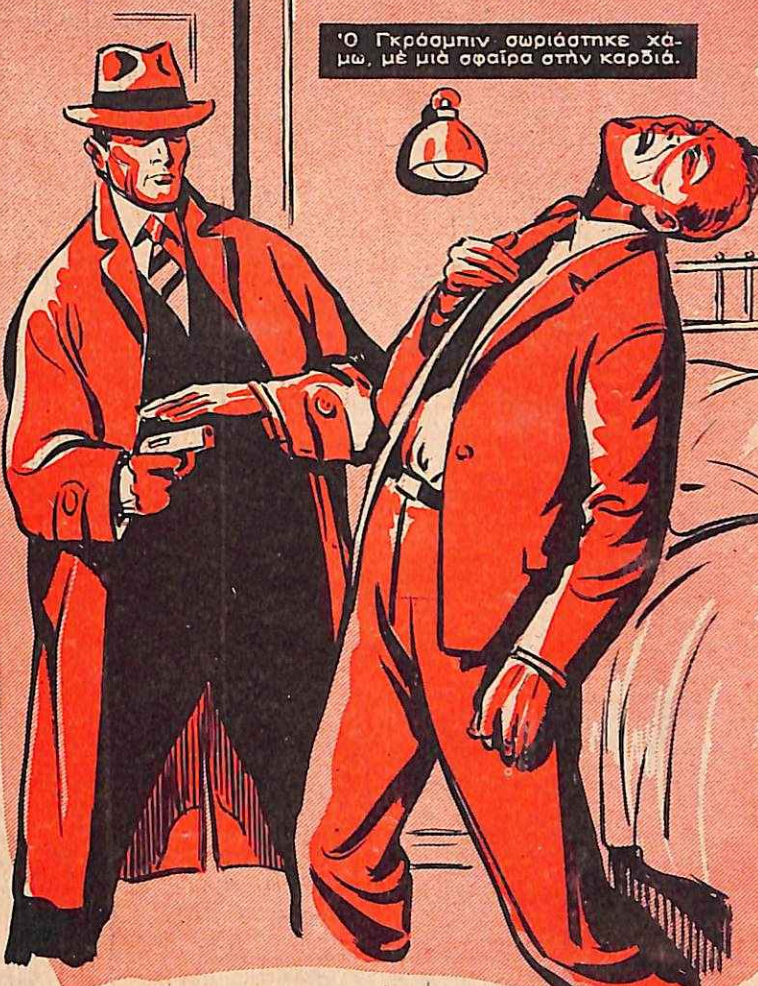
Τ' άλλο πρωί, ο Ντικ έζυπνε με θαυμάσιο κέφι. Δεν υπήρχε ή παραμικρή άνησυχία μέσα στο μυαλό του. Όλα είχαν πάει περίφημα! Κανείς δε θά τον ύποπτεψάνε...

Γι' αυτό παραξενεύτηκε πολύ, όταν, ύστερ' από λίγο, μπαίνοντας στο γραφείο του, βρήκε να τον περιμένουν τέσσερις άστυνομικοί. Έ-νας απ' αυτούς ήταν ο Ρέντερνικ. Προχώρησε προς το Φέρμαν, κρα-τώντας ένα ζευγάρι χειροπέδες.

— Βρήκαμε σήμερα το Γκράσμπιν μ' ένα τραύμα στο στήθος, τού είπα δίχως άλλη έξηγησι.

— Μ' ένα τραύμα;... πρόφερε εκείνος δίχως να το θέλει.

— Ναί. Φανταστήκατε, βέβαια, πώς τον είχατε σκοτώσει, μά δεν το πετύχατε. Το τραύμα του είναι σοδαρό. Καθώρωσε όμως να μι-



λήση και μάς τ' άποκάλυψε όλα... — Όλα;... μουρμούρισε πάλι ο Φέρμαν, πέφτοντας σε μιά πολυθρόνα.

Δεν έφερε πιά καμιά αντίρρηση, όταν ο Ρέντερνικ τού πέρασε τις χειροπέδες, κι' όμολόγησε τα έγκλημά του.

— Θαυμάσια! είπα τότε ο Ρέντερνικ. Πέσατε στην παγίδα μας και μάς άπαλλάξατε από περιττές έρευνες. Για να σας καθουσιάσω, όμως, σας λέω πώς ο Γκράσμπιν πέθανε και πώς δε μάς είπα τίποτα!

Ο Φέρμαν τον κύτταξε, χωρίς να καταλαβαίνει.

— Είχαμε μιά άπλη ένδειξι, πρόσθεσε ο διευθυντής της άστυνο-μίας. Άλλά σεις είχατε την κάλωση να μάς τα διηγηθήτε όλα. Δέ θά ξεχάσουμε αυτή τη μικρή έκδουλευσι... Για να σας την ανταπο-δώσω μάλιστα, άκούστε και τη δική μου άφηγησι. Το θύμα σας, ο Γκράσμπιν, είχε καρφώσει έξω απ' την πόρτα του μιά κάρτα με τ' όνομα «Νάμεφ». Υποπτευόταν ίσως τούς σκοπούς σας και θέλησε να μάς καθοδηγήσει γιά ν' άνακαλύψουμε το δολοφόνο του.

— Δεν καταλαβαίνω... είπα ο Φέρμαν.

— Θά καταλάβετε, αν αντίστρέψετε τα γράμματα αυτού του όνό-ματος. Μας δίνουν τότε τ' όνομα «Φέρμαν»... δηλαδή το δικό σας!

Ο Φέρμαν θά εύχότανε να είχε καταπιή τη γλώσσα του, πριν άπό μερικά λεπτά! Μά τώρα πιά ήταν άργά... Καταλάβαινε πώς τον πε-ρίμενε η ηλεκτρική καρέκλα!

Κ. ΒΙΛΛΑΡΣ

ΤΟ ΓΙΑΤΡΟΣΟΦΙ ΓΙΑ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ

Όσότου έφτασε στην περιοχή τους ο Γάλλος γιατρός Άντρέ Μον-τάνι, το 1753, οι Έρυνόδεροι του Λιλ Σπρίγκς τού Μισσούρι δεν είχαν ξαναδεί ποτέ τους άνθρωπο φαλάκρο. Στους άντρες της φυλής τους, η φαλάκρα ήταν έντελώς άγνωστη.

Ο γιατρός έτυχε να βρισκεται μέσα σ' ένα ταχυδρομικό άμάξι, πού το κυριεύσανε οι Έρυνόδεροι κι' έσφαξαν όλους τους έπιβάτες του. Αυτον όμως δεν τον πείραξαν, γιατί τούς έκανε έντυπωσι η περιέργη εμφάνισί του, και τον πήγαν στον άρχηγό τους.

Κάποια απ' τις γριές της φυλής δήλωσε τότε πώς μπορούσε να κάνει να ξαναφωτιστούν τα μαλλιά του, τριβοντας το κεφάλι του μ' ένα ύγρο, πού το ήξερε αυτή μονάχα. Ο γιατρός το θεωρησε τελείως άδύνατο. Τότε ο άρχηγός της φυλής άποφάσισε να γίνει η δοκιμή. Κι' οι όροι πού έβαλε, ήσαν οι έξης: «Αν ο Μοντάνι εξακολουθούσε να μένη φαλάκρος, μετά τη «θεραπεία», θά τον άφηνε έλεύθερο να φύγη. Άν όμως έβγαίξε τρίχες, ως 7—8 πόντους μακρείες, θά τού γόρνανε οι Έρυνόδεροι το κεφάλι και θά τον σκοτώνανε».

Φαντάζεστε τώρα τη φόρη πού δοκίμασε ο δυστυχισμένος Γάλλος, όταν είδε να πετυχαίνει το γιατροσόφι της γριάς!... Εύτυχώς, τάν λυπήθηκε η κόρη του άρχηγού, τον έλευθερώσε τη νύχτα και τόν άφησε να φύγη. Οι Έρυνόδεροι τον κυνήγησαν, αλλά τούς έφευγε.

Είχε φροντίσει να πάρη μαζί του μιά ποσότητα απ' το θαυμα-τουργό ύγρο της γριάς, κι' όταν γύρισε στη Γαλλία το υπέβαλε σε χημική ανάλυσι. Βρήκε πιθανότατα τις σωστές του, αλλά δεν τη φανέρωσε ποτέ σε κανένα. Όσόπου, ένδ' ο ίδιος είχε μαλλιά στο κε-φάλι του σ' όλη την ύπόλοιπη ζωή του, η θεραπεία δεν πέτυχε ποτέ σε κανένα άλλον.



ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

είχε ποτέ μεγάλη αγάπη για το γιο της. Ο Σαίν-Ζυστ βγήκε από τη Βαστίλλη στις παραμονές της Επανάστασης και, ποτισμένος ως το κόκκαλο από τις καινούργιες ιδέες, έτρεξε στο Μπαίλενκουρ, για να ξεσηκώσει το λαό εναντίον των τυράννων. Άλλα και για έναν άλλο λόγο επίσης: ήθελε να δει την Τερέζα, που την αγαπούσε πάντα με το ίδιο πάθος.

Ο λαός του Μπαίλενκουρ έκουσε μ' ένθουσιασμό τα κηρύγματά του κι' όταν σέ λίγο έγιναν οι εκλογές για τη Συντακτική Συνέλευση, τον όρισε αντιπρόσωπό του.

Ο Σαίν-Ζυστ είχε κερδίσει την πρώτη φάση της μάχης εναντίον της τυραννίας. Έπρεπε τώρα να νικήσει και τους διαταγμούς της Τερέζας.

— Φεύγω για το Παρίσι κι' αν μ' αγαπάς, όπως μου είπες τόσες φορές, πρέπει νάρθεις μαζί μου, της είπε.

— Κι' ο Τορέν; τραύλισε η Τερέζα. Ξεκινάς, ετι είναι άντρας μου;

— Πώς μπορεί να είναι άντρας σου, αφού δεν τον αγαπάς; φώναξε ο Σαίν-Ζυστ.

— Άλλά του όρκιστήκα πώς θα του είμαι πιστή...

— Τι αξία έχει ένας όρκος που τον έδωσες κάτω από τις απειλές του πατέρα σου;

— Άντουάν, σέ λατρεύω και θα προτιμούσα να πεθάνω παρά ν' αγαπήσω άλλον άντρα, απάντησε η νεαρή γυναίκα. Άλλά πώς μπορώ να φύγω από το σπίτι μου;

Ο Σαίν-Ζυστ την έσφιξε με παραφορά στην αγκαλιά του.

— Αγαπημένη μου Τερέζα, όλοι οι άνθρωποι έχουν δικαίωμα στην ετυχία κι' εμείς το ίδιο, της είπε. Αυτό το δικαίωμα μάς το δίνει η μεγάλη αγάπη μας, που είναι ανώτερη από όλους τους νόμους κι' όλους τους όρκους.

Στο τέλος, η Τερέζα πείσθηκε και τον ακολούθησε στο Παρίσι. Μια εύτυχισμένη ζωή άρχισε τότε και για τους δυο. Ο Σαίν-Ζυστ, μ' όλο που πνιγόταν στη δουλειά — ήταν ο θεωρητικός κι' ο σοφός νομοθέτης της Επανάστασης και ταυτόχρονα ο άνθρωπος της δράσης κι' ο άμείλικτος διώκτης των εχθρών της δημοκρατίας — εύρισκε πάντα τον καιρό ν' αφιέρωση μερικές ώρες στη γυναίκα που λάτρευε. Κι' όταν έφευγε για να παρακολουθήσει την εφαρμογή των αποφάσεων της επαναστατικής κυβερνήσεως στις επαρχίες ή για να τρέξει κοντά στους στρατούς, που μάχονταν στο Ρήνο, την έπαιρνε μαζί του.

Η Τερέζα έφερε αργότερα στον κόσμο ένα αγόρι, που έκαμε ακόμη μεγαλύτερη την ετυχία τους. Παραμιλούσαν κι' οι δυο από τη χαρά τους.

Στο μεταξύ, ο Σαίν-Ζυστ είχε εισηγηθεί ένα νόμο που έλεγε:

«Ο άνδρας κι' η γυναίκα που αγαπιούνται είναι σύζυγοι. Οι σύζυγοι, που δεν απόκτησαν παιδιά, έπειτα από πέντε χρόνια γάμου, δικαιούνται να χωρίσουν, είτε με κοινή συναίνεση, είτε σύμφωνα με την επιθυμία του ενός από τους δυο. Ο άλλος σύζυγος δεν δικαιούται τότε να φέρη αντίρρηση».

Σύμφωνα μ' αυτό το νόμο, η Τερέζα χώρισε από τον Τορέν. Το διαζύγιο της βγήκε την πρώτη του Θερμιδώρ. Έννεα ημέρες αργότερα, έπρεπε το καθεστώς του Ροβεσπιέρου.

Την 9η Θερμιδώρ — 27 Ιουλίου 1794 — ο Ροβεσπιέρους, διψώντας καινούργιο αίμα, είχε έμφανιστή στη Συντακτική Συνέλευση, όπου μίλησε άοριστα για κάποια εγκληματική συννομία και εισηγήθηκε νέες προγραφές. Άλλά τότε ένας από τους αντιπροσώπους πετάχτηκε πάνω και του φώναξε:

«Ο μοναδικός εχθρός του λαού και της δημοκρατίας είναι ο Ροβεσπιέρους! Κάτω ο τύραννος!».

Το άλλο πρωί, το μοιραίο άμαξι, που οδηγούσε το Ροβεσπιέρο και τους συντρόφους του στη λαιμητόμο πέρασε από την δόδ Όναρέ, όπου ο Σαίν-Ζυστ είχε εγκαταστήσει την Τερέζα. Η νεαρή γυναίκα, βλέποντας τον αγαπημένο της ανάμεσα στους μελλοθανάτους, άφησε μια σπαρακτική κραυγή και σωριασθηκε λιπόθυμη στο πάτωμα, μαζί με το παιδί της, που κρατούσε στην αγκαλιά της...

Όταν σέ λίγο ξαναδρόκη τις αισθήσεις της, είδε πώς ο μικρός γιούτος του Σαίν-Ζυστ δε ζούσε πιά. Το κεφάλι του είχε χτυπήσει στο περβάζι του παραθύρου και το χτύπημα αυτό του είχε δώσει ακαριαία το θάνατο.

Λίγο καιρό αργότερα, η Τερέζα πέθανε από τη λύπη της.

ΜΩΡΙΣ ΡΕΒΟΝ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΤΡΩΝΕ ΧΩΜΑ

Οι περισσότεροι απ' τους συμπατριώτες μας, που έχουν εγκατασταθεί σέ ξένες χώρες, δε μπορούν να συνθησύνουν τα φαγητά τους και νοσταλγούν την τόσο νόστιμη ελληνική κουζίνα.

Πρέπει να μαθαρίζουν ώστόσο τους εαυτούς των, που δε ζουν στην Αραβία ή στην Κίνα. Γιατί στην πρώτη απ' αυτές τις χώρες θεωρείται έκλεκτο φαγητό το άλογοισιο κρέας, και στη δεύτερη τρώμε μ' εξαιρετική ευχαρίστηση γάτες, σκυλιά, ποντίκια, φίδια, πόδια άρκυδας και χελιδονοφαλίες! Οι Ινδοί τρελαίνονται για τα μπιφτέκια από κρέας ελέφαντα κι' οι Αιγύπτιοι για τα φιλέτα από γκαμήλα. Οι Ιθαγενείς της Νοτίου Αμερικής τρώνε φίδια τηγαντά, σαύρες και σαρανταποδαρούσες.

Στην περιφέρεια Κοχίν των Ινδιών, προτιμούν τα κλουβία αγάς απ' τα φρέσκα.

Όρισμένες μεγάλες και... ζουμερές κάμπιες, που τις μαζεύουν απ' τα φοινικοδέντρα, αποτελούν μια εξαιρετική λιχουδιά στις Δυτικές Ινδίες.

Το πιο παράξενο όμως «φαγώσιμο» είναι... το χώμα! Σ' όλες τις χώρες των τροπικών, οι Ιθαγενείς τρώνε πάντα άργιλλο.

Ακόμα και στην υπερπολιτισμένη Σουηδία, οι κάτοικοι άρισμένων απόμερων περιοχών τρώνε μεγάλες ποσότητες από ένα ειδικό χώμα, που περιέχει άμειντητους αποτιτανωμένους σκελετούς μικροσκοπικών θαλασσινών ζώων.

Άλλά κι' οι Φινλανδοί συνθησύνουν να τρώνε χώμα μαζί με ψωμί!

ΠΩΣ ΘΑ ΣΩΣΕΤΕ

Τα μαλλιά σας

χλωροφόρμιο κτλ. Οι ουσίες αυτές προσβάλλουν τη ρίζα και την αποξηραίνουν. Καταπολεμούν, βέβαια, τη σημηγατόρροια, αλλά καταστρέφουν τα μαλλιά, που οι πτυχές τους γίνονται όλοένα πιο λεπτές και άτροφικές.

Πολλά μαλλιά είναι μόνο τους ξερά. Άλλά και διάφορες αίτιες μπορούν να τα αποξηράνουν, π.χ. οι πολύ ζεστές περμανάντ, το άπτόμο στέγνωμα κάτω από την κάσκα, οι συχνές μεταβολές χρωματισμού κτλ. Μια έγκυμοσύνη μπορεί επίσης να κάμη τα μαλλιά ξερά.

Τα ξερά μαλλιά θα τα λούζετε κάθε 8 ή 15 μέρες. Θα χορηγισμοποιήτε γι' αυτό το σκοπό ένα σαμπουνάν που να περιέχει έλαιον κάδου ή πίσσα. Μπορείτε επίσης να τα περνάτε συχνά με λίγο άμυγδαλέλαιο.

Ο δόκτωρ Σιντί συνιστά για τα ξερά μαλλιά την ακόλουθη θρεπτική πομμάδα:

Έλαιον κάδου	1 γραμ.
Πίσσα	1 »
Βούτυρο κακάου	10 »
Άμυγδαλέλαιο	30 »

Τα ξερά μαλλιά προϋποθέτουν μια οργανική αδυναμία και γι' αυτό ένδεικνυται η ένισχυσι του οργανισμού με βιταμίνες (κυρίως της κατηγορίας Β), άμινοξέα (που περιέχονται στο κέας, τα ψάρια, τη σόγια, τα φασολικά, τις φακές) και μεταλλικά στοιχεία (μαγνήσιο, χαλκό, μαγγάνιο, σίδηρο, λίθιο κτλ.). Πολύ καλά άποτελέσματα δίνουν τα έκχυλίσματα πλακούντων, που παρασκευάζονται κατά τη μέθοδο του καθηγητού Φιλανώφ. Τα έκχυλίσματα αυτά περιέχουν τις καλούμενες βιοστιμουλίνες, που έπιδρούν με τρόπο διεγερτικό στα μαλλιά και τα αναζωογονούν. Τα έκχυλίσματα αυτά ξαναδίνουν επίσης το κανονικό τους χρώμα στα μαλλιά που έχουν άρχισει ν' άσπρίζουν.

Τα άτωνα μαλλιά, τέλος, δεν έχουν ζωτικότητα. Η άπόσπασι ως τα άτροφικά μαλλιά δεν είναι μεγάλη.

Και στην περίπτωση αυτή θα χρειαστή η ένισχυσι του οργανισμού με τα στοιχεία που άναφέραμε και προκειμένου για να ξερά μαλλιά. Άπό κάμποσο καιρό, εξ άλλου, η έπιστήμη διαθέτει ένα θαυμάσιο τωνατικό φάρμακο για το είδος αυτό των μαλλιών. Πρόκειται για το έκχυλισμα της «χλωρέλας», που είναι ένα φύκι των γλυκών υδάτων. Το έκχυλισμα αυτό αναζωογονεί τα μαλλιά και τα ξαναφέρει στη φυσική τους κατάσταση.

❖❖

ΤΟ ΤΑΤΟΥΑΖ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Αν τυχόν εφαρμαζότανε στις χώρες της Δύσεως ένα σχέδιο που συντάσσεται τώρα σοβαρά στην Αίγυπτο, θα καταπολεμούσε άποτελεσματικά τη διαγαμία!

Πράγματι, στη χώρα του Νείλου, έχει άρχισει από πολλούς γονείς κοριτσιών μια έκστρατεία για την νομοθετική καθιέρωσι του υποχρεωτικού τατουάζ των γαμπρών! Οι ένδιαφερόμενοι προτείνουν τα έξης: Κάθε άντρας να υποβάλλεται σ' ένα ειδικό στυγματοισμό στην πλάτη, κάθε φορά που παντρεύεται. Αν τυχόν πάει διαζύγιο, θα «διαγραφεί» αυτός ο στυγματοισμός. Έτσι, οι γονείς κι' οι κόρες τους θα μπορούν να βεβαιώνονται με τα μάτια τους αν ένας υποψήφιος γαμπρός είναι ακόμη άνυπαντρός, ή αν έχει κι' άλλες γυναίκες — όπως του έπιτρέπει ο νόμος.

Πρέπει να σημειωθεί ότι η άρχαία τέχνη του τατουάζ είχε πάντα στενή σχέση με τον έρωτα και το γάμο. Μ' αυτήν στόλιζαν το σώμα τους οι πρωτόγονοι άνθρωποι, για να προσελκύουν το αντίθετο φύλο.

Άλλά και σήμερα οι ειδικοί του τατουάζ κάνουν χρυσές δουλειές, ίδιως την άνοιξη και το καλοκαίρι, με τους έρωτευμένους και των δυο φύλων που θέλουν να έχουν πάνω στα μπράτσα, στα πόδια, στο στήθος ή στην πλάτη τους την εικόνα του αγαπημένου τους προσώπου.

Κάποιος αίσθηματίας ναυτικός είχε ζωγραφισμένο με στιγμαιοισμό το πορτραίτο της φιλενάδας του πάνω στο δεξί ό μπράτσο του, με τέτοιο έπιδειξο τρόπο, ώστε, όταν φύσκιανε τους μύς του, εκείνη φαινόταν να κοινιέται και να χαμογελάει προκλητικά.

Κι' ένας μεστόκος Δών-Ζουάν του περασμένου αιώνας είχε μεταβάλει την πλάτη του σέ... μόνιμο άρχείο των έρωτικών του κατακτήσεων, ζωγραφίζοντας άπάνω της τις μορφές 15 άραίων κοριτσιών που είχαν χρηματίσει διαδοχικά φιλενάδες του!



Για τα κανονικά μαλλιά όρκει ένα καλό βούρτσισμα δυο φορές την έβδομάδα.

Τα λιπαρά, τα ξερά και τα άτωνα

Ο μοναδικό πρόβλημα που δημιουργούν τα κανονικά μαλλιά είναι το πώς θα μπορούσαμε να τα διατηρήσουμε σ' αυτή την κατάσταση. Και το πνύγμα δεν είναι δύσκολο, άρκει να μην το σκεφτούμε άργά, όταν, δηλαδή, τα μαλλιά θα έχουν πάψει να είναι κανονικά και θα έχουν περάσει σέ μια από τις ακόλουθες τρεις κατηγορίες: λιπαρά, ξερά, άτωνα.

Για τις γυναίκες που έχουν άτωνα μαλλιά, δυο είναι τα μέσα που θα τους έπιτρέψουν να τα διατηρήσουν στην κανονική τους κατάσταση: το βούρτσισμα και το λούσιμο. Το πρώτο πρέπει να είναι άδραστικό, άλλ' όχι πολύ συχνό. Για τα κανονικά μαλλιά άρκει ένα καλό βούρτσισμα δυο φορές την έβδομάδα. Το λούσιμο μπορεί να γίνεται κάθε 15 ήμερες ή κάθε έβδομάδα, στην περίπτωση που ζήτε στο ύπαιθρο ή μέσα σε άημόσφαιρα, που είναι γεμάτη από σκόνης, καπνούς κτλ. Μπορείτε επίσης να χρησιμοποιήτε λίγο μπριγιαντή ή μια καλή λουσιόν. Αν είναι δυνατόν, άποφύγετε τις «μίζ-άν πλίζ», τις περμανάντ και τα πολύπλοκα χτενίσματα, που και με τις πιο εύνοϊκές συνθήκες φθείρουν τα μαλλιά και καταστρέφουν τη φυσική φρεσκάδα τους.

Τα λιπαρά, τα ξερά και περισσότερο τα άτωνα μαλλιά άποτελούν παθολογικές καταστάσεις, που είναι άλλοτε περισσότερο κι' άλλοτε λιγότερο σοβαρές.

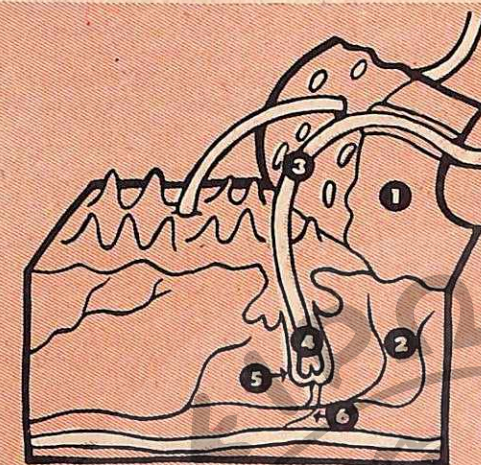
Τα μαλλιά πρέπει να έχουν κάποια λιπαρότητα. Μιλούμε για λιπαρά μαλλιά, όταν αυτή η λιπαρότης είναι υπερβολική. Στην περίπτωση αυτή θα χρειαστή να τα λούζετε δυο και τρεις φορές την έβδομάδα. Προτιμήστε ένα σαμπουνάν με θειάφι, έσχατος κέδρο, έγλω του Παναμά κτλ. ή ένα σαπούνι όξινο. Θα άποφύγετε κάθε τι που μπορεί να «πρωματίσει» τα μαλλιά: τοπιμμάδια, χτένες, σφιχτοδεμένους κότσους κτλ. Ο δόκτωρ Σιντί υποδεικνύει τις ακόλουθες δυο λουσιόν για τα λιπαρά μαλλιά:

1) Ρεζορκίνη	2 γραμ.
Σαλικυλικόν όξύ	2 »
Οινόπνευμα 60ο	100 »

Αν έχετε μαλλιά πολύ άνοιχτόχρωμα, ή αντικαταστήστε τη ρεζορκίνη με ύδροξείδιο χλωράλης στην ίδια αναλογία.

2) Αιθέρ	25 γραμ.
Οινόπνευμα	50 »
Ανθόνερο	50 »
Καμφούρα	3 »
Βορικόν όξύ	2 »
Βάμμα βενζόνης	15 σταγόνες
Έσσανς λαβάντας	8 »

Θα άποφύγετε τα παρασκευάσματα, που έχουν στη βάση τους τον τετραχλωριούχο ή θειούχο άνθρακα, το τριχλωραιθυλένιο, το



Τομή του τριχωτού μέρους του κεφαλιού: 1) Επί-δερμς, 2) Δέρμα, 3) Τριχες, 4) Ρίζα, 5) Άδεν-σκοί, 6) Άρτηρίδια και φλεβίδια.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ Μενάρ, κτηματίας στο Μπαίλενκουρ, είχε πολλές υποχρεώσεις στο συμβολαιογράφο Ζελλέ, που του δάνειζε χρήματα κάθε φορά, που είχε ανάγκη, κι' από τ' άλλο μέρος, χρυσούσε τη ζωή του στον άπόστρατο άξιωματικό Γκα-σπάρ ντε Σαίν-Ζυστ, που τον είχε σώσει από βέβαιο θάνατο, μια μέρα, που έπεσε στο ποτάμι. Όταν, λοιπόν, η γυναίκα του τούδωσε ένα ακόμη παιδί, ζήτησε κι' από τους δυο να του το βαφτίσουν. Άλλ' ο μέν Ζελλέ προτίμησε ν' αντιπροσωπευθή υπό την κόρη του Τερέζα, που ήταν τότε δεκαεφτά χρονών, ο δε Σαίν-Ζυστ, που οι ρευματισμοί του τον κρατούσαν καρφωμένο στο κρεβάτι, έστειλε το γιούτο του Λουδοβίκο-Άντώνιο, που ήταν δυο χρόνια μεγαλύτερος της.

Αυτή ήταν η πρώτη φορά, που η Τερέζα συναντήθηκε με το νεαρό Σαίν-Ζυστ. Την ώρα που γινόταν το μυστήριο στην έκκλησία, τα χέρια τους έσμιξαν κάτω από τα μορουδίστικα του μικρού γιούτου του Με-νάρ κι' αυτή η έπαση έφερε και στους δυο μια παράξενη ανατριχίλα...

Ένα φλογερο άίσθημα φούντωσε άμέσως μέσα στις καρδιές τους. Ο νεαρός Σαίν-Ζυστ έφυγε σέ λίγο για το Παρίσι, όπου σπούδασε νομικά. Άλλά το μυαλό κι' η καρδιά του είχαν μείνει στο Μπαίλενκουρ.

Τον άλλο χρόνο, ο πατέρας του πέθανε κι' ο θάνατός του τον ξανά-φερε στο Μπαίλενκουρ, όπου ξαναείδε την αγαπημένη του Τερέζα.

Στη μικρή πόλη, όλοι μιλούσαν πιά για το τρυφερό άίσθημα των δυο νέων και τις κρυφές συναντήσεις τους κι' οι φήμες έφτάσαν μια μέρα και στους δικούς τους. Ο συμβολαιογράφος κι' η μητέρα του Σαίν-Ζυστ συμφώνησαν τότε, ότι το καλύτερο, που είχαν να κάμουν ήταν να τους παντρεύουν. Άλλά τα πράγματα χάλασαν την τελευταία στιγμή. Ο πατέρας Ζελλέ, για να συγκραταθεί στο γάμο, ζήτησε από τη χήρα Σαίν-Ζυστ ν' άσφαλίση το μέλλον του γιούτου της μ' ένα ποσόν 100.000 λιβρών. Αυτή, όμως, άρνήθηκε κατηγορηματικά.

Δε φτάνει που τον σπουδαζώ; είπε. Δε θα έχη τίποτα από μένα, προτού κλείσει τα είκοσιπέντε του χρόνια, έκτός αν, στο μεταξύ, βρή μια καλή θέσι!

Έπειτα απ' αυτή την άποτυχία, που την εθύνη της την έβριχνε ολόκληρη στη μητέρα του, ο Σαίν-Ζυστ έφυγε για το Παρίσι, άποφασισμένος να τελειώσει το συντομότερο τις σπουδές του. Ο πατέρας της Τερέζας, σκεπτόταν, θα δειχνόταν τότε λιγότερο άπαιτητικός.

Άλλ' η ύπόθεσι αυτή είχε κάμει μεγάλο θόρυβο στο Μπαίλενκουρ. Κι' ο συμβολαιογράφος Ζελλέ είχε όργισθή πολύ με τη μητέρα του Σαίν-Ζυστ. Για να σταματήσει, λοιπόν, τα σόγια, άποφάσισε να δώση την κόρη του στο γιούτο ενός συναδέλφου του, τον Πιέρ Τορέν.

Διάλεξε, είπε στην Τερέζα. Η θα πάρης σύζυγο τον Τορέν ή θα σέ κλείσω σήμερα κιόλας σέ μοναστήρι.

Όταν έμαθε αυτό το βιαστικό γάμο, ο Σαίν-Ζυστ έτασσε σάν κεραυνός στο Μπαίλενκουρ, όπου έκαμε μια τρομερή σκηνή στη μητέρα του. Άλλά δε μπόρεσε να ξαναβίη την αγαπημένη του Τερέζα, που ο άντρας της την έπιτηρούσε άυστηρά... Ξανάφυγε τότε για το Παρίσι. Κι' εκεί τον έπιασαν και τον έβρισαν στη Βαστίλλη.

Αυτή η σύλληψη ήταν έργο της μητέρας του, που δε φαίνεται πώς

«Πήρα κατόπιν ένα σπάγγο, τόν έσφιξα γύρω στο λαιμό της και τη στραγγάλισα!...»

κυτλό του. Άλλα δε μπορούσε να καταλάβει γιατί είχε πη αυτό το φέμμε.

Πέρασαν ακόμη μερικές εβδομάδες. Μιά μέρα, καθώς συγκύριζε το σπίτι της, η Άννα Μάκ Ντόναλντ βρήκε μέσα σ' ένα βάζο όχτω σελλίνια και το είπε στο γιό της.

— Είναι τα όχτω σελλίνια, που μου έδωσε η Μπερλ, απάντησε ο Τόμ, σά να ζυμώσετε από λήθαργο.

— Η Μπερλ είχε έρθει εδώ;

— Δεν ξέρω...

Σε λίγο όμως, κυριεύθηκε από μία τρομερή κρίση. Ξεφώνιζε σά δαιμονισμένος κι έλεγε ασυνάρτητα λόγια. Όταν συνήλθε, έτρεξε στην αστυνομία, όπου είπε τα εξής:

— Είμαι βέβαιος, ότι ξέρω σημαντικά πράγματα για το θάνατο της Μπερλ Μπής... Μέσα στο σπίτι μου έγινε σίγουρα κάτι, αλλά δε μπορώ να πω τί. Υπάρχει ένα κενό στο μυαλό μου. Ξέρω πως πρέπει να θυμηθώ κάτι, αλλά δεν το καταφέρνω.

Πέρασαν από τότε κάμποσοι μήνες. Ο Τόμ είχε πάρει τη συνήθεια να πηγαίνει κάθε μέρα στην αστυνομία και να κουβεντιάζει με τους αστυνομικούς. Ήταν φανερό, ότι προσπαθούσε να θυμηθώ κάτι. Άλλα τί ήταν αυτό το κάτι δεν το ήξερε ούτε ο ίδιος.

Μιά μέρα, τέλος, το πρόσωπό του φωτίσθηκε από ένα θλιβερό χαμόγελο.

— Τα ξέρω όλα τώρα! είπε. Και πρόσθεσε άμέσως:

— Καμιά λέξη δε μπορεί να εκφράσει τη λύπη που αισθάνομαι.

Νά η ιστορία, που αφηγήθηκε στους αστυνομικούς:

— Ήμουν μόνος στο σπίτι, όταν ήρθε η Μπερλ. Άνεθήκαμε κατόπιν στο δωμάτιό μου για να κουβεντιάσουμε. Πρέπει να ξέρετε πως δεν υπήρχε ποτέ τίποτα μεταξύ μας. Κάπου-κάπου την πήγα στην κινηματογράφο ή σε κανένα χορό... Έκείνη την ημέρα, όμως, αισθάνθηκα μία αληθινή τρέλλα. Έπρεπε να την κατακτήσω κι' άμέσως μάλιστα!... Η δυστυχισμένη Μπερλ φοβήθηκε κι' άρχισε να φωνάζει, ενώ εγώ την χτυπούσα σά λυσσασμένος. Άλλα αυτή αντίπεσκοταν πάντα. Στο τέλος, όμως, έχασε τις αισθήσεις της και σωριάστηκε στο πάτωμα. Τη σήκωσα τότε άναίσθητη όπως ήταν και την πήγα στο κρεβάτι... Μόνο έπειτα κατάλαβα τί είχα κάνει. Πήρα τότε ένα σπάγγο, τόν έσφιξα γύρω στο λαιμό της και τη στραγγάλισα... Άλλα, βέβαια, δε μπορούσα να κρατήσω το πτώμα μέσα στο δωμάτιό μου. Το τύλιξα, λοιπόν, με το τρένς-κότ μου, κατέθεκα γρήγορα τις σκάλες και πήγα να το αποθέσω σε μία έρημη γωνιά, ένα ή δύο τετράγωνα πιο κάτω από το σπίτι μου...

Όταν γύρισα, είδα μερικές κηλίδες από αίμα πάνω στο χαλί του δωματίου μου... Σκέφτηκα τότε να πω πως είχα χτυπήσει στο έργοστάσιο και γι' αυτό έβρεξα το πόδι μου.

Το μυστήριο είχε διαλυεικανθώ. Άλλα τώρα πρόβαλε ένα άλλο: Ο Τόμ Μάκ Ντόναλντ ήταν ένοχος ή όχι; Ο ίδιος δεν προσπάθησε καθόλου να υπερασπισθώ τόν εαυτό του.

— Σκότωσα τη Μπερλ Μπής πού, δια και ξέρω πως οι γονείς μας ήθελαν να μάς παντρευθώ. Δεν είχα κανένα λόγο να σκοτώσω τη μικρή Μπερλ... Είμαι άδικαιολογητος για την πράξι μου!...

Οι γιατροί, που τόν εξέτασαν, κατέληξαν στο συμπέρασμα, ότι ήταν ένα παιδί με άνωμαλο ψυχισμό. Κατά την έκφραση ενός ψυχιάτρου, τη στιγμή, που έγκλημάτης, βρισκόταν έξω από τόν εαυτό του. Αυτό το έγκλημα το καταδικάζει η συνείδησι του και η άμνησι, που έπαθε και που διατηρήθηκε τσους μήνες, ήταν μία άσυνείδητη πράξι αυτοαμνήσης. Τό υποσυνείδητο, που καταλάβαινε τόν κίνδυνο, κατάφωρεσε γι' αρκετό καιρό να εξαφανισθώ την άμνησιν άρισμένων γεγονότων...

Οι δικαστάι, όμως, δεν έλαβαν υπ' όψιν τους κανένα έλαφρυντικό και καταδικάσαν τόν Τόμ Μάκ Ντόναλντ σέ θάνατο. Άλλα η ποιήν του δεν εξετελέσθη κι' έπειτα από κάμποσο καιρό τόν μεταφέραν σε μία ψυχιατρική κλινική, όπου νοσηλεύεται από τότε... Είναι σήμερα ένα άληθινό ράκος. Γιατί, άλλοίμονο, θυμάται πάντα κι' η άνάμνησι αυτή τόν βασανίζει διαρκώς!...

ΣΣ

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΠΟΥ ΕΚΑΝΕ... ΤΟ ΜΗΡΟ!

Ιδ 1858, πέθανε στο Παρίσι ένας νάνος, δνόματι Ρισεμπόργκ. Ήταν 90 χρονών, κι' επί 25 χρόνια δεν είχε βγή καθόλου απ' το σπίτι του. Μία έρευνα, λοιπόν, στα χαρτιά του, μετά το θάνατό του, απέδειξε πως είχε γίνει πρωταγωνιστής μιάς απ' τις εκπληκτικότερες ιστορίες κατασκοπείας.

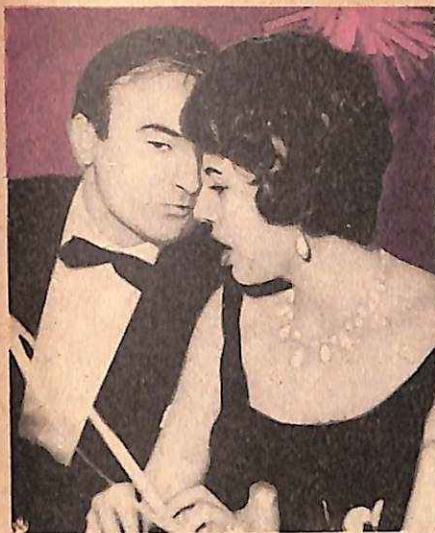
Στα νεατά του, ήταν υπηρέτης και έμπιστος της δουκίσσας της Ορλεάνης, μητέρας του Λουδοβίκου Φίλιππου. Όταν λοιπόν άρχισε η Γαλλική Έπανάστασι, μαζεύτηκαν αρκετοί πρόσφυγες βασιλόφρονες στο μεγάλο κτήμα της δουκίσσας, στην Ορλεάνη, έλπιόντας, ότι ο Λουδοβίκος Φίλιππος θ' ανέβαινε στο θρόνο σέ περίπτωση άποτυχίας της επανάστασης.

Δεν είχαν κανένα τρόπο να επικοινωνήσουν με τούς άλλους άριστοκράτες, που είχαν μείνει μέσα στο Παρίσι και που στέλλονταν καθημερινώς στη λαμπύρα. Πώς ν' ανταλλάδων πληροφορίες και σχέδια μαζί τους, αφού οι επαναστάτες φρουρούσαν άγρυπνα τις πόλες της πόλεως;

Ιότε ο Ρισεμπόργκ τούς πρότεινε να μη αυτός στο Παρίσι, παριστάοντας... το μωρό! Δε θάταν δύσκολο, γιατί είχε το άνδραγμα ενός παιδιού 2½ χρονών! Οι άριστοκράτες βρήκαν μία πιστή καμαριέρα, που δέχθηκε να τούς εξυμνητήσει. Σπαργάνωσε λοιπόν ο Ρισεμπόργκ, τόν πήρε στα χέρια της και μπήκε έτσι στο Παρίσι. Οι φρουροί της πόλης διασκέδασαν με τα καμώματα του... χαριτωμένου μπεμπή! Ήταν άδύνατο να φαντασθούν ότι είχε μέσα απ' τα σπάρτανα τόν διάφορο σπουδαία χαρτιά...

Όταν βρέθηκε μέσα στην πόλη, ο Ρισεμπόργκ ήρθε σ' επαφή με τούς κρυμμένους βασιλόφρονες, συνεννοήθηκε μαζί τους και έαναγύρισε ύστερα κατά τόν ίδιο τρόπο στην Ορλεάνη. Ξανάκανε δε πολλές φορές αυτό το ταξίδι, μέσα στις δύο επόμενες βδομάδες, διακινδυνεύοντας το κεφάλι του...

Ιεαικά, ο ήρωισμός του κι' η πανουργία του πήγαν χαμένα, γιατί έπικράτησε η Έπανάστασι. Άν όμως πετύχαιναν τα σχέδια, που μετέφερε ο λιλιπούτειος αυτός κατασκοπος, βίχε άλλάξει ο δρόμος της ιστορίας.



Ένα στιγμιότυπο από το τρυφερό «Τέτα-τέτα» της Σοράγια, τη νύχτα της πρωτοχρονιάς, με τόν πρίγκιπα Γιοχάννες φόν Τούρν Ούντ Τάξις.

Ποιός θα κερδίσει

ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΣΟΡΑΓΙΑ;

Όχτώ επίδοξοι μνηστήρες τήν πολιορκήσανε σ' Σαιν-Μόρις της Έλβετίας

ΑΥΤΗ, λοιπόν, είναι η θλιμένη αυτοκράτειρα, η αυτοκράτειρα των δακρύων;

Την άπορία αυτή διατυπώνουν όσοι πλησιάζουν τόν τελευταίο καιρό τήν Σοράγια, όσοι την είδαν να διασκεδάει, να φλερτάει, να γελάει με την καρδιά της σά νυκτερινά κέντρα, ακόμη και να παίξει, λίγο τολμηρά πότε-πότε, με τις καρδιές τών έρωτευμένων θνητών, που την προσεγγίζουν με την ελπίδα πως θα κατορθώσουν να διαδεχθούν τόν Σάχη.

Είναι γεγονός πως μία βαθείά άλλαγή έχει συντελεσθί στη Σοράγια από την έποχή, που, πικραμένη και μελαγχολική, πήρε τόν δρόμο της εξορίας, μακριά από τήν χώρα της και από τόν άντρα που άγαπούσε. Ξανάβηκε τó γέλιο και τήν χαρά της ζωής και ίσως, ποιός ξέρει, να παρηγορηθήκε έντελώς για τó θρόνο και τόν σύζυγο που έχασε. Φαινομενικά, τούλάχιστον, αυτό δείχνει. Στην στάσι της, το παραμικρό δε φανερώσει πως η γυναίκα αυτή έζησε πρόσφατα ένα δράμα...

Η μεταβολή αυτή στη συμπεριφορά της πρώην αυτοκράτειρας—που κανείς δε μπορεί να πη με βεβαιότητα, άν είναι άλοκληρωτική ή φαινομενική μονάχα—ένθαρρυνε πάρα πολλούς να επιχειρήσουν εκείνη, που έδω και λίγους ακόμη μήνες δε φαίνονταν άκατάσβεστο: Νά άγωνιστούν για να κατακτήσουν τήν εύνοια της και να αποκτήσουν, νόμιμα ή και όχι, τήν ώραιότερη πρώην έστεμένη τού κόσμου!

Στό κοσμοπολιτικό Σαιν Μόρις της Έλβετίας, όπου η Σοράγια, συνοδευόμενη από τη μητέρα της, τήν κ. Έσφαντιάρι, πέρασε τó μεγαλύτερο μέρος της χειμερινής περιόδου, το κουτοπομπόλι τών ύψηλών κύκλων καταμέτρησε όχτω για τήν ώρα επίδοξους μνηστήρες της άλλοτε αυτοκράτειρας! Και εκείνο, που σκανδάλιζε πιά πολύ τήν κοινωνία τού Σαιν Μόρις, ήταν πως η Σοράγια κανέναν από τούς όχτω αυτούς δεν απέκρουσε άποφασιστικά και από τήν πρώτη στιγμή.

Ο άριθμός 1, ο Ρασαέλ Μόντο, ήταν ο τριαντάρης υιός ενός πλούσιου Ισπανού έμπολου, που, καθώς διαδεχάινον οι κακές γλώσσες της Έλβετίας, δεν έδειξε, όσο καιρό βρισκόταν εκεί, να διαθέτει κανένα άλλο προσόν εκτός από τήν περιουσία τού πατέρα του. Τήν ίδια ακριβώς γνώμη φαίνεται πως σχημάτισε και η κ. Έσφαντιάρι, γιατί, μεριμνώντας ως άπο μηχανής θεός, ματαίωσε ένα ραντεβού, που είχε εκείνος με τήν Σοράγια για σκι, και τού σύστησε να άπομακρυνθί άπο τó περιβάλλον της κόρης της.

Ο Ρασαέλ αισθάνθηκε με τού άνεβαίην τó αίμα στο κεφάλι από τήν βαρεία αλή προσβολή, αλλά η στάσι, που έδειξε, ήταν άνογη. Τό άλλο πρωί, έφυγε από τήν Έλβετία.

Ο άριθμός 2, ο Λατινοαμερικανός Άλφόνσο Τζιφράντο-Τομπόν, κάτοχος σημαντικών μετοχών στις έλβετικές επιχειρήσεις τουρισμού, φαίνεται πως γοήτευσε μία ένα μικρό διάστημα τήν Σοράγια. Κομψός, καλοφτιαγμένος και με τσους γνήσιου

τζέντλεμαν, θά μπορούσε να είχε πραγματοποιήσει άφθονες κατακτήσεις ανάμεσα στις κοσμικές «παραιομαστρίες» τού Σαιν Μόρις, άν δεν προτιμούσε να άποσιωθή στην διεκδίκηση ενός πολυτιμώτερου έπαθλου, όπως είναι η καρδιά μιάς πρώην αυτοκράτειρας. Όμως, εκτός από μερικούς χορούς, που χορεύε με τη Σοράγια, και από ένα παρατεταμένο χειροφίλημα, δε μπόρεσε να άποκομίση τίποτε βετικώτερο.

Τό ίδιο συνέβη και με τόν άριθμό 3, τόν Γάλλο Ζωρζ Φιζόν. Κατά γενική άπολογία, ο Φιζόν ήταν, σά πλευρό της Σοράγια, «ένας καθάλλιερος της καλύτερης γαλλικής σχολής». Η γαλατική του άδρότητα ίσως να συγκίνησε ως ένα σημείο τήν πρώην σύζυγο τού Σάχη και δεν άποκλείεται σά χείλη της να διαγράφηκε η άμυδρή ύποψία μιάς άόριστης ύποσχεσεως. Άλλα κι' ο Φιζόν σύντομα κατάλαβε πως δεν είχε τίποτε ούσιωστικώτερο να έλπιζε.

Πολύ περισσότερο δυσκολεύτηκε να τó καταλάβη αυτό ο Ιταλός Τζιτζί Τάμπι, ιδιοκτήτης νυκτερινών κέντρων σά Τουρίνο και υπ' άριθμόν 4 επίδοξος μνηστήρας της Σοράγια. Άνάμεσα σ' όλους τούς ξένους, που περάσανε έφέτος τις χειμερινές διακοπές τους, σά Σαιν Μόρις, ο Τάμπι είχε, κατά τήν έκφρασι ενός Γερμανού δημοσιογράφου, «τήν κομψότερη γκανταρόμπα και τούς πιο άπαισιους τρόπους!»

Για τόν λόγο αυτό, προκάλεσε σκάνδαλο τó γεγονός πως η Σοράγια ανέθηκε τó φλερτί, που της έκανε, και τó σκάνδαλο έφτασε σά άποκορύφωμά του, όταν ένα βράδυ, ο Τάμπι, μεθυσμένος, έσπασε ένα μπακαλί σαμπάνια σά τραπέζι της πρώην αυτοκράτειρας!

Η κ. Έσφαντιάρι, που ήξερε πως η προσβεία τού Ιράν παρακολουθούσε όλες τις κινήσεις και τις επαφές της κόρης της και κρατούσε άδιάκοπα ένημερη γι' αυτές τήν Τεχεράνη, κόντεψε να λιποθυμήσει από τó κακό της, όταν έμαθε τó επεισόδιο. Έπακολούθησε, μάλιστα—σύμφωνα με άρισμένες φήμες—μία ζωηρή σπλην άνάμεσα σ' αυτήν και τη Σοράγια.

Άξιοσώτατος καθάλλιερος δεν ήταν και ο άριθμός 5, ο Γάλλος Ντεντύ Κασσέρ, που τó όνομά του είχε άναφερθί επανειλημμένως, όχι και τόσο τιμητικά, στην περίφημη όίκη Μοντέρι. Για τήν Σοράγια, μάλιστα, άποδείχτηκε ιδιαίτερα άτυχη η άνεκτικότητα, που έδειξε απέναντί του, γιατί, δύο μέρες μόλις μετά τó επεισόδιο τού έγινε με τόν Τάμπι, ο Κασσέρ, έπιστρέφοντας σά Παρίσι, έδω τούς άστονομικούς νά τόν περιμένουν σά άεροδρόμιο και νά τόν άδηγούν κατ' εύθειαν στη φυλακή! Λογάριαζε να έαναγύριση σύντομα στην Έλβετία, για να συνεχίση τήν πολιορκία της Σοράγια, αλλά τó «άτύχημα» αυτό, όφειλόμενο στην άνακάλυψι της ένοχής τού σέ μία ύπόθεσι λαθρεμπορίου συναλλάγματος, τού ματαίωσε τά σχέδια.

Άκόμη μία άφορμή δυσφορίας για τήν κ. Έσφαντιάρι ήταν οι φιλικές σχέσεις, που άποκάλυψε η Σοράγια με τόν άριθμό 6, τόν Ιταλό κόμητα Βιτόριο ντε Γκαύντα, φοροφυγάδι, που είχε σά παρελθόν αρκετά μπλεξίματα με τήν Ιταλική δικαιοσύνη. Εύτυχώς, ο κόμης έφυγε από τήν σπλη. Έλβετία μάλλον σύντομα, άμέσως μόλις διαπιστώσε πως η Σοράγια δεν έπρόκειτο να τού επιτρέψη ούτε καν ένα άπό τó τέτα-τέτα.

Άν, όστόσο, η στάσι της Σοράγια, απέναντι στους έξη επίδοξους μνηστήρες, που άναφέραμε, ήταν άπλως στάσι άνεκτικότητας, έστω υπερβολικά έδημοκρατικής, δε μπορεί να πη κανείς τó ίδιο και για τούς δύο επόμενους, τόν άριθμό 7, που είναι ο πρίγκιπας Γιοχάννες φόν Τούρν Ούντ Τάξις, και τόν άριθμό 8, που είναι ο Γερμανός μεγαλοβιομήχανος Χάραλντ φόν Μπόλεν, της δυναστείας τών Κρούπ, έμφανιζόμενος σά χειμερινά σπόρ και τά νυκτερινά κέντρα της Έλβετίας με τó ψευδώνυμο Φρίλς Μύλλερ.

Στόν πρίγκιπα Γιοχάννες φόν Τούρν Ούντ Τάξις η Σοράγια άφιέρωσε τή νύχτα της Πρωτοχρονιάς, που τήν πέρασε μαζί τού σ' ένα νυκτερινό κέντρο, πίνοντας, γελώντας, διασκεδάζοντας και ριχνοντας, σάν κοινή θνητή σερπαντίνες στούς θαμνούς! Όταν, μάλιστα, τήν είδαν να χορεύει μάγουλο με μάγουλο με τόν πρίγκιπα και να κορφώνη τά μάτια της σά δικά του με τρυφερή προσήλωσι, δημιουργήθηκε η βεβαιότητα πως αυτός ήταν ο ευτυχής, που θα διαδεχόταν τόν Σάχη.

Η βεβαιότητα, όμως, αυτή άρχισε να κλονίζεται όταν άνάλογη εύνοια έδειξε η Σοράγια και για τόν κομψώτατο Χάραλντ φόν Μπόλεν προθυμώτατο να καταθέσει σά πόδια της πρώην αυτοκράτειρας, μαζί με τήν καρδιά του, και τήν επιληπτική περιουσία του.

Οι δύο αντίηχοι, ο γαλαζοαίματος πρίγκιπας και ο μεσιότατος τού πλούτου, έχουν σήμερα, κατά τούς κοσμοπολιτικούς κύκλους της Έλβετίας, τις ίδιες περίπου πιθανότητες να κατακτήσουν τó πολύτιμο έπαθλο, που διεκδικούν.



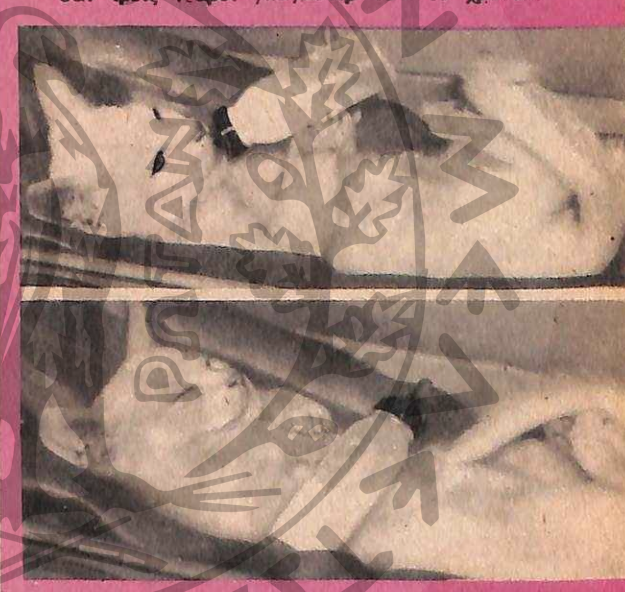
Ο ΙΓΚΟΡ ΔΕ ΖΗΛΕΥΕΙ

Όπως γράφαμε ήδη στη σελίδα τών κινηματογραφικών νέων, η νεαρά Γαλλίδα σάφρ Μαρίνα Βλαντ έγινε μητέρα για δεύτερη φορά. Στη φωτογραφία μας η Μαρίνα, μαζί με τó μεγαλύτερο γιό της Ιγκόρ, που είναι σήμερα τεσσάρων χρονών, σκυμνίον πάνω από τó κρεβάτι τού νεογέννητου Πιέρ. Πάνω σά μαξιλάρι τού μωρού είναι κεντημένη η έξης έπιγραφή: «Κυτάξέτε με, αλλά μη με άγγίζετε»



ΜΙΑ ΘΑΡΡΑΛΕΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΑ

Τρεις φορές τó σπίτι της κυρίας Μαρία Βιλέγκας, σά Νόργουαλκ της Καλιφορνίας, άποστέθηκε από άγνώστους. Άποφάσιζε, λοιπόν, ν' άντιμετωπήσει μόνη της τούς κακοποιούς άν τολμούσαν να τήν έπισκεφθούν ξανά. Πήρε παθητικά ακοποδολησι άφάρωσα ένα αυτόματο και περίμενε. Έτσι ήταν οι λαμποδίες έναυαγίαν σά σπίτι της της παραδεδωχέν χωρίς καμιά άπίστασι, γιατί ήσαν τρεις νεαροί γκάγκστερ 13—15 χρονών.



ΓΑΤΑΚΙ ΚΑΙ ΜΠΙΜΠΕΡΟΝ

Η Άμερικανίδα Κλάρα Φάκνερ έμαθε τó μικρό γατάκι της, ηλικίας έξη βδομάδων, να πίνη τó γάλα που με μπιμπερόν. Στη φωτογραφία μας δύο έντονα τρένο που πη-ρε η ίδια η κ. Φάκνερ. Στό πρώτο, τó πεινσμένο γατάκι ρουφαίει με λαίμαργία τó μπιμπερόν, για να κοιμηθί κατόπιν μακάρια χορτάτο!



AKMH
(Μημικία)

Ο επιλόγης
κάθε κοπέλλας

Η υπερπαραγωγή των υποδερμικών λιποπαραγωγών αδένων είναι η αιτία του κακού. Το υπερπαραγόμενο λίπος κλείνει τους πόρους και γίνεται αιτία να σχηματισθούν τα σπυράκια, οι άκμια, (μημικία) τα θύματα, ή οι έφηβιδες.

Η πούδρα **SULFODERM** θεραπεύει όλες τις ανώτερες παθήσεις του ακαθάρτου δέρματος διότι περιέχει ενεργόν οξύ, που διεκδικεί εις το βάθος του δέρματος κτυπά το κακό στη ρίζα του ανανεώνουσα καταπληκτικώς την επιδερμίδα.

Η πούδρα **SULFODERM** είναι έγκυρη κριμένη από το Άνω. Υγειον. Συμβούλιον της Ελλάδος θάσει της υπ. αριθ. 62132 αποφάσεώς του. Η λιανική της τιμή εις το Φαρμακείο είναι Δρχ. 20.55 το κυτίον.

Η υπερβολική εφίδρωση (γυάλισμα) του προσώπου εξαλείφεται επίσης διά της πούδρας **SULFODERM**.

Η πούδρα **SULFODERM** είναι ιδεώδης διά τους άνδρας, μετά το ξύρισμα.

Απορροφά άμέσως την φλόγισαν.

Η πούδρα **ΣΟΥΛΦΟΔΕΡΜ** είναι προετοιμασμένη από γερμανικά εργοστάσια φαρμάκων **VON HEYDEN A. G.** εν Μονάχην και παρασκευάζεται εις άπόχρωσιν πού συμφωνεί τελείως με την επιδερμίδα. Το άρωμά της είναι λεπτότατον.

Σύντομες υποδείξεις και δείγμα παραρτούνται δωρεάν εις την γεν. αντιπροσωπείαν 'Ελλάδος της:

CHEMISCHE FABRIK VON HEYDEN A.G.
ΣΤΑΥΡΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΑΛΛΗΣ
Οδός Πειραιώς 16-ηλέφ. 522-661
ΑΘΗΝΑΙ

Είναι τα μαλλιά σας
ΛΙΠΑΡΑ;
Θά σας πέσουν ασφαλώς
έάν δεν μεταχειρισθίτε
SEBORINE
Σώζονται 100%

ΧΡ. ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Τ. 'Επιμελήτης Μαιευτηρίου «ΜΑΡΙ-ΚΑ ΗΛΙΑΔΗΣ» Δέχεται: καθ' έκάστην 10—1 και 6—8 και επί συνεντεύξει εν τη ΝΕΑ ΚΑΙΝΙΚΗ του, Διδότου 42, Τηλ. 614.369 — Σημ. 'Εκάστην Τετάρτην διά τους άπόρους δωρεάν.

κε ένα μετάλλιο κατασβίδι. Και το πσιόν κάλυμμα της συσκευής είχε αφαιρεθί.

»Σκέφθηκα άμέσως πώς είχε πάθει ηλεκτροπληξία. Έδωλα την πρίζα... γιά να μήν πάθω κι' εγώ ηλεκτροπληξία, πριν αγγίξω το Ντελάνεϋ.

— Όστε ήταν νεκρός; ρώτησε ο Μπούς.

— Μάλιστα.

— Μα πώς το καταλάβετε;

— Ήταν παγωμένος κι' άλύγιτος.

Όταν κάποιος έχη σκοτωθί από ηλεκτρική έκκένωση, καίει! παρατήρησε ο Μάντοξ. Δεν κρύνει όπως ένας συνήθισμένος νεκρός, πού σκοτώθηκε με σφαίρες ή με μαχαίριες. Το ηλεκτρικό ρεύμα ανεβάει αισθήτα τη θερμοκρασία του αϊματος του... Άν ο Ντελάνεϋ είχε πεθάνει από ηλεκτροπληξία, το σώμα του δέ θα κρυώει παρα έλάχιστα, μετά 3 ώρες.

Ο Μπούς φαινόταν κατάπληκτος.

— Θέλετε δηλαδή να πΐτε, άν καταλαβαίνω καλά, πώς δέν πέθανε από ηλεκτροπληξία; ρώτησε κυτάζοντας σ'α μάτια το Μάντοξ.

— Δέν βέω να πω τίποτα, άπάντησε ξερά έκείνος. 'Επιμένω όμως να γίνη έκταφή και νεκροψία, θά μάθουμε έτσι με ποιόν τρόπο πεθανε... Έκω άλωστε πολλούς λόγους ν' απαντή την έκταφή του νεκρού.

Ο Μπούς έξυσε το λαιμό του και λόκυκτώσε το Μάντοξ.

— Μιλήσατε γι' αυτό στο Τζέφερον; τού είπε.

— Όχι, δέν τ'ού μίλησα, γιά τ'είναι ένα χούφταλο, πού θα πρεπε ναχ πάρει συντάξι, έδώ και 20 χρόνια. Δεν έκανα έπισης λόγο σ'τόν «κόρονο», γιά τ'φοβάται το δόκτορα Μάλλαροντ και τόν ύπακούει τυφλά.

Σε σάς όμως το λέω κατηγορηματικά: Είναι καιρός να επέμβετε και να διαφωτίσετε αυτή τη σκοτεινή ιστορία!

— Ναι, μα πρέπει να μιλήσετε πρώτα στο Τζέφερον, επέμεινε ο Μπούς. Παραδέχομαι πώς μπορεί να υπάρχη κάτι το ύποπτο. Έγώ όμως ανήκω σ'την 'Εγκληματική 'Αστυνομία... Έκτός άν ύπονοήτε πώς δολοφονήθηκε ο Ντελάνεϋ!

Σ' αυτές τις λέξεις το στήθος μου σφίχτηκε σ'έ τέτοιο σημείο, ώστε μου κόπηκε η ανάσα. Έσκυφα μπροστά, με τ'α μάτια καρφωμένα σ'το Μάντοξ, και τ'α χέρια άναμμένα σ'τα γόνατά μου, περιμένοντας μ' άγωνία την απάντησή του.

— Όχι, δέν το ύπονοώ, δήλωσε ο Μάντοξ. Το βεβαίονω κατηγορηματικά! Ναι, ασφαλώς, δολοφονήθηκε! Τόν σκότωσαν, επειδή έκαμε τήν άνοησία να ύπογραφή ένα συμβόλαιο πού ασφάλιζε τη ζωή του γιά 5 χιλιάδες δολάρια. Τόν δολοφόνησαν, γιά τ'ο φονιάς του είπε με τ'ο νου του πώς οι άνακρίσεις θά γίνονταν από δυο γέροντες ηλικίους, πού θά δότανε ό,τι τους λέγανε ή ό,τι θά βλέπανε, χωρίς να ζητήσουν να έμβασθύνουν σ'έ τίποτα.

Ένα χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό του και πρόσθεσε:

— Σίγουρα πρόκειται γιά δολοφονία. Άλλοιώς, γιά ποιό λόγο θά σάς καλούσα έδώ; Ποτέ άλλοτε δέ μου παρουσιάστηκε μιά περίπτωση δολοφονίας τόσο ολοφάνερη!

Ο Μπούς έναψε ένα σπιρίτο. Ο έξερός κρότος άντήκισε σάν βροντή μέσα σ'την άπόλυτη σιωπή του δωματίου.

Κανείς δέ με κύτταζε. Εύτυχώς γιά μένα... 'Ημουν τόσο άναστατωμένος, ώστε λίγο έλειψε κάποια στιγμή να τ'α όμολογήσω όλα!

— Άκούστε με τώρα, κύριε Μάντοξ, είπε ο Μπούς άφου άναψε τήν πίπα του και τράθηξε μερικές ρουφηξίες. Έχομε συνεργασθί κάπου-κάπου μαζί, έσείς κι' εγώ. Άναγνωρίζω ότ' έχετε δυνατό όσφρησι. Ξέρω έπίσης πώς δέ γελοιάστικε ποτέ. Άφου λέτε πώς πρόκειται γιά δολοφονία, θέλω να τ'α π'απείψω.

»Πριν άρχίσω όμως μιά έρευνα, έννοώ να πεισθώ πρώτα άπόλυτα. Δε μου πολυάρεσει να καταπατώ τ'α ζένα οικόπεδα. Κι' όμως, αυτό ακριβώς μου ζητάτε... Ο Τζέφερον γέρασε, είμαστε σύμφωνοι. Δεν είναι πιά ό,τι ήταν άλλοτε, σ'την άκμή του. Μα έχει πάντα μαζί του τήν κοινή γνώμη. 'Υπάρχουν δέ στο Γκλυν Κάμπ άνθρωποι με ίσχυρά μέσα.

»Πρέπει λοιπόν πρώτα να καταρθώστε να με πείσετε πώς πρόκειται γιά μιά ύπόθεσι ό,πώ μπορώ να κώσω άφροδα τη μυτη μου. Άλλοιώς, δέ θά κάσθ ο Τζέφερον τ'η θέσι του, άλλα ενώ τη δική μου!

Ο Μάντοξ στάθηκε πάλι μπροστά σ'το τζάκι.

— Σας λέω πώς είναι ένα έγκλημα, επέμεινε. Όταν μυσισθώ έγώ μιά δολοφονία, δέ γελιέμαι ποτέ. Κόβω τ'ο κεφάλι μου ότ'ι μάντεψα σωστά κι' αύτή τη φορά! Πάντως, θά μπορέσω να σάς δώσω άρκετά επίχειρήματα γιά να διώξετε απ' τη θέσι του αυτό τόν γέρο Τζεκουτίαν.

Ο Μπούς είχε άφισει να σβύσθ ή πίπα του. Ένώ έψαχνε να βρ'η τ'ο σπ'ίριτο του γιά να τήν ξαναπαύσθ, ρώτησε άπότομα:

— Ποιά επίχειρήματα;

— Σας πρόσφερα ήδη άρκετά γιά να επιτύχετε τήν έκταφή του νεκρού. Μα μπορώ να σάς δώσω κι' άλλα, περισσότερα. Θά μπορούσα μάλιστα να σάς πω ποιός σκότωσε το Ντελάνεϋ.

Η καρδιά μου σταμάτησε μεμιάς, κι' ύστερα ξανάρχισε να χτυπά, με τ'οση δύναμη ώστε μεκύκοθε τήν άνάσα.

— Τι είν' αυτά πού μου ψάλλετε; φώναζε ο Μπούς, τόσο οσαστιμένος ώστε έξέχασε τ'ο σπ'ίριτο πού κρατούσε κι' έκαψε τ'α δάχτυλά του. Ποιός ίσχυρίζεστε πώς τόν σκότωσε;

— Η γυναίκα του, άπάντησε άδίστακτα ο Μάντοξ. Είχε προσπαθήσει ήδη να τόν ξεκάνην άλλη μιά φορά, πρό καιρού, άλλα δέν είχε κατορθώσει παρά να τόν άφισθ άνάπρη.

Έκανα να διαμαρτυρηθώ, μα κατώρθωσα να συγκρατηθώ έγκαιρως, θάθελα πολύ να τού πω πώς ήταν θεοτρελλός. Ήξε-βρηκα όμως τ'ο θάρρος...

Καλά, ότι, άν μιλούσα και γυρίζαν όλοι να με κοιτάζουν, θά καταλάθαιναν άμέσως πώς έγώ ήμουν ο δολοφόνος του Ντελάνεϋ! Ημουν άπόλυτα βέβαιος ότ'ι, τ'η στιγμή αυτή, η ένοχη μου ήταν γραμμένη όλο-κάθαρα σ'τη φυσιογνωμία μου.

Δέν ξέρω πού βασίζεστε αύτή τήν ύπόθεσι σάς! παρατήρησε ο Μπούς, άνασπώνοντας τούς ώμους του.

Ο Ντελάνεϋ παντρεύτηκε αύτή τη γυναίκα πρό 4 ετών. Τέσσερες μέρες μόνο μετά τ'ο γάμο τους, πρέθε σ'έ συνεννό. π'ι' ένα πράκτορα τ'ης εταιρείας μας και τόν έβαλε να

προτείνθ σ'το Ντελάνεϋ μιά άσφάλεια ζωής. Βεβαίονε μάλιστα πώς ο άντρας τ'ης μπορούσε ν' ασφαλισθί γιά 100 χιλιάδες δολάρια.

Δέν υπάρχει ανάγκη βέβαια να σάς πω ότ'ι, όταν μιά γυναίκα προσπαθί ν' ασφαλισθί ο άντρας τ'ης τ'η ζωή του, μάς μπαίνουν ψύλλοι κι' αυτί! Ο πράκτοράς μας μ'αυ άνάφερε άμέσως τήν ύπόθεσι. Τού σύστησα να κάνει τη δουλειά του, σάν να μ'η συνέβαινε τίποτα, σ'αγχρώνως όμως άνοιξα φάκελλο γιά τήν κ. Ντελάνεϋ.

Ο πράκτοράς μας κατάφερε τ'ο Ντελάνεϋ να ύπογραψή τ'ο άσφαλιστήριο. 'Όστόσο, τήν άλλη μέρα, λάβαμε ένα γράμμα του πού άκρύνε την άσφάλεια. Δεν κάναμε τότε ιστορίες, γιά τ'η δουλειά αυτή μας εύνηκε (βρωμική). Αυτή ήταν ή γνώμη μου, κι' ή εταιρεία μ' ακούει πάντα. Τρείς μέρες λοιπόν μετά τήν άκύρωσι του συμβολαίου, ο πράκτοράς μας πού άνάγγειλε τ'ο αυτοκινητικό δυστύχημα του Ντελάνεϋ!

Άν ήταν άσφαλισμένος, δέ θά πληρώνανε θέδια τήν άσφάλεια και θ' αρχίζα μιά έρευνα. Άφου όμως δέ συντρέχει τέτοια περίπτωση, άφισα ν' ασχοληθί με τήν ύπόθεσι ο Τζετ, ο προκάτοχός σας. Αυτός έκανε συστηματικές έρευνες και άνακρίσεις, άλλα δέν κατέληξε σ'έ τίποτα.

Μπορείτε να συμβουλευθίτε τ'ο φακέλλο τ'ης ύπόθέσεως. Ο Ντελάνεϋ ήταν μεθυσμένος, κοιμότανε μέσα σ'τ' αυτοκίνητο, ενώ ή γυναίκα του κρατούσε τ'ο βολάν. Κάποια στιγμή, σταμάτησε τ' αυτοκίνητο σ'έ να στενό δρόμο τού βουνού. Είχε παθει κάτι τ' άμείζι κάποιου φίλου τ'ης κι' είχε κλείσει τ'ο δρόμο.

Ο Ντελάνεϋ ροχάλιζε σ'το κάθισμά του. Η γυναίκα του κατέβηκε από τ' αυτοκίνητο και, όπως λένε, δέ φρόντισε να σφίξθ άρκετά τ'ο χειρόφρενο. Τ' αυτοκίνητο κύλησε πρ'ος τ'α πίσω κι' έπεσε σ'το γκρεμό. Εί-ναι άδύνα πώς δέ σκότώθηκε ο Ντελάνεϋ!

Ο Μάντοξ σταμάτησε λίγο, κι' ύστερα συνέχισε:

Δέν έννοώσεσ όστόσο να παρατηθί αύτή ή γυναίκα, Μόλις ο Ντελάνεϋ ασφάλισε τ'ο δέκτην του κι' έμαθε αύτή πώς ήταν κι' ο ίδιος άσφαλισμένος γιά 5 χιλιάδες δολάρια, έδρασε και πάλι! Τώρα όμως κατάφερε να τόν σκότώσθ!

Θάπρεπε να πηδίσω άπάνω και να τόν φωνάξω πώς γελοιάτανε πώς έγώ είχα κοιτάσει τ'ο Ντελάνεϋ. Μα δέν τ'ο έκανα. Έμεινα σ'τη θέσι μου, ενώ ή καρδιά μου χτυπούσε άτακτα. Δεν τολμούσα να τούς πω τήν αλήθεια, γιά τ'ι θά ήταν ή κατάδική μου!

Ο Μπούς άδειασε τήν πίπα του, τινάζοντάς τήν μέσα σ'το

τσάκι:

— Μα δέ μπορείτε ν' άποδείξετε ότ'ι τόν σκότωσε, κύριε Μάντοξ, παρατήρησε.

Ο Μάντοξ έκαμε μιά χειρονομία διαμαρτυρίας.

Αυτή είναι δική σας δουλειά, άπάντησε. Έγώ σάς λέω μονάχα πώς πρόκειται γιά μιά δολοφονία και είμαι έτοιμος να στοιχηματίσω τ'ο τελευταίο μου δολάριο πώς τόν δολοφόνησε αύτή. Σε σάς όμως εναπόκειται να σ'αγκεντρώσετε τ'α στοιχεία ένοχής τ'ης και ν' άνακαλύψετε πού θριοκότανε τήν ώρα πού πέθανε ο Ντελάνεϋ. Μπ'ρω να στοιχηματίσω πώς θάχθ έτοιμάσει ένα άλλοθι. Όταν σάς τ'ο παρουσιάσω, εξετάστε τ'ο καλά πριν να τ'ο δεχθίτε.

Κάνετε επίσης τήν έκταφή του πτώματος του Ντελάνεϋ. Είμαι βέβαιος πώς αύτή σκάρωσε όλη τήν σκηνοθεσία. Έδωλα τ'ο πίσω κάλυμμα τ'ης συσκευής κι' άφισε τ'ο κατασβίδι κοντά σ'το Ντελάνεϋ... Όλ' αύτ'α γιά να πάρη τήν άσφάλεια, τίς 5 χιλιάδες δολάρια!

Ο Μπούς έξυσε τ'ο πηγούνι του.

Θά μίλησω γι' αύτ'α σ'το Τζέφερον, είπε. Θά φροντίσω γιά τήν έκταφή.

Σηκώθηκε και πρόσθεσε:

Μάπως τυχόν ξέρετε πού βρίσκεται τώρα ή κ. Ντελάνεϋ; Ξέρω πώς πήγε σ'το Λός Άντζελες γιά να βρ'η δουλειά, άπάντησε ο Χάρμας. Ο δικηγόρος τ'ης, ο Μ'έκκλιν, θά μπορή ασφαλώς να σάς δώση περισσότερες πληροφορίες.

Άφισε περιουσία ο Ντελάνεϋ.

— Τίποτ' άλλο από χρέη, βεβαίονε ο Μάντοξ.

Ο Μπούς κούνησε τ'ο κεφάλι του και δήλωσε:

— Σύμφωνοι, λοιπόν, κύριε Μάντοξ, θ' αναλάβω τήν ύπόθεσι, και θά σάς κρατήσω ένημερο.

Στάθηκε σ'έ μένα και πρόσθεσε:

Θά κλείσω τη βίλλα και θά βάλω σφραγίδες σ'τις πόρτες. Έννοώ να μείνι τ'ο μηχανάκι σ'την κατάσταση πού βρίσκεται. Μήπως σάς είχε αναβείσει ή κ. Ντελάνεϋ να τ'ο πουλήσετε;

— Ναι.

Καλά, θά συνεννοηθώ μαζί τ'ης γι' αύτ'ο τ'ο ζήτημα.

Μήν ξεχάσετε να μου στείλετε ένα αντίγραφο τ'ης έκθέσεως τ'ης νεκροψίας, είπε ο Μάντοξ καθώς έτοιμαζότανε να φύγθ.

Σταμάτησε ξαφνικά και με κύτταζε μέσα σ'τα μάτια.

Θά σάς χρειαστούμε γιά μάρτυρα, κύριε Ρέγκαν, μου είπε. Ευχαριστώ πολύ γιά ό,τι κάνατε ως τώρα.

Ύστερα ο Χάρμας κι' ο Μάντοξ άνέβηκαν σ'τ' αυτοκίνητό τους κι' έφυγαν άμέσως. Μείναμε μονάχοι με τ'ο Μπούς. Ο έπιθεωρητής κύτταζε τήν Πακάρ πού κατέβαινε τόν κατήφορο.

Τί τύπος! μουρμούρισε με θαυμασμό. Θά μπορούσε να γίνη περίφημος άστυνομικός! Είναι ίκανός να μυρισθί μιά δολοφονία από έκατό χιλιόμετρα μακριά! Καθώς έζω, δέ γελοιάστηκε ποτέ του... Τώρα πρέπει να σφραγίσω τ'ο σπ'ίτι. Έχετε τ'α κλειδιά;

Τού τάδωσα.

Εν τάξει, Ρέγκαν. Θά εναποδώσω σ'τη δική... είπε.

Και προχώρησε πρ'ος τήν πόρτα τ'ης ύπρεσίας, οίσοφουρίζοντας άνάμεσα σ'τα δόντια του. Έγώ βγήκα απ' τ'ο σπ'ίτι και ξαναένεθκα σ'τ' αυτοκίνητό μου.

Μόνον όταν γύρισα σπ'ίτι μου κι' ήπια ένα ποτήρι σκέτο ούισκυ, ξαναβρήκα κάπως τήν ψυχραιμία μου.

Μπορούσαν άληθινά να σπ'ρίζουν μιά οποιαδήποτε κατηγορία έναντίον τ'ης Τζιλντας; Έγώ ήξερα καλά πώς ο Ντελάνεϋ είχε πεθάνει από ηλεκτροπληξία. Μ' αυτές λοιπόν τις συνθήκες, πώς θά μπορούσαν ποτέ ν' άποδείξουν ότ'ι τόν είχα σκότωσει ή Τζιλντα;

Βέβαια, θά ήταν τρέλλα εκ μέρους μου να παραδοθώ σ'την άστυνομία, εφόσον δέ θά είχα

τ'η βεβαιότητα πώς κινδύνευε ή ζωή τ'ης Τζιλντας! Έπρεπε να περιμένω, να δώ τ'η θά συνέβαινε. Μονάχα άν πήγαιναν πολύ άσχημα τ'α πράγματα γι' αύτήν, θάλεγα τήν αλήθεια σ'το Μπούς.

Τ' άλλο άπόγεμα, κατέβηκα με τ' αυτοκίνητό μου σ'το Γκλυν Κάμπ. Τ' άφισα σ'το μέρος πού τ'ο παρκάριζα πάντα, και ήπγα πεζός σ'το γραφείο του Τζέφερον.

Βρήκα τ'ο γέρο-σερίφη καθισμένο μπροστά σ'το τραπέζι του. Φαινότανε σκυθρωπός, θυσιμένος σ'έ μαυρές σκέψεις.

— Καλησπέρα. Έλάτε να καθίσετε λίγο... μου είπε.

Ύψακουσα και τόν κύτταξα πού έδωγαζε πίσω απ' τ'ο τραπέζι του μιά μπιρίλια με κονιάκ. Γέμισε δυο ποτηράκια κι' έσπρωξε τ'ο ένα απ' αύτ'α πάνω σ'το τραπέζι, πρ'ος τ'ο μέρος μου.

— Έγινε ακριβώς εκείνο πού ήθελα ν' άποφύγθ, πρόσθεσε. Όπως ξέρετε, είχα κάποια ιδέα πώς δέν ήταν πολύ ξεκαθαρισμένες οι συνθήκες τού θανάτου του Ντελάνεϋ... Άν ήξερα πώς είχε κάνει εκείνη

τήν άσφάλεια, θά έπέμενα περισσότερο σ'την έρευνα μου.

— Μα τί συμβαίνει λοιπόν; ρώτησα.

— Κάνουν τώρα νεκροψία. Φέ-ρνε ειδικά τόν ιατροδικαστή Άλλισον, απ' τ'ο Λός Άντζελες. Ξεθάβανε τ'ο πτώμα χτές τ'ο βρ'δου...

— Σας μίλησε ο Μάντοξ γιά τήν άποψί του; Κατά τ'η γνώμη του ή κ. Ντελάνεϋ δολοφόνος τόν άντρα τ'ης...

Ο Τζέφερον έγνεψε «ναι» με τ'ο κεφάλι.

— Έγώ δέ θά μπορούσα ποτέ να συνεννοηθώ μ' ένα τύπο σάν τόν Μάντοξ, δήλωσε. Η δική μου αντίληψη είναι ότ'ι αύτ'η ή γυναίκα δέ θάκανε κακό ούτε σ'έ μιά μύγα... Στ'α χρένια μου, έχω μάθει κάπως να ξεχωρίζω τούς καλούς απ' τούς κακούς. Είμ' έτοιμος λοιπόν να βάλω στοιχημα πώς δέν είν' ένοχη ή κ. Ντελάνεϋ.

— Κι' ενώ τ'ο ίδιο! είπα ζω-πρά.

Δέν πιστεύω άλλωστε να πρόκειται γιά δολοφονία. Κατά τ'η γνώμη μου, ήταν μάλλον αυτοκτονία... Η γυναίκα του

μακαρίτ'ι τόν είχα βαρεθί πιά και τόν παρότισε. Σάν να μ'ην έφτανε αύτ'ο, ο Ντελάνεϋ είχε μείνει άπέναντος σ'το μεταξύ.

Δέ μπόρεσε λοιπόν ν' άνεξθί σ'τα δυο χτυπήματα μαζί...

Δέν ξέρω πώς τ'α κατάφερε να ξεδιώξθ τ'ο πίσω κάλυμμα της συσκευής. Δέ μπορώ να σάς τ'ο πω, αύτ'ο. Μά, όταν είναι κανείς τελείως άπελπισμένος, κάνει πράγματα πού φαινο-νται άδύνατα σ'τους άλλους.

Πιστεύω πώς σκάλισε επίτηδες με τ'ο κατασβίδι τ'ο μηχανάκι, γιά να πάθθ ηλεκτροπληξία. Η ιδέα μου είναι πώς έβαλε τέ-λος σ'τη ζωή του μ' αύτ'ο τόν τρόπο, γιά να μ'ην άφισθ ένα σωρό χρέη σ'τη ράχη τ'ης γυναί-κας τού.

— Τ'ο είπατε αύτ'ο σ'το Μπούς; ρώτησα.

Ο Τζέφερον άνασκήκωσε τούς ώμους του.

— Και βέβαια τού τ'ο είπα, άπάντησε. Έκανα λόγο έπίσης και σ'το Μάντοξ. Μα αύτ'οι έπιμένουν πώς ήταν άδύνατο σ'το Ντελάνεϋ να ξεδιώξθ εκείνο τ'ο πίσω κάλυμμα. Πέστε μου, Ρέγκαν, ήταν καταγής τ'ο κά-

Καμμένη Ζωή!
με σοκολάτα Γάλακτος **ION**

ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΓΑΛΑΚΤΟΣ 100%
ION
ΘΡΕΠΤΙΚΗ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΡΟΦΗ
Πάντα σ'έ κάθε μαθητική σάκκα
Μιά σοκολάτα γάλακτος **ION**
ΔΙΝΕΙ ΧΑΡΑ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ!

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Knorr σ'την κουζίνα...
.. χαρά σ'το τραπέζι

"Οι πιά νερόβραστα ..."

...ένας κύβος **Κνόρρ**
κάνει κάθε φαγητό
χιλίες φορές νοστιμότερο

Knorr - 'Ελβετίας

λυμμα, όταν βρήκατε πεθαμένο το Ντελάνε;...
—Μα ναι, βέβαια!
—Υποθέστε πως κατάφερε ο Ντελάνε να πέσει χάρη, απ' την πολυθρόνα του. Τότε θα μπορούσε μία χαρά ν' αφαιρέσει το κάλυμμα! Δεν είν' έτσι; Μία ανατριχίλα έλπιόσε πέραςε ξαφνικά απ' όλο μου το κορμί.

—Μα ναι, βέβαια! φώναζε. Δεν τ' είχα σκεφθεί... Τι είπε γι' αυτό ο Μπούς;
—Μα ο σερίφης συνέχισε, χωρίς ν' απαντήσει στην ερώτησή μου:

—Ο Ντελάνε είχε πάρει το κατσαβίδι απ' την άποψη, άφου πέταξε ολόκληρο το κουτί με τα εργαλεία απ' την εταζέρα. Ο Μπούς βρήκε παράξενο το πως κατάφερε να σκώσει από χάρη το κατσαβίδι. Τού είπα τότε πως μπορεί μία χαρά να κανόνισε ώστε να πέσει το κουτί πρώτα πάνω στα γόνατά του, και ν' άρπαζε τότε το κατσαβίδι, ενώ τ' άλλα εργαλεία σκορπίζονταν χάρη ολόγυρά του.

—Εδωίν τώρα συγκαρπητάρια στον έαυτό μου που δεν είχα διηγήθει όλη την αλήθεια.

—Με τη λογική υπόθεση που διατύπωσε τώρα ο Τζέφερον, ένα άρρωστο δικαστήριο θα μπορούσε εύκολα να δεχθεί την έκδοχή της αυτοκτονίας.

—Και πως του φάνηκε, του Μπούς, αυτή η εξήγηση; ρώτησα.

—Ο σερίφης άνασκήκωσε τους ώμους του.

—Θα τού άρεσε ίσως, αν την είχε βρει αυτός ο ίδιος. Έπειδή όμως τού την έδωσα εγώ, δε θέλω να μ' άκούση. Ερρόσον ο Μάντος άποφάνθηκε πως είναι δολοφονία, πρέπει νάναι εκδοφονία!

—Μήλυναν καθόλου με την κ Ντελάνε;
—Δεν κατάφεραν να τ' άρου

νε, Χάθηκε!... φώναζε, άνασκιρτώντας. Μα ο Μάκλιν θα ξέρει πού βρίσκεται.

—Όχι. Πήρε μονάχα ένα γράμμα της, πού τού άνάγγειλε πως είχε άφισει την κάμαρα πού είχε νοικιάσει, κι' είχε μετακομίσει κάπου άλλου. Μόλις έγκρασταθή κάπου μόνιμα, θα τόν ειδοποιήση—τούγραφε. Αυτό έγινε έδω και τρεις μέρες. Άπό τότε, δεν έμαθε πιά τίποτα γι' αυτόν... Ο Μπούς είναι βέβαιος πως τρώμαζε και τούσκαρε!

—Δε μπορούνε να βρούνε τα ίχνη της, ψάχνοντας γιά τ' αυτόκτονό της;

—Το πούλινε.

—Τη στιγμή εκείνη, άκούστηκαν βήματα στο διάδρομο. Γυρίσαμε το κεφάλι μας, τη στιγμή πού άνοιγε άπότομα η πόρτα.

—Είδαμε στο κατώφλι τόν έπιθεωρητή Μπούς. Είχε ένα ύφος θριαμβευτικό. Μπήκε στο γραφείο και ξανάκλεισε πίσω του την πόρτα, με μία κλωτοιά.

—Μάθατε τα νέα; είπε στο Τζέφερον. Ο Ντελάνε δεν πέθανε καθόλου άπό ηλεκτροπληξία.

—Κάρφωσα τα μάτια μου άπάνω τού, μή μπορούντας να πιστέψω στ' αυτά μου... Μα κι' ο Τζέφερον είχε μείνει μ' άνοιχτό το στόμα.

—Αν δεν έπαθε ηλεκτροπληξία, πως εξήγησε τότε το θάνατό του; ρώτησε με γκριναρόκο ύφος.

—Διηγήτηθήκατε! πρόφερε ο Μπούς, τονίζοντας μία-μία τις συλλαβές.

—Άκούμπωσα τα δύο χοντρά και τριχωτά χέρια του πάνω στο γραφείο τού Τζέφερον κι' έσκυψε προς το μέρος μας, σάν να θέλε ετσι να δώση περισσότερη ένταση στα λόγια του.

—Ναι, τόν διηγήτησαν! πρόσθεσε. Τόν ποτίσανε με

μπόλικο κυανιούχο κάλιο, άρκέτο γιά να κεραυνοβολήση δέκα θώδια!

Το φευγγάρι ταξίδευε ήρεμα στο νυχτερινό ουράνο, σκορπίζοντας το άσπμενίο φως του στη διλλίτσα μου και στον κήπο μου.

Είχα μείνει κατάπληκτος απ' την είδηση πού μας είχε άναγγείλει ο Μπούς έτοι ξαφνικά. Δε μπορούσα ακόμα να πιστέψω πως ο Ντελάνε είχε πεθανεί άπό διητητρία και πως δεν τόν είχε σκοτώσει εγώ...

Τώρα όμως άρχιζα να το χωνεύω πιά και να νοιώθω όλοένα μεγαλύντητο ίκανοποίησι.

—Ετσι τού είχε θελήσει η Τύχη... Δεν ήμουν δολοφόνος!

Ξέροντας τώρα πως δεν κινδύνευα πιά να με πιάσουν, να με δικάσουν, να με καταδικάσουν και να με κλείσουν στο θάλαμο των άερών, ένιωθα σάν να νάχε φύγει ένα τεράστιο βάρος απ' το στήθος μου!

Μά, αν αυτή η είδηση ήταν τόσο εύχάριστη γιά μένα, γιά τη Τζιλντα ήταν άπεναντίας πολύ άσχημη κι' άποθαρυντική...

Δεί πιστέψα ούτε στιγμή πως είχε διητητρίασε τόν άντρα της. Ήμουν βέβαιος πως είχε εϊκίο ο Τζέφερον, πού έλεγε πως ο Ντελάνε είχε χάσει τα λογικά του όταν έμεινε άπέναντί μου και δίχως τη γυναικά του. Είχε διαλέξει τότε την εύκολωτερή λύση: τήν αυτοκτονία.

Αν δεν είχα προετοιμάσει την δολοφονία του κι' αν δεν είχα πείσσει τήν έλλαδα γιά να σκηνοθετηθώ τού υποτιθέμενο «δυοτύχημα» δε θα ήρριότανε τώρα η Τζιλντα σέ τέτοια κρίσιμη θέσι!

Γιά να τ' άσώω, θάρρηπε ίσως να όμολογήσω στην άτυνομία ό,τι είχα κάνει. Μα θα

με πιάνανε τότε γιά άπόπειρα φόνου. Κι' η κατηγορία αυτή δεν είναι παϊζε-γέλασε! Κινδύνευα να πάω 20 χρόνια φυλάκιση...

Η έκβησι αυτή μούφερε άνατριχίλα...

Ο θόρυβος ενός αυτοκινήτου πού άνέβαινε προς τ' σπίτι μου, μ' έδινε απ' αυτές τις μαύρες σκέψεις. Σηκώθηκα άμέσως απ' την πολυθρόνα μου, πήγα ως την άκρη της βεράντας κι' είδα τού παλνόφορτάκι τού Τζέφερον να προχωρεί άγκομαχώντας στον άνήφορο.

Ο γέρος σερίφης άνέθηκε με κόπο τα σκαλοπάτια της βεράντας μου. Άναρτήθηκε τ' ύψους άραγε, τέτοια ώρα...

—Έλτε να πιήτε κάτι, τού πρότεινα.

Τούδωσα κάθισμα κι' έτοιμάσα δυο ούισκι με σόδα. Τούριξα μία ματιά, φαινότανε σολογιόμενος και τραδούσε νευρικά τα μουστάκια του.

Πρόσεξα με έκπληξη πως δε φορούσε πιά τού άστρο τού σερίφη. Ήταν η πρώτη φορά πού δεν έδενε άστρο, χωρίς τού σήμα του. Βλέποντας πως τόν κυττάζα, μού χαμογέλασε θλιμμένα και μού είπε:

—Εδωσα την παραιτήσή μου σήμερα τ' άπόγευμα. Καλύτερα να φεύγη κανείς μόναχος του, πριν τόν διώκουν...

—Άλλήθως, παραιτήθηκετε; —Μα ναι, βέβαια. Καιρός ήταν γιά να τ' άποφασίσω... Είχα νεράσει πολύ, δεν έκανα γι' αυτή τη δουλειά.

Πήρε το ποτήρι του και συνέχισε:

—Τώρα πού τελείωσε πιά, νοιώθω μία άληθινή άνακούφιση. Στο έξης βράδυ κι' εγώ ένας άποφάνθηκες θεατής. Θ' άφινω τους άλλους να βγάλουν τού φίδι απ' την τρύπα!

—Βέβαια, θα προτιμούσα να τελειώνω κάπως άλλοιώς η κριέρα μου. Μα τού λάθος είναι δικό μου! Θάρρηπε νάχα παραιτηθώ και πολλά χρόνια.

—Κρίμα πού οσά χάνουμε! είπα με ειλικρίνεια.

—Μα δεν ήθα τώρα στο σπίτι σας να σάς μιλήσω γιά τόν έαυτό μου... Έχετε καμμία είδηση απ' τήν κ Ντελάνε;

Μία παγωμένη ανατριχίλα πέραςε απ' όλο τού κορμί μου.

—Όχι, δεν ξέρω τίποτα, άπάντωνα.

—Την πιάσανε άήμερα τ' άπογευμα, στο Λος Άντζελες.

—Επείσε σέ μία πολυθρόνα.

—Την πιάσανε... πρόφερε.

—Ναι. Κατηγορείται γιά δολοφονία και άπόπειρα έξαπάτησως. Την κατάγγειλε ο Μάντος... Μού φαίνεται πως την έχει άσχημα, Ρέγκαν!

Ήμουν τόσο άναστατωμένος, ώστε δεν πρόσεξα πως μ' άκούσε με τ' έπιθετό μου, κι' όχι με τού μικρό μου όνομα όπως συνήθως.

—Μα δεν τόν σκότωσε!... τραύλισα.

—Τό ίδιο πιστεύω κι' εγώ. Άλλ' ο Μπούς έχει συντηρήσει: ένα σωρό στοιχεία ένατηών της... Παραδέχτηκε άλλωστε κι' η ίδια πως είχε άγοράσει κυανιούχο κάλιο.

Άλλη συγκίνησι κι' αυτή πού δοκίμαζα!

—Άλήθεια, είχε άγοράσει κυανιούχο.

—Ναι. Είπε πως πήγε στο φαρμακοποιό τού Γκλύν Κάμπ και τού ζήτησε κάτι τ' άνάνα έξωκλήν τις σφίγκες πού είχαν ψωιάσει κάτω από τη στέγη της βίλλας της. Εκείνος της έδωσε τότε κυανιούχο, βάζοντας την να υπογράψη κανονικά στο βιβλίο διητητηρίων.

Όταν γύρισε στή βίλλα, είπε στο Ντελάνε πως είχε άγοράσει διητητήριο γιά τις σφίγκες. Και τού φύλαξε στο σαρτάρι τού γραφείου, με τού σκοπό να τού χρησιμοποίηση την άλλη μέρα. Της έλαχαν όμως διάφορες δουλειές και τού έσχασε έκει μέρα. Ο Μπούς έξακρίβωσε άλλωστε ότι ύπάρχει πραγματικά η μύλη αυτή με τις σφίγκες... Πάντως, είναι νενονός πως άνέλασε τού διητητήριο η κ Ντελάνε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Μάρω Άναστασίου (15 χρόνων), Άγίας Λαύρας 1, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμηση από την Ελλάδα.

Τέσσερες φίλες, η Μάρω Γεωργίου, Δημόκριτου 3, Λάρνακα, Κύπρος, η Μαρούλα Μιχαήλ και η Άνδρούλα Άντωνίου, Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, ζητούν ν' άλληλογραφήσουν με νέους και νέες, άπό τού έσωτερικό και τού έξωτερικό, ηλικίας 15—20 χρόνων, με σκοπό τήν άνάπτυξη μίας φίλιας. Το ίδιο θέλει και η Νίτσα Βασιλείου, Ελένης Παλαιολογίνας 8, Λάρνακα, Κύπρος.

Η Έλενα Ίωαννίδου, Ταχ. Κιβ. 182, Λάρνακα, Κύπρος, παρακαλεί όσους της γνωρίζουν και δεν πηραν άπάντησι να έναγράψουν γιάτ' ήταν λαθραμένη ή διεύθυνσι και τα γράμματά τους δεν έφθασαν στον προορισμό τους.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Φρίδος Νικολάου, Χλωράκα, Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη». Ο Μιχαήλ Λοΐζου, γιά τόν όποιο ίσχυει η ίδια διεύθυνσι, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άσπυρίκη καρδιά».

Ο Γεώργιος Χαραλάμπος, Τρούλοι, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με τήν «Τόβια».

Δύο φίλοι, ο Άνδρέας Χρηστάκου και ο Άνδρέας Χαλαμπου, Παλαουρίστια, Κύπρος, έπιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τόν κόσμο, με σκοπό τήν άνάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλιας.

Ο Π. Χ. Μαυρίδης, Παλλουριώτισσα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με νέες απ' όλη τήν Ελλάδα, ηλικίας 15—20 χρόνων, με σκοπό τήν σύναψη μίας καλής και σταθερής φίλιας.

Ο Αποστόλος Καραγεωργίου, SJS Michael J. Litheraid Ship, Co San Juan, Puerto Rico, U.S.A., έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Μαγδαληνή» από τήν Την.

Ο Αλέκος Ίωαννου, SJS Aegina, Co N. J. Goulondris Ltd, Baltic House, 27 Leadenhall Street, London E.C. 3, England, θέλει ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Γεώργιος Ποταμός, Έμπορικόν Λύκειον, Άμμόχωστος, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Παναγιώτης Ποταμός, K. Παλαιολογίνας No 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με τήν «Όμορφούλα».

Ο Εύαγ. Παρασκευα (18 χρόνων), Άραδίτση, Άμμόχωστος, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Μιχαήλ Κωνσταντίνος (17 χρόνων), Έπικούρου No 3, Λεμεσός, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Τίνα».

Ο Λούλης Βαλίνης, Μωσέως No 10, Λεμεσός, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Δύο άδελφεία, ο Βίκτωρ Λέοντος και ο Άγγελος Λέοντος (και οι δυο 14 χρόνων), Βασιλέως Ευαγγέλου 11, Λάρνακα, Κύπρος, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη τήν Ελλάδα, κατά προτίμηση άπό τήν Αθήνα και τόν Πειραιά, ηλικίας 16—19 χρόνων με σκοπό ό,τι θέλει έπακολούθεσι.

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Σολωνος No 9A, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τόν κόσμο.

Ο Κ. Βουλγαρίδης (20 χρόνων), Γεωργίου, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Τάκης Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Άλληλογραφία μας

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο Stathis Eleftheriadis, M/S Hispaniola Salenrederier, Stockholm 14, Sweden, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Christos Liosis και ο P. Kanellopoulos, S/T Olympic Star, Central American, 655 Marion Avenue 655, New York, 21 N.Y., U.S.A., έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη τήν Ελλάδα, ηλικίας 15—20 χρόνων, με σκοπό τήν σύναψη μίας καλής και σταθερής φίλιας.

Ο George Ageletakis, S/S Lily Co MR R-K, St. Clare House 30—33, Minorities E.C. 3, London, England, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Apostolos Karageorgios, S/S Michael J. Litheraid Ship, Co San Juan, Puerto Rico, U.S.A., έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Αλέκος Ίωαννου, SJS Aegina, Co N. J. Goulondris Ltd, Baltic House, 27 Leadenhall Street, London E.C. 3, England, θέλει ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Γεώργιος Ποταμός, Έμπορικόν Λύκειον, Άμμόχωστος, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Παναγιώτης Ποταμός, K. Παλαιολογίνας No 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με τήν «Όμορφούλα».

Ο Εύαγ. Παρασκευα (18 χρόνων), Άραδίτση, Άμμόχωστος, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Μιχαήλ Κωνσταντίνος (17 χρόνων), Έπικούρου No 3, Λεμεσός, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Τίνα».

Ο Λούλης Βαλίνης, Μωσέως No 10, Λεμεσός, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Δύο άδελφεία, ο Βίκτωρ Λέοντος και ο Άγγελος Λέοντος (και οι δυο 14 χρόνων), Βασιλέως Ευαγγέλου 11, Λάρνακα, Κύπρος, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη τήν Ελλάδα, κατά προτίμηση άπό τήν Αθήνα και τόν Πειραιά, ηλικίας 16—19 χρόνων με σκοπό ό,τι θέλει έπακολούθεσι.

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Σολωνος No 9A, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τόν κόσμο.

Ο Κ. Βουλγαρίδης (20 χρόνων), Γεωργίου, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Τάκης Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

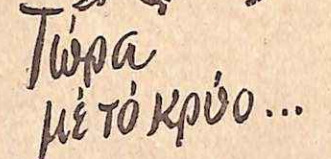
Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με τήν «Άντιγόνη».

Ο Νικόλαος Νικολάου (20 χρόνων), Ελένης Παλαιολογίνας 14, Λάρ



ΠΙΝΕ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ **ΦΙΕ**

ΚΥΡΙΣ ΠΑΝΔΕΣ· ΑΚΜΕΙ
 ΠΟΥΡΟΣ· ΑΚΕΔΕΣ
 ΜΕ ΕΚΚΥΛΙΣΜΑ
P L A C E N T A
 ΣΩΣΤΕ ΤΑ ΜΑΛΑΚΙΑ ΣΑΣ
 ΜΕΘΩΣΤΕ ΜΟΝΑΔΙΚΗ
 ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
 ΡΥΤΙΔΕΣ· ΜΥΤΕΣ· ΠΛΑΔΑΡΟΣ
 ΠΡΟΓΥΓΙΑ· ΣΤΗΘΟΣ· ΕΛΑΝΕ
 ΑΠΟΤΡΙΧΙΣΕΙ 100%
 ΡΙΖΙΚΗ· ΤΑΞΙΔΙΑ· ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
 ΠΡΑΚΤΕΙΤΟΙ Ο ΚΟΛΩΝΑΚ
 ΤΗΛ. 612 - 010.

**ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ
ΚΥΤΤΑΡΙΤΙΣ**

ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΤΕ

"Όσο θέλετε — όποτε θέλετε
ΧΩΡΙΣ ΔΙΑΙΤΑ
χωρίς φάρμακα, μασάζα και γυ-
μναστική, χωρίς κίνδυνο, υπό την
επίβλεψη Ιατρού. Σε κάθε θερα-
πεία χάνετε 2—3 λίγρες. Θερα-
πεία συντηρηώματος, άμφως, πο-
νάδων, φακίδων, ρυτίδων, διπλού
σαγονιού.

Άποτρίχωση ριζική κλπ.
Ίνστιτούτο Αισθητικής
— Φυσιοθεραπείας

ΜΕΓΑΛΟΦΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 19, 11 Ήροφος
Τηλ. 612.728. 9—1 και 5—8

Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται
9-12 και 5-7 ως και επί συνεν-
τεύξει, Χ. Τρικoupή 113. Τηλ.
613-610.

ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ

Ὁδός Δελφῶν 3 (πάροςθεν ὁδοὺ
Σκουφᾶ ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 64) Τηλ.
612-515. Ὅραει ἐπισκέψαν 11
π.μ. — 1 μ.μ. καὶ 5 — 7 μ.μ.

Ο Εφστράτιος Βουσιέ
is Pauwengraaf 95, Eischen Limburg, Belgique, ζητεί ν' αλληλογραφήσῃ με τὴν ἀνεγκνώστριά μας, πού ρυθίζεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο Ὁ Ἀθηναῖος εὐτυχῶς ἀπὸ τὸ Σουδάν.

Ο Spiros Efstathiadis (25 χρόνων), Co Mary Kathleen O., Queensland, Australia, ἐπιθυεῖ ν' αλληλογραφήσῃ με Ἑλληνίδες 8-25 χρόνων, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ τελεῖται μὴ φωτογραφία τους.

Ο G. Dimas καὶ ὁ Charamalos Apostolides, 55 George St., Iztzroy, Melbourne, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα.

Ο Giorgio Braganti (29 χρόνων), Via d'Azeglio 29, Genova, Italia, ἀσφυματιστής, ζητεί αλληλογραφήσῃ με νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ο Peter Poulos (24 χρόνων), 302 Queen St. Kingston Ont., Canada, θέλει ν' αλληλογραφήσῃ με ὁρσίες καὶ μορφωμένες Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, με σκοπὸ ὁ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μὴ φωτογραφία τους.

Ο Theodoros Georgakorgas (31 χρόνων), 4667 Clark St., Montreal, Canada, μηχανικός σὺλ-κινῶν, ζητεί ν' αλληλογραφήσῃ με νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, με σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ ἀσκήσεων.

Ο Dimitrios Kondis (23 χρόνων), McGill University, 29 Mont Royal East Montreal, Canada, ἐπιθυμεῖ ν' αλληλογραφήσῃ με νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, με σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ ἀσκήσεων καὶ ἰδῶς σὺν ἀποστο-ρῇ τοῦ θέματος. Φωτογραφία ἀπαραί-ηται.

Ο Dimitrios Hara-
ambides, Budapest XIII Mau-
er Sandor U. 15 (Bp. Szallitmany-
esi Vallalat) Belsped, Hungaria, θέ-
λει ν' αλληλογραφήσῃ με νέους καὶ
νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, με σκοπὸν
τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματισμῶν καὶ
ἀρτ-ποσάδ.

Ο Panayiotis Mirmin-
os, 129 Heward Av. Toronto Ont.,
Canada, ζητεί ν' αλληλογραφήσῃ
με νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, με σκοπὸ
τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς καλῆς καὶ σταθε-
ρῆς φιλίας. Τὸ ἴδιον θέλει καὶ ὁ P-
er Mermingios, γιὰ τὸν ὁ-
ποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διευθύνσις.

Ο P. Adis, 46 Truman St.,
New London, Conn., U.S.A., ζητεί
αλληλογραφήσῃ με νέες ἀπὸ τὴν
Ἑλλάδα ἢ τὴν Αἴγυπτον, στὴν ἑλλη-
νικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ο Dimitrios Kouklis,
Kumkapi Bali Pasa 71, Istan-
bul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογρα-
φήσῃ με νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, με
σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ μιᾶς καλῆς καὶ
σταθερῆς φιλίας. Τὸ ἴδιον ἐπιθυμεῖ
καὶ ὁ Kiriakos Anastasiadis, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ
ἴδια διευθύνσις.

Ο Spiro Christou,
Galthorpe St. Ottoway Adelaide,
Australia, θέλει ν' αλληλογραφή-
σῃ με Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον,
με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς καλῆς
φιλίας.

Ο George Tantos, Ma-
ythorh Club St. Mary N.S.W., Sy-
dney, Australia, ζητεί ν' αλληλογρα-
φήσῃ με νέες ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ ἢ
ἀπὸ τὴν Κρήτην, με σκοπὸ τὴν ἀνά-
πτυξιν μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλ-
λο βρεθεῖ ἐπικοινωνήσῃ.

Ο Fotios Palapanis,
1002 Seymour St., Vancouver
C., Canada, ἐπιθυμεῖ ν' αλληλογρα-

με την «Ελληνίδα από καλές οικογένειες, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας και όχι, τί άλλο ήθελε προκύψει.
 Ο Peter Giannopoulos, T.E.I. Faraday Park, Meadowbank Sydney, N.S.W. Australia, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλη την Ελλάδα, ηλικίας κάτω των 26 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μια φωτογραφία τους.
 Ο P. Johnns, 51 Ballway Cres. Burwoor, N.S.W. Australia, από τη Δουδωκάνισσα, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.
 Ο P. Konstantinides (28 χρόνων), 2 Peter St. S. Yarra, Melbourne, Australia θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες καλών οικογενειών, κακά προτιμούν από την Αττική, ηλικίας 20—26 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας φιλίας και την ανταλλαγή σκέψων.
 Ο John S. Rempas, 1515 N. Sheridan Rd., Chicago 26, Ill. U.S.A., επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με τη «Νάικα II», τη «Γένιν», την «Ασχημη Μαρίνα» και την «Θα σ' αγαπάω» πάντα.
 Ο K. Kartzetzos, Ronald St. 81, Deutschland θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από την Αιγυπτο και την Αιθιοπία, ηλικίας 20—22 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.
 Ο Jim Kallavasis, 3479 Park Ave. Ap. 5 Montreal, Canada, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την άγνωστη σας, που κοιμάται κάτω από το ψεύδωμα «Γραία μικρούλα», του 102 τεύχους.
 Ο James Andrew, 141 Baywater Rd. King's Cross Sydney, Australia, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλη την Ελλάδα. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μια φωτογραφία τους.
 Ο Georges Raptis, Rue Belle No 41, Hainaut Ebouges, Belgique, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Ελληνίδες από όλο τον κόσμο, ηλικίας 18—22 χρόνων, στην Ιταλική, Γαλλική και ελληνική γλώσσα, με σκοπό το γάμο και τη μετανάστευση.
 Ο Mario, 25 Mayfield Road, Manchester 16, England, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Ερωτευμένη χωρίς έρωτα».
 Ο Christis, 30 Mayfield Road, Manchester 16, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με τη «Μικρή οργάνω».
 Ο Athanasios K. Stergios (28 χρόνων), 2012 Madison, Memphis, Tenn. U.S.A., επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 18—25 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μια φωτογραφία τους.
 Ο John Sotiades, Easty - Easts Fort St. Bulawayo, S. Rhodesia, S. Africa, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18—23 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα. Παρακαλεί όλες γράψουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μια φωτογραφία τους.
 Ο Francois A. Bonni, 28 Rue Schedia Camp Cesar, Alexandria, Egypte, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μία νέα κατά προτίμηση, συνήθ, ηλικίας 21 χρόνων, Γαλλική καταγωγή στην Αμερική, Γαλλική ή Ιταλική, στη γαλλική ή αγγλική γλώσσα.
 Ο Jim Parageorgiou,

P.O. Box 954, Ad-
ria, θέλει ν' ἀλληλο-
από την 'Ελλάδα, ν'
ναφι μιας καλής φ-
λίας. Φωτογραφία
'Ο Tony V
Cafe, Banff Alta,
ἀλληλογραφῆσῃ με
να ἀπο την Ἀνδρό.
Δυο φίλοι, ὁ C
δ Ἀ Metaxas (24 χι
P.M.C., Narasoorie
θέλουν ν' ἀλληλογρ-
λῆνιδες ἀπὸ τὸ ἐξ
18—24 χρόνων. Ὁ
λαδούν γράμμα ἄς
τογραφία τους.
'Ο Paul A P
χρόνων). 57 Mich
Sydney N.S.W.. Ἀ
ἀλληλογραφῆσῃ με
τον κόσμῳ, ἡλικίας
με σκοπὸ δ.τι ἤθελε
'Ο H. Trila
καὶ ὁ Athanasios
Warragamba Dam I
stralia, ἐπιθυνοῦν
σούν με νέες ἀπὸ
κίας 18—23 χρόνων
παράιτητ.
'Ο John A
(24 χρόνων), 8 Sir
Crescent Woolloo
Sydney, Australia,
φία με 'Ελληνίδες ὁ
ἡλικίας 17—20 χρο-
νικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλ-
δ.τι ἤθελε ἐπακολο-
'Ο E. S. K., Can
Montreal P.Q., Can
λληλογραφῆσῃ με 'Ε-
'Αμερικῇ, ἡλικίας
νων, εὐπαρουσιαστ-
αρχῶς, με σκοπὸ τ-
λεὶ δὲς ἀπαντήσου-
φωτογραφία τους.
'Ο George
χρόνων), 482 Parla
Ont. Canada ζητεῖ
σῃ με νέες ἀπὸ τὴν
πὸ τὸ γάμῳ. Φω-
τήτῃ.
'Ο Marcel
St. Zolique Apt.
pada, ἐπιθυμεῖ ν'
νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλά-
20 χρόνων, με σκο-
μίας καλῆς φιλίας
τερα τὸ γάμῳ. Φω-
τήτῃ.
'Ο Steve P
388 Queen Est Tor
καλῶς ἐγκατεστημέ-
ποχρῶσεις, θέλει
με μιὰ νέα, ἡλικία
με σκοπὸ τὸ γάμ-
δὲς ἀπαντήσουν ν-
τὸ Γυμνάσιον καὶ ν-
ὤψελος.
'Ο T. K.ons
81 Ave. L'Abord
treal, Canada ζητεῖ
σῃ με τὸ «'Αγούρ-
Εὐλοκάστρο.
'Ο Alex E
Tejon, Colorado
U.S.A., ἐπιθυμεῖ
με τὴν ἀναγνώστρι-
ται κάτω ἀπὸ τὸ
εὐτυχία) τοῦ 1048
'Ο Steve
χρόνων), U.I.N.L.
Australia θέλει ν'
τὴ «Φοῖβη». Φωτο-
τῃ. Μὲ τὴν ἰδίαν ἐ-
φῆσῃ καὶ ὁ C. M.
Cubitt St. Richm
Australia.
'Ο Panayiotis
25 Grace St., Tor
pada, ζητεῖ ν' ἀλλη-
ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα,
καὶ τὴ μετανάστευ-
'Ο Telis P
να Av. Toronto C
ν' ἀλληλογραφῆσῃ
Λίνα» ἀπὸ τὴ Σπ-
'Ο C. G. S. to S
nis, 1048 St. L
Q. Canada, ζητεῖ
με 'Ελληνίδες, ἡλ-
νων, με σκοπὸ τὴ
λο ἤθελε προκίψει.
ραίτητῃ.
'Ο George
mou, 8 James S
bourne, Australia,
λογραφῆσῃ με νέες
27 χρόνων, στὴν ἑ-
γλώσσα, με σκοπο-
καλεῖ δὲς ἀπαντ-
μιὰ φωτογραφία τ-
'Ο George
22 Bowen Road
Australia, μοφο-
στατος, ζητεῖ ν'
νέες ἀπὸ τὴν 'Ελ-
μψι ἀπὸ τὴν Κρι-
στὴν ἑλληνικὴ
γλώσσα, με σκοπο-
'Ο Gregor
5 Geneva Av. Tor
θέλει ν' ἀλληλογρ-

is Ababa, Ethio-
 γραφείον με νέες
 με σκοπό τη σύ-
 αλη σταθερές φι-
 αταρτίτητες.
 a c h e, Banff
 Canada, ζήτη ν
 ην «Ασκήση Ντι-
 Felekis (24
 ονών και οι δύο),
 S. Australia,
 ασησούν με «Ελ-
 ην περικό», ηλικίας
 σης, επιθυμούν να
 στείλουν μία φω-
 tocolou (42
 ell St. Leonard
 Australia, ζήτη ν
 ην «Ελληνίδες επί όλο
 16—22 χρόνων,
 η προκύψει.
 ntatillou
 Paximadas, Ci-
 —O N.S.W. Au-
 ν' αλληλογραφεί-
 η Ελλάδα, ηλι-
 ν. Φωτογραφία α-
 ngeloudis
 John Young St.
 Μοισιο, N.S.W.,
 ζήτη αλληλογρα-
 πει όλο τον κόσμο,
 ονών, στην ελλη-
 ώσσω, με σκοπό
 ύθσεις.
 Bullon St. 3869,
 ada, θέλει ν' αλ-
 ληλοφίλει από την
 άνω των 23 χρό-
 νων, με ηλικίας 18—
 20 γάμο, Παρκα-
 ο να στείλουν μία
 Sinatra (22
 ment St. Toronto
 ν' αλληλογραφεί-
 η Ελλάδα, με σκο-
 τογραφία απαράι-
 Poulin, 4005
 1, Montreal, Ca-
 αλληλογραφεί με
 δας, ηλικίας 18—
 από τη δημιουργί-
 α και ίσως αγορά-
 τογραφία απαράι-
 ure (34 χρόνων)
 onto Ont. Canada,
 οντο και χωρίς ύ-
 ν' αλληλογραφεί
 σης 23—27 χρόνων,
 ο. Θα προτιμούσε
 α έχον τελειώσει
 α είναι λεπτές
 stantin, 227
 A—Plouff, Mon-
 ν' αλληλογραφεί
 ο φρούτο από το
 lis, 614 North
 Springs Colorado,
 ν' αλληλογραφεί
 α μες, που κρύβε-
 ψευδώνυμο «Αντίο
 τεύχους.
 Skevos (28
 Pine Greek N.T.
 αλληλογραφεί με
 τογραφία απαραί-
 ηται ν' αλληλογρα-
 illiaras, 21
 mond, Melbourne,
 otis Spirow,
 onto, Ontario, Ca-
 αλογραφεί με νέες
 με σκοπό το γάμο
 σαι.
 apas, V Gene-
 ont. Canada, θέλει
 με την «Τρυφερή
 όρτη.
 S Delivian-
 Denis Montreal, P.
 ν' αλληλογραφεί
 ηλικίας 16—20 χρό-
 φίλια και ό,τι θα
 Φωτογραφία άπα-
 ios Econo-
 t. Abbottford, Mel-
 επιθυμεί ν' αλλη-
 ηλικίας κάτω των
 ελληνική ή αγγλική
 ό το γάμο. Παρα-
 σήσουν να στείλουν
 ούς.
 Evgenides,
 Moonaht Tasmania,
 μένος και ευκατά-
 αλληλογραφεί με
 άδες, κατά προτί-
 ητη ή την Καλομη-
 αγγλική ή Ιταλική
 ό το γάμο.
 y Manetas,
 onto Ont. Canada,
 σήσει με τη «Ντι-

s Savorou.
 Master Box 132
 ia, Afrika, επίθυ-
 σηση με "Ελληνικές
 ρων, με σκοπό
 ετανάστευσι.
 Christfi.
 et, London W.C.
 ν' αλληλογραφία
 σωτηρικού και του
 ληνική ή αγγλική
 ο την ανταλλαγή
 αταρσών. Φωτο-
 οι, ο Paylos
 αν), ο G. Karai.
 Konstantinos Ka-
 Lacey St. Hostel
 alia, ζητούν ν' αλ-
 νέες απ' όλη την
 17—23 χρόνων,
 τυτεί μιας σταθε-
 αλλο ήθελε έπα-
 s Konstan-
 von) Pesch. Köln,
 No 2, Germany,
 οραφή με "Ελ-
 αρικό, κατά πλο-
 Γυμνασίον, ήλι-
 νων, με σκοπό το
 άσταυσι.
 , Manchester Col-
 and Technology,
 Manchester 1, En-
 αλληλογραφία με
 μας, που κρυβον-
 ψευδώνυμα "Λευκή
 άμοζόνα". Φωτο-
 egrin, 2401
 Klyn, N.Y., U.S.
 αλληλογραφία με την
 ας". Ο Nick
 νων όποιο ίσχυει ή
 κει ν' αλληλογρα-
 φήσει με την «Θά σ
 O Athanas
 kis, Cite No 6,
 que έπίθυει ν' αλ-
 τη «Μικρή τσαχπίν
 πελο. Ο Νίκολ
 kinos, για τόν ό
 διευθύνει, ζητεί ν
 τη «Ντίνα» από τή
 τη «The oech
 nopoulos, 2
 Worcester Mass. U
 αλληλογραφία με
 πρότιμους ζανδες,
 χρόνων, στην έλλ
 γλώσσα.
 O Methodi
 stantinos, B
 Caddesi Poyraz A
 Tyrkiye, κάλως έγκ
 θυει ν' αλληλογρα
 δες 35—45 χρόνων
 άπαντήσουν νά στεί
 φία τους.
 O Panaqi
 98 Market St., Wor
 Australia, ζητεί ν
 νέες από την "Ελλ
 γμην, από την Πάτ
 γάμο Παροικίας δ
 στείλουν μία φω ογ

ΑΝΑΓΗΩΣΤΕΣ
ΕΣΩΤΕΡ
 "Η «Ντίνα» έχει
 Τουρκία. Η «Περ
 γραμμα από τόν Κ
 έχουν ή «Σοράγια»
 λα, ή «Παρήγορος
 κρη κυρία», ή «Μα
 ή «Χαμένη ζωή»,
 Λευκάδας», οί «Δ
 μένη κυρία», ή «Τά
 ή «Ωραία Γόρσσα»
 «Ντίνα» και το «

Μέλι
 ιδανική τροφή

πρωί απαραίτητον το
 και πηγή υγείας & ζωτικών



Προσπάτε τη
 Άνθη

'Εγγύσις γνησιότητος και δ

«...περιμένω».
Sios Liaka-
Trazegnies Belgi-
λληγογραφηση με
από τη Σκό-
ας Β. Κοκ-
ποιο ισχύει η ίδια
λληγογραφηση με
ν Καϊσαριανή.
aris Braou-
l Del Air Street
S.A., επιθυμεί ν
Ελληνίδες, κατά
ηλικίας 22-27
ηλικία ή αγγλική

ος Parakon-
eyoglu, Tepebaşı,
r. No 2, Istanbul,
ατεστημένος, επι-
ψηση με Ελληνι-
Παρακολί δασε
ουν μία φωτογρα-

otis Pitas,
lonnopolis N.S.W.,
λληγογραφηση με
δστ, κατά προτι-
ρη, με σκοπό τό-
ρες απευθύνουν να
ρφή τους.

**ΣΤΡΙΞΕ
ΡΙΚΟΥ**

γράμμα από την
μενα εσέναν» έχει
αναβά. Γράμματα
από την Καστέλ-
άγγελος», η «Μι-
νίνας», η «Νινόν»,
η «Όμορφη της
όμμες», η «Πονε-
νισ», η «Ζαννίτα»,
η «Ντούνια», η
Ακοπο κερασάκι»

*Από την "Αμερ-
«Μελίνο». Η «
γράμμα από την
ματά έχουν έπισης
Κυρίαρχη» και η «

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ

Ο Ήλιος
λίθης, Αδερα-
σε, θέλει ν' αλλά-
«Έρωτημένη μαθή-
κος Κάλιας (2
ρεάς 13, Τ. 4,
Grèce, που θα τα-
ρική για σπουδές
γραφηση με νέες
και εγκατεστημένο
25 χρόνων, εύπρε-
φωμένες, με σκο-
σκεψεναι και ιδώ-

Ο Ήρα κλη-
πούλους, Poste-
κόν, Αθήναι, Grèce
λληγογραφηση με
κόσμο, κατά προτί-
σλονίκη, με σκο-
κατό - ποστάλ.
Zorβωνος, Γ
φαδοί, Αθήναι, Γ
φήση με την ανα-
τήν Κύπρο, που τ
το ψευδώνυμο «Σ

Ο Κέρολο-
δης (34 χρόνων)
Κεντρικόν, Αθήνα
κόν, ευπαιδαγωγί-
σία στο εξωτερικό
γραφηση με μι-
θη, ευκατάστατη,
χρόνων, με σκο-
μετανάστεύσει. Φω-
τη. Ο Ίω. Δ.
νόμου Νο 8, Έξο-
νει ν' αλληγογρα-
τυ» από την Αθή-

**μέλι
τος**

Μάρκα
κή
ρίστης ποιότητας
ΔΦΟΙ Γ. ΠΙΤΤΑ
ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 35 • ΑΘΗΝΑΙ

που έχει γράμμα
 Αγοραπώλη» έχει
 Καλιφόρνια. Γράμ
 η «Συννεφισμένη
 Αντζέλιτα».
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
 Χατζή πα
 59, Λαμία, Gre
 λογράφου» της
 τρισούλα». Ο Νη
 77 χρόνια), Ζ. Μα
 Κουκάκη, Αθηναι
 δίδου στην Αμε
 βέλει ν' άλλοπο
 Έλληνίδες που έ
 ς έχει, ηλικίας 19
 ουσίσστες και μο
 ν, την ανταλλαγ
 ης Γιαννακό
 Restante, Κεντρι
 ce, επιθυμεί ν' αλ
 νées απ' όλο τ
 μμει από τη θσα
 ο "την ανταλλαγ
 Ο Άγγελος
 ασκοαση 12, Γλυ
 λει ν' άλλοπορα
 γράσου» μας απ
 κρέβεται κατά π
 κλάδα του πόνου
 ς Μαουρηλι
 1, Poste Restante
 Greece, πορφυ
 ς και με περι
 5, βέλει ν' άλλοπο
 Αθναία αγγλομα
 ηλικίας μέχρι 2
 ο τό γαμο και τ
 τογραφία απα
 Ατζίδης, Οικα
 ρχεια, Αθηναι, η
 φηση με τη «Τζ
 να.



ΚΑΛΥΜΝΙΑΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
CONSTAN ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Constant

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 28 • ΤΗΛ. 56-396

Ταχεία και ασφαλής καταπολέμησης Ρυτίδων, Λεκιδών, Φακίδων, υπερτριχώσεως. Παχυσαρκίας με τέλεια Μηχανήματα.

COLD CREAM

Lada's

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΕΡΜΑΤ. ΙΑΤΡΟΥ Γ. ΛΑΔΑ

- Κρέμα για τα ξηρά και εύαίσθητα δέρματα
- Τρέφει και ξεκουράζει το δέρμα
- Καταπραΰνει τούς έρεδιομους του.

Μέλι
ή ιδανική τροφή

Τὸ πρῶτὸ ἀπαραίτητον τὸ μέλι
Εἶναι πηγὴ ὑγείας & ζωτικότητος



Προσπάτε τὴν Μάρκα
Atiki
Ἐγγύσις γνησιότητος καὶ ἀρίστης ποιότητος

ΑΦΟΙ Γ. ΠΙΤΤΑ
ΣΟΚΡΑΤΟΥΣ 35 - ΑΘΗΝΑΙ



ΟΙ ΜΕΣΟΓΕΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ 1959

Κινδυνεύουν να γίνουν χωρίς αγωνίσματα στίβου!..

Πριν 10 περίπου χρόνια οι αθλητικοί αντιπρόσωποι των Μεσογειακών κρατών απεφάσαν να θεσπίσουν κάθε τέσσερα χρόνια αγώνες μεταξύ τους.

Ας καταλληλότερη εποχή διεξαγωγής τους διαλέξαν το χρόνο που προηγείται των Ολυμπιακών Αγώνων. Η απόφαση αυτή θεωρήθηκε σκόπιμη γιατί κατά τη διάρκεια της προολυμπιακής περιόδου, όπου όλα τα κράτη προστοιμάζουν τους αθλητές τους, είναι άναγκαίοι μερικοί σημαντικοί αγώνες.

Το συνέδριο αποφάσισε να γίνουν οι πρώτοι Μεσογειακοί αγώνες το 1951 στην Αλεξάνδρεια. Μετά 4 χρόνια ή Βαρκελώνη είχε την τιμή των φιλοξενήσεων των αθλητών των Μεσογειακών χωρών. Δέ μπορεί ωστόσο να πη κανείς ότι οι οργανώσεις των δυο πόλεων είχαν ευρεία συμμετοχή και επιτυχία από απόψεως επιδόσεων.

Στο συνέδριο που έλαβε χώρα κατά τη διάρκεια της τελεσεως των αγώνων, ο Λιέβανος ζήτησε την τιμή της οργανώσεως των επόμενων αγώνων του 1959. Η έντολη του δόθηκε ομοφώνως και η Ολυμπιακή Επιτροπή του Λιέβανου όρισε την προτομιασία, φιλοδοξώντας να γίνει ο Λιέβανος η πρώτη χώρα στην οποία οι Μεσογειακοί αγώνες θα αποκτήσουν παγκόσμιο κύρος.

Τα πράγματα πήγαιναν καλά μέχρι πέρσι, όταν η Διεθνής Ομοσπονδία Αθλητισμού που συζητάει στη Στοκχόλμη, απαγόρευσε στο Λιέβανο την τέλεση των αγωνισμάτων στίβου, με την αιτιολογία ότι στην οργάνωσή του 1959 δεν προσεβλήθη να λάβει μέρος το Ισραήλ, που είναι Μεσογειακό Κράτος και μέλος της Διεθνούς Αθλητικής Ομοσπονδίας.

Με σκοπό, λοιπόν, να τροποποιήσει την απόφαση αυτή της Δ.Ο.Α., ξεκίνησε προ εβδομάδος απ' τη Βρυξέλλες ο κ. Γκαμπριέλ Γκεμαγιέλ, πρόεδρος της Ολυμπιακής Επιτροπής του Λιέβανου, για να συναντήσει στο Παρίσι τον κ. Οττό Μάγιερ, γραμματέα της Διεθνούς Αθλητικής Ομοσπονδίας.

Μέχρι της στιγμής, η συνάντηση αυτή δεν έχει πραγματοποιηθεί. Ο κ. Γκεμαγιέλ όμως κατά τη διάρκεια του

απ' τη Λωζάνη δήλωσε στους αντιπροσώπους του τύπου, ότι ο Λιέβανος θα διοργανώσει τους Μεσογειακούς αγώνες έστω και χωρίς πρόγραμμα αγωνισμάτων στίβου.

Ο Λιέβανος θα πραγματοποιήσει όπως δήλωσε τη συνάντησή των Μεσογειακών κρατών, έπειτα, στην ανάγκη, δε θα γίνουν αγώνες στίβου, αν η Δ.Ο.Α. επιμείνει στην απόφαση, που είχε πάρει στη Στοκχόλμη, χωρίς να είναι καλά πληροφορημένη.

Στην περίπτωση των δημοσιολογίων γιατί δεν προσαρμόζεται το Ισραήλ, ο Λιέβανος πρόδωσε απάντηση.

— Δε μπορούμε... Είμαστε έτοιμοι σε εμπόλεμο κατάσταση με το Ισραήλ και οι στρατιωτικές δυνάμεις μας κρατούν τα σύνορα σε τρόπο ώστε να γίνει σεβαστή και από τις δυο πλευρές, η συμφωνία που έγινε για ανάκαμψη.

Αν μετάσχει το Ισραήλ, οι Μεσογειακοί Αγώνες δε θα γίνουν μέσα στο κλίμα που όλοι θέλουμε, μέσα σε ατμόσφαιρα ειρήνης.

Το σπόρ δεν είναι πάνω από τις πολιτικές διαμάχες: τον διεκώμε ένας δημοσιογράφος.

Ναί, βέβαια. απάντησε. Αλλά κανείς δεν ξαφνιάστηκε, όταν το Βέλγιο στα 1920, η Γαλλία στα 1924 και η Αγγλία στα 1948 δεν προσέκαλε στους αγώνες, που οργανώσαν, ωρισμένα κράτη, όπως τη Γερμανία και την Ιαπωνία. Δεν τα προσέκαλεσαν, για να αποφύγουν τις αντιδράσεις του κοινού και τα έκτροπα που θα μπορούσαν να γίνουν και που θάταν σ' άλληθια δραματικά. Βρισκόμαστε κι' εμείς στην ίδια ακριβώς περίπτωση.

Ο κ. Γκεμαγιέλ είναι διατεθειμένος, αν αποτύχουν οι προσπάθειές του στο Παρίσι, να μεταβεί στο Λονδίνο και να επιδιώξει να συναντηθεί με το μαρκήσιο του Έστερ, πρόεδρο της Διεθνούς Αθλητικής Ομοσπονδίας.

Για την ίδια ακριβώς υποθέσει ταξιδεύει στο Λονδίνο αυτή τη στιγμή και ο πρόεδρος της Αθλητικής Ομοσπονδίας (Σ.Ε.Γ.Α.Σ.) του Λιέβανου, κ. Νόσιγκ Μαζντολάι.

Η δραστηριότητα που δείχνουν οι αθλητικοί αντιπρόσωποι του Λιέβανου πείθουν τον

φιλάθλο κόσμο της Εύρώπης για την προσπάθεια που καταβάλλεται να έχουν οι Μεσογειακοί αγώνες του 1959, διεθνής επιτυχία.

Παράλληλα με τις αποστολές αυτές και τις συζητήσεις, στις αθλητικές εγκαταστάσεις της Βρυξέλλας εργάζονται πυρετωδώς πολλοί εργάτες κάτω από την επίβλεψη ειδικευμένων μηχανικών, για να βελτιωθούν όλοι οι αθλητικοί χώροι.

Πρέπει να σημειωθεί ότι οι τεχνικές εγκαταστάσεις του συγκροτήματος Σταδίων της Βρυξέλλας, είχαν κατακρίνει την εποχή των εγκαίνιών τους, που συνέπεσε με την οργάνωση των Παναθηναϊκών Αγώνων.

Αυτή τη στιγμή, οι αθλητικές αυτές εγκαταστάσεις ανακαινίζονται εξ ολοκλήρου, ώστε το στάδιο να μπορεί να περιλαμβάνει 50.000 θεατές, ή πια 4.000, το στάδιο της Ιππασίας 1.500 και το στάδιο για τα σπορ που γίνονται σε αίθουσα με ανοιχτό ταβάνι 6.000.

Για τους Μεσογειακούς Αγώνες του 1959, εκτός απ' τα αγωνίσματα στίβου, προβλέπονται, μπόδε, ποδηλατικοί αγώνες, ξιφασκία, ιππασία, ελευθέρα πάλη, σκοποβολή, κολύμπι και ιστιοπλοία. Επίσης θα περιλαμβάνονται τα ομαδικά αγωνίσματα, μπάσκετ, μπόλ, ποδόσφαιρο, βόλλευ, κολύμπι, γκολφ, κ.λπ.

Μέχρι στιγμής στους Μεσογειακούς Αγώνες του Λιέβανου έχουν δηλώσει συμμετοχή τουλάχιστον: Ισπανία, Γαλλία, Ελλάδα, Τσίνα, Τουρκία, Μονακό, Άραβική Δημοκρατία, Γιουγκοσλαβία και φυσικά, ο Λιέβανος.

Μερικά απ' τ' ανωτέρω κράτη έχουν δηλώσει συμμετοχή με πλήρεις ομάδες για όλα τα αθλήματα. Οι οριστικά δηλώσεις των αθλητών και των ομάδων μερικές εβδομάδες πριν απ' τους αγώνες.

Κατ' αρχήν οι Μεσογειακοί Αγώνες επρόκειτο να γίνουν στο Σεπτέμβριο. Οι Αθλητικοί Ομοσπονδίες όμως της Γιουγκοσλαβίας της Τουρκίας και της Ελλάδας, έδηλωσαν και της συμμετοχής, γιατί αδυναμία την ίδια εποχή θα διεξαχθούν οι Βαλκανικοί Αγώνες στο Βουκουρέστι. Γι' αυτό, απ' αυτό, με νεότερη απόφαση, η Αθλητική Ομοσπονδία του Λιέβανου μετέθεσε την ημερομηνία της τελεσεως τους για το δεύτερο δεκαπενθήμερο του Οκτωβρίου.

Για την Ελλάδα, έχει μεγάλη σημασία αν οι αντιπρόσωποι των Αθλητικών Ομοσπονδιών του Λιέβανου πετύχουν την άδεια να οργανώσουν και αγώνες στίβου, δίχως τη συμμετοχή του Ισραήλ. Η αντιπροσωπεία της χώρας μας στα άλλα αθλήματα του προγράμματος θα είναι άσβεστοτάτη.

ΧΑΡΗΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Ρουκέλες

- 1) ΚΑΛΑΜΙ. 2) ΑΤΑΜΑΝ. 3) ΜΩΡΟΥΑ. 4) ΑΙΜΑΝΙ. 5) ΑΝΑΝΑΣ. 6) ΝΑΥΤΙΑ. 7) ΚΙΝΙΝΗ. 8) ΙΣΑΛΟΣ. 9) ΛΑΙΜΟΣ. 10) ΔΕΚΑ. 11) Τέσσερις ύφες ένας γαμπρός. 12) 410.

Κινηματογραφικό παιχνίδι:

- 1) Τρία. 2) 10. 3) Χίλια. 4) 10.000. 5) 13. 6) Τρεις. 7) Πέντε. 8) Έπτά. 9) 52. 10) Δέκα. 11) Τέσσερις ύφες ένας γαμπρός. 12) 410.

Μικρά προβλήματα

- 1) 175 χιλιόμετρα χωρίζουν το Α από το Β. Τα 3/5 της διαδρομής είναι 105 και χρειάζονται 2 1/2 ώρες για να διανυθούν με 42 χιλιόμετρα την ώρα. Τα δε υπόλοιπα 70 χιλιόμετρα το πούλμαν τα διανέει σε δύο ώρες με 35 χιλιόμετρα την ώρα.

- 2) 7+3=5
9-6+2=5
8+1-4=5

- 3) 60 νεοσύλλεκτοι (είναι το ελάχιστο κοινό πολλαπλάσιο των 4, 6 και 10),
4) 5-4X2=18
ή 5X4-2=18
και 9X7-3=60

Έλλειψύφωνο

«Ανθρωπος αγράμματος, ξύλο απελέκητο».

Συλλαβόριφος

Πίθος (Πι — Θως).

Όμοιότητες

Δοχεία και ψάρια όμοια: 1 και 6. Ψάρια όμοια σε δοχεία ανόμοια: 3 και 8. Όμοια δοχεία με ψάρια ανόμοια: 4 και 7.

Η λύσις του υπ' αριθ. 732 σταυρολέξου ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΑΝΝΑΜ — ΓΑΛΑΞΙΟΠΕΤΡΑ. 2) Ο. ΛΙΓΑ. 3) ΤΑΣΟΣ — ΝΙΝΑ — ΑΡΤΙΟΣ. 4) ΔΑΙΚΑ — ΑΒΑ. 5) ΠΑΡΑΝΟΜΗ — ΑΝΑΣΤΗΜΑ. 6) ΑΝΤΡΑ — ΔΑΔΝΙΣ. 7) ΔΑ — ΑΕΚ — ΤΟΜ — ΑΤΙΜΟΣ. 8) ΟΛΟ — ΚΑΝΑΡΗΣ — ΑΠΟΧΗ. 9) ΣΑΡΑ — ΣΑΜΑΤΑΣ — ΑΔΑΜ. 10) ΙΛΑΡΑ — ΜΕΤΟΧΕΣ — ΑΙΑ. 11) ΣΑΝΙΔΙ — ΙΟΣ — ΠΥΡ — ΟΙ. 12) ΔΕΣΜΟΣ — ΜΑΝΟΣ. 13) ΑΡΤΑΝΙΩΝ — ΜΑΛΕΝΚΩΦ. 14) ΙΟΝ — ΜΟΡΑΝ. 15) ΝΙΝΤΙ — ΤΟΝΙ — ΟΣΠΕΡ. 16) ΡΟΥΑΝ. 17) ΑΡΝΗΣΙΚΥΡΙΑ — ΗΛΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΑΝΤΑΠΟΔΡΑΣΙΣ — ΑΡΝΙΑ. 2) Α. ΛΑΛΑ. 3) ΝΟΣΗΡΑ — ΟΡΑΝ — ΤΕΙ. ΟΝ. 4) ΑΝΑ — ΑΡΙΑΔ. 5) ΜΩΣΑΝΤΕΚ — ΑΔΕΝΙΤΣ. 6) ΔΟΡΚΑΣ — ΙΣΙΟΙ. 7) ΓΟΝΙΜΑ — ΝΑΜ — ΜΑΝ — ΡΚ. 8) ΑΛΙΚΗ — ΤΑΜΕΙΟΝ — ΤΟΥ. 9) ΑΙΝΑ — ΑΟΡΑΤΟΣ — ΜΟΥΡ. 10) ΑΓΑ — ΑΔΗΜΙΟΣ — ΜΟΝΑΙ. 11) ΖΑ — ΑΝΩ — ΣΑΧ — ΜΑΡΙΝΑ. 12) ΑΒΑΝΑ — ΣΕ. ΠΑΛ. 13) ΠΑΡΑΣΙΤΑ — ΣΥΝΕΝΟΧΗ. 14) ΤΣΙΠΑ — ΡΟΝ. 15) ΤΡΙΤΗ — ΜΟ. ΔΑ — ΣΚΟΠΟΙ. 16) ΟΧΑΪΟ. 17) ΑΙ. ΣΙΑ — ΣΗΜΑΙΟΦΟΡΟΣ.

ΟΙ

Οι κάτοικοι 10.000 πλανητών ταξιδεύουν στο "Άπειρο"

«Ένας από τους παγκοσμίου γνωστούς ειδικούς των διαπλανητικών ταξιδιών, ο δόκτωρ Γουίλιαμ Λέυ, υπολογίζει ότι υπάρχουν στο Γαλαξία μας περί τα 20 διασκοιτομήρια ήλιοι κι' ότι οι μισοί τουλάχιστον απ' αυτούς έχουν πλανητικά συστήματα. Στο δικό μας ήλιο υπάρχει σύστημα, μόνο δυο πλανήτες—η Γη και ο Άρης—παρουσιάζουν κατάλληλες συνθήκες για την ανάπτυξη ζωής. Άλλα, ως υποθέσουμε ότι η αναλογία είναι ακόμη μικρότερη στα άλλα πλανητικά συστήματα, ότι δηλαδή μόνον ένας πλανήτης στους 100 έχει ζωντανά όντα. Κι' έτσι ακόμη, θα υπάρχουν 100 εκατομμύρια πλανήτες με ζωή στο Γαλαξία μας. Απ' αυτούς όλους, ως υποθέσουμε ότι μόνο το 1 εκατομμύριο (ένας στους 100 δηλαδή) έχει κατοίκους με νοημοσύνη. Κι' αν μονάχα στο ένα εκατοστό απ' αυτούς υπάρχει τέτοια επιστημονική και τεχνική πρόοδος, ώστε να επιχειρήσουν οι κάτοικοι τους διαπλανητικά ταξίδια, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι θα διατρέχουν ήδη το Γαλαξία τα διαστημόπλοια 10.000 πλανητών! Δεν είναι και λίγα!...



— Έδώ είναι και οι τρεις φωτογραφίες... είπα ο συμβολαιογράφος στη Λέλα.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

γελ! Έκανε δυο μέρες να γυρίσει... Κι' όχι έπειδή τον άγαπούσε τόσο πολύ, και πήγε μαζί του, αλλά από πεσμό. Κι' αυτό το πεσμό την καταστρέψε. Έπεσε άρρωστη τρεις μήνες. Κι' ένα βράδυ έκμυστηρευθηκε στη γιαγιά σου πως θα γινόταν μητέρα. Έκείνη στενοχωρήθηκε και την άλλη μέρα νύφηκε για να πάει να συναντήσει τους γονείς του. Φαντάσου τι ταπεινώσει ήταν αυτό για τη γιαγιά σου!... Όταν όμως ήφτασε μπρος στο σπίτι τους βρήκε κηδεία!... Και πώς, νομίζεις, είχε πεθάνει; Ο πατέρας σου είχε σκοτωθεί την προηγούμενη ημέρα. Πώς έβρισκε τι ταχύτητα έτρεχε και αναποδογυρίστηκε τ' αυτοκίνητό του πάνω στο βραγμένο δρόμο.

«Η απελτίσια της γιαγιάς σου ήταν τόσο μεγάλη, που λυποήθηκε και την έφεραν με ταξί στο σπίτι της. Μαύρο πένθος και καταθλιπτική λύπη βασίλευαν σ' αυτό το σπίτι, που οι πόρτες του κλειστήκαν σε όλους τους φίλους και γνωστούς, για να μη διαδοθεί το σκάνδαλο...»

«Οι μήνες περνούσαν ώπου μια μέρα ήρθες στον κόσμο έσύ, δίχως πατέρα. Τότε συνέθεσε κάτι παραέξοτο. «Ο, σο σε μίσησε η μητέρα σου, τόσο σ' αγάπησε η γιαγιά σου και σ' ανέλαβε στην προστασία της. Κι' ενώ η μητέρα σου έφυγε για το εξωτερικό, μόνη της, η γιαγιά σου έφερε εδώ μέσα νταντάδες και παραμάνες για να σε περιποιούνται.

«Έπειτα από καιρό, η μητέρα σου γύρισε από το εξωτερικό. Και μία μέρα αγάπησε σ' αλήθεια ένα νέο, που είχε επιχειρήσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Κι' αυτός την άγαπούσε, μα το μόνο εμπόδιο για το γάμο τους ήσαν έσύ. Έκείνος δεν ήθελε να σε αναγνωρίσει για δικό του παιδί, μα κι' η μητέρα σου έδειχνε αδιαφορία γι' αυτό το ζήτημα. Η μόνη που έπαινε ήταν η γιαγιά σου, αλλά κι' αυτή στο τέλος υποχώρησε, γιατί φοβόταν καμιά νέα απογοήτευση από την κόρη της.

«Έτσι παντρεύτηκαν κι' έμειναν σ' αυτό το σπίτι δυο χρόνια, γιατί οι δουλειές εκείνου τον υποχρέωναν να μείνει στην Ελλάδα και γιατί ήλπιζε στη μεγάλη περιουσία της γιαγιάς σου. «Όταν πέθανε όμως εκείνη τους πληροφορήσαν πως όλη την κληρονομία της την είχε αφήσει σε σένα... «Τότε έφυγαν απ' αυτό το σπίτι κι' έσένα, σ' έδειξαν εσωτερική σ' ένα σχολείο της Έλβετίας. Έτσι, ενώ φρόντιζα για σένα όλη αυτή τα χρόνια, εμένα είχε διορίσει η μαμά σου διαχειριστή της περιουσίας σου και κηδεμόνα σου, με την έντολη να σου τα παραδώσω όλα, όταν θα έκοινοες τα είκοσι

δύο σου χρόνια.

«Σήμερα, λοιπόν, έκοινοες τα είκοσι δύο χρόνια...

«Ο συμβολαιογράφος άνοιξε ένα μεγάλο φακέλλο. «Έδώ μέσα, είπε, είναι τα πολύτιμα κοσμήματα της οικογένειάς Μολάμη. Έδώ είναι τα έγγραφα του παλαιού σου και της διαθήκης, έδώ οι τρεις φωτογραφίες η μία του πατέρα σου, η άλλη της μητέρας σου και η τρίτη της γιαγιάς σου. Εκτός απ' αυτά όλα μου άναβες, τότε, να σου πω ότι είσαι ελεύθερη να παντρευτείς τον άντρα που θ' αγαπήσεις, αλλά να μην εγκαταλείψεις ποτέ αυτό το παλιό σπίτι των προγόνων σου. Να το επιδιωρθώσεις, να το μετατρέψεις, να το περιποιηθείς αλλά να μη το αφήσεις.

Τη νύχτα εκείνη δεν κοιμήθηκε η Λέλα. Την πέρασε ανάμεσα στα κειμήλια και τις αναμνήσεις που της άφησε ο συμβολαιογράφος. Την άλλη μέρα πήγε στο νεκροταφείο και γονάτισε μπρος σε δύο τάφους: Τον τάφο της γιαγιάς της και στον τάφο του πατέρα της, που δεν τον είχε γνωρίσει ποτέ!...

MIPANTA



— Τέλος πάντων τί σ' έπιασε ξαφνικά, Μικαλάκη, κι' έρρεσαι κάθε πρωί να μευή πής «καλημέρα»;

*#*σελίς*της*γυναίκας*

ΝΕΑ ΤΑΓΙΕΡ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ λέξη της μόδας είναι τα ταγιέρ. Έμφανίζονται όμως με άνετα νέα μορφή. Δεν έχουν δηλαδή την τυπικότητα και την κλασική εμφάνιση των ταγιέρ, που ξέρουμε ως τώρα.

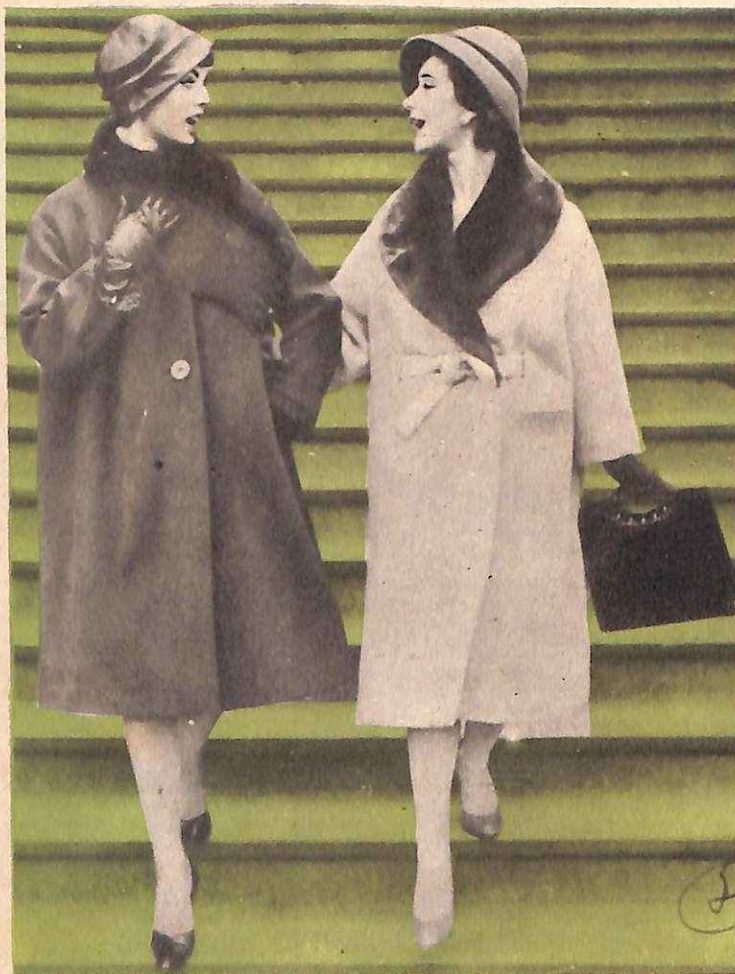
Τα χαρακτηριστικά της, είναι πρακτικά και δεν έχουν τίποτα, που να δεσμεύει το σώμα και να μην δίνει απόλυτη ελευθερία στις κινήσεις.

Οι βέστες, μάλιστα, που είναι κοντές και ριχτές, συντελούν πολύ στο να επιτυγχάνεται αυτό.

Οι «κού», τις οποίες ακολουθούν, μολοντί δεν απομακρύνονται από τη βασική γραμμή, παρουσιάζουν ωστόσο μεγάλη ποικιλία στις λεπτομέρειες.

Μιά χαριτωμένη θέα π.χ. που συνοδεύει μιά ολόρθη φούστα, έχει το κουμπωμά εμβύγραμμο με τρία μόνο κουμπιά, γιατί το μάκρος της, που φτάνει ως την αρχή μόνο των γοφών, δε χρειάζεται περισσότερα.

Όσο για το μυτερό άνοιγμα του λαιμού, καταλήγει κάτω από τον κα-



Δύο χαριτωμένα και πολύ χαρακτηριστικά επανωφόρια το ένα σε ριχτή γραμμή, το άλλο με ζώνη μόνο μπροστά.

τεραστό γιακά σ' ένα τυπικό φιδίκο από το ίδιο ύφασμα του ταγιέρ. Τα μανίκια της βέστας είναι χαμηλά εφαρμοσμένα στους ώμους και το μάκρος τους ακολουθεί τη μόδα των τρουά-κάρ.

Άλλη σκεπτόζικη θέα εμφανίζει μιά άλλη ιδιοτροπία, που της προσδίδει έναν έντελο ιδιαιτέρως χαρακτηρισμό.

Είναι κι' αυτή κοντή σαν την προηγούμενη, τελειώνει όμως σε μιά φαρδιά φάσα, που συγκεντρώνει πάνω από τη μέση την ελαφριά σουρίτσα της βέστας, δίνοντας συγχρόνως την εντύπωση του κοντόταλλου.

Η θέατα κουμπώνει στο σημείο ακριβώς της φάσας με τρία κουμπιά. ενώ προς τα επάνω δεν κουμπώνει μόνον, αλλά φοριέται κλειστή ως τη ρίζα του λαιμού, όπου σχηματίζει στρογγυλό τελείωμα.

Τα μανίκια ακολουθούν πάντα τη χαμηλή ένωση στους ώμους, ενώ το μάκρος τους ξεφεύγει από το καθαρό τρουά-κάρ, χωρίς ωστόσο να είναι και τελείως μακριά.

Τη σκεπτόζικη αυτή θέατα συνοδεύει μιά εμβύγραμμη φούστα, που έχει αρκετή άνεση στο επάνω μέρος χωρίς σε μερικές ελεύθερες πένες, που είναι τοποθετημένες γύρω στη μέση.

Αριστερά: Ταγιέρ με δετό φιδίκο κάτω από τον γιακά. Δεξιά: Μοδάτο ταγιέρ με φαρδιά φάσα στη βέστα.

ΣΥΝΟΛΑ ΦΟΥΣΤΑΣ — ΒΕΣΤΑΣ

Έχουμε και τα σύνολα φούστας και βέστας, που τόσο εύνοει η μόδα. Εδώ η θέατα ξεφεύγει λίγο από το γνωστό τύπο, γιατί το άνοιγμα της, δε φτάνει ως κάτω, αλλά σταματάει πιο επάνω σαν να έπρόκειτο για μπλούζα. Για να το επιτύχουμε αυτό, βάζουμε μπροστά μιά ροφή, που από τη μέση κι' επάνω μένει ανοιχτή, εξέχοντας λίγο, κι' αυτή αποτελεί το κουμπωμά.

Το κλείσιμο του λαιμού είναι στρογγυλό, χωρίς γιακά, και τα μανίκια λίγο κοντύτερα από τρουά-κάρ.

Η φούστα είναι κλός, με φύλλα, και η μεσαία ραφή της ακολουθεί κι' αυτή το σκέρτος της βέστας στο κουμπωμά.

Τα κουμπιά είναι τέσσερα και τέσσερα κι' από ένα σε κάθε μανίκι.

Γι' αυτό το σύνολο χρησιμοποιούμε κάθε είδος λαϊνάζ, μονόχρωμο ή φανταζί, ανοιχτόχρωμο ή σκούρο.

ΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Το χαρακτηριστικό των φετεινών επανωφορίων είναι η άνετη ριχτή γραμμή. Αυτή, άλλωστε, είναι που τα καθιστά εξαιρετικά ευχάριστα.

Και εδώ διάφορες ανουβωτές ποικιλίες της βασικής τους «κού» και δίνουν στο κάθε επανωφόρι ένα ιδιαίτερο χαρακτήρα.

Άλλα κουμπώνουν εμβύγραμμο από πάνω ως κάτω, άλλα κουμπώνουν σταυρωτά κι' άλλα εμφανίζουν πρωτοτυπίες.

Σ' ένα ριχτό άνετο επανωφόρι, βλέπουμε π. χ. για κουμπωμά ένα μόνο κουμπί στο σημείο της μέσης, ενώ λίγο πάνω απ' αυτό το κουμπί, η κόψη του επανωφορίου σχηματίζει μιά προέκρη, σ' α' ήταν τέλος ενός κασκόλ που καταλήγει μάλιστα σε κρόσια και κουμπώνει διαγωνίως.

Τα κρόσια, καθώς ξέρουμε, είναι πολύ της μόδας και τα βλέπουμε και στα μανίκια.

Φυσικά, η μανικοκόλλησι είναι πάντα χαμηλά τοποθετημένη.

Το επανωφόρι που σ' περιγράφουμε στολίζεται επί πλέον και μ' ένα γούνινο μετρίο μεγέθους γιακά και η γούνα συνεχίζεται και μέσα από την προέκρη του κουμπωμάτος, προεξέχοντας στο πάνω άκρο.

Άλλα, ως δούμε και μιά άλλη χαρακτηριστική γραμμή ενός μοδάτου επανωφορίου.

Αυτό είναι λιγότερο άνετο μπροστά, γιατί μιά ζώνη κρυφή πίσω ξεπροβάλλει μπροστά από δυο ανοίγματα στα πλάγια και δένει μιά θηλεία. Πίσω το επανωφόρι διατηρεί τη χαρακτηριστική άνετη γραμμή του.

Τα μανίκια εδώ είναι μακριά και ο γιακάς μάλλον μεγάλος.

Η γούνα παίζει μεγάλο ρόλο εφέτος στα επανωφόρια. Για τα σπορτίφ χρησιμοποιούμε τη γούνα καστόρ στο φυσικό της χρώμα, καθώς και το άστρακάν εκεί που ταιριάζει το μαύρο χρώμα.

Για ύφασμα βλέπουμε πολλά λαϊνάζ χονδρά μονόχρωμα ή φανταζί και σκωτσέζικα σε σκούρους συνδυασμούς χρωμάτων.

ΟΙ ΔΕΡΜΑΤΙΝΕΣ ΒΕΣΤΕΣ

Εφέτος κάθε γκαρνταρόμπα δε μπορεί παρά να περιλαμβάνει, αν όχι Η βέστα αυτή είναι απαραίτητη σε κάθε φιλάθλη γυναίκα γιατί είναι περισσότερες, τουλάχιστον μιά βέστα δερματίνη.

Το πιο πρακτικό κοστούμι για τη ζωή στο ύπαιθρο.

Η κόψη, την οποία ακολουθούν αυτές οι βέστες, είναι απλή, έχει όμως πάντα ναυίτη, που φτάνει κάποτε ως κάτω από τις μασχάλες.

Όταν η βέστα είναι κάπως μακρύτερη, έχει οριζόντιες ραφές, που σχηματίζουν σ' α' σόλisma στη βέστα και υπογραμμίζονται με εξωτερικά γιακά.

Αυτές οι δερματίνες βέστες, έξ' άλλου, έχουν συνήθως το κλείσιμο τους ως τη ρίζα του λαιμού και συμπληρώνονται με στρογγυλούς κατεστούς γιακάδες.

Πολλές φορές ακολουθούν και την ραγκλάν κόψη, που προσθέτει τη χάρη της κι' αυτή στη βέστα.

Οι τσέπες αποτελούν το απαραίτητο σόλisma, ενώ συγχρόνως είναι πρακτικές και χρήσιμες.

Όσο για τα χρώματα, συνηθίζονται πολύ, έκτος από το φυσικό χρώμα του δέρματος, και το πράσινο και το μπλε και το καφέ.

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ανάμεσα στα διάφορα καπέλλα της φετεινής μόδας, θέλουμε να γίνετα μεγάλη χρήση του βελούδου και καστοριού. Τα χρησιμοποιούμε μόνον τους το καθένα ή σε συνδυασμό.

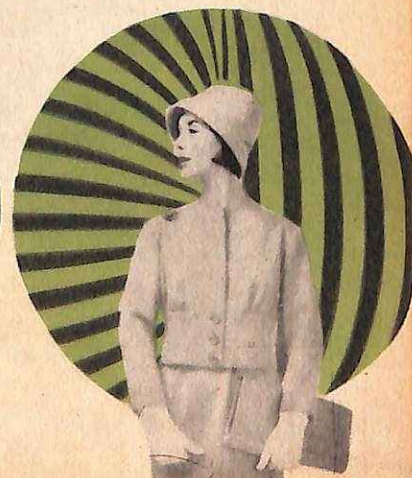
Βλέπουμε όμως τόκες ή καπελλάκια στον τύπο μπονέ με την καλό-τα από καστόρι, ενώ το βελούδο περιβάλλει την καλότα από το κάτω της μέρος. Έτσι κολακεύει το πρόσωπο με την απαλότητά του.

Ο συνδυασμός αυτός συμπληρώνεται ενίοτε και από συνδυασμό δύο χρωμάτων σε κτυπητές αντιθέσεις.

Μιά καλότα σε κωνικό σχήμα από λευκό καστόρι, συνδυάζεται με μαύρο βελούδο, ενώ μιά άλλη από καστόρι σε χρώμα ροδι συνδυάζεται με βελούδο μπλε-μαρεν φωτεινό.

Αυτο το βελούδο αποτελεί το γαρνίρισμα του καπέλλου, είτε πρόκειται για καπέλλο με μπόρ, είτε χωρίς.

Φυσικά, δεν αποκλείεται και η κατασκευή ολόκληρου του καπέλλου μόνο Φυσικά, δεν αποκλείεται και η κατασκευή ολόκληρου του καπέλλου μόνο



1 και 2) Κοριτσιότικο και αγοριότικο κοστούμια από σκωτσέζικο και μονόχρωμο λαϊνάζ. 3 και 4) Ποδίσσα από γάυλον ύφασμα για κοριτσάκι και αγορίστικη φουφούλα. 5 και 6) Μοδάτα αγορίστικα κοστούμια.

από βελούδο. Αυτό χαρακτηρίζει τα άμπιγιέ καπέλλα απογευματινά ή θραυτικά.

Γι' αυτά τα καπέλλα διαλέγουμε ζωηρούς χρωματισμούς, που είναι τόσο της μόδας για τ' απόγεμα. Άλλα για τα θράυα προτιμούμε τ' απαλά χρώματα.

Υπάρχουν όμως και οι διάφορες άπομιμήσεις, από «πλαστίκ», που δεν ύστερούν διόλου σε εμφάνιση.

Οι πλακέ τσάντες θεωρούνται πιο άμπιγιέ και είναι γι' αυτό πιο κατάλληλες γι' απογεύματα.

Το τετράγωνο σχήμα με μεταλλικό φερμουάρ είναι πολύ της μόδας και χρησιμοποιούμε δέρμα λουστρίνι ή σουέτ μαύρο ή χρωματιστό.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ο συνδυασμός σκωτσέζικου και μονόχρωμου είναι πάντοτε πολύ της μόδας.

Είναι ένα γούστο από και κομψό συγχρό-ως, ιδιαίτέρως ταιριαστό για τα παιδιά.

Αυτός ο συνδυασμός γίνεται με διαφόρους τρόπους και έχει πάντα τη χάρη του.

Για δύο αδελφάκια π.χ., αγόρι και κορίτσι, μπορείτε να επιδώσετε το ίδιο μο-φο γούστο, συνδυάζοντας το σκωτσέζικο και το μονόχρωμο σε αντίθετο τρόπο.

Για το αγορίκι θα συνδυάσετε το φανελίνο μονόχρωμο κοντό παντελόνι με μιά σκωτσέζικη μπλούζα. Για το κοριτσάκι θα χρησιμοποιήσετε το ίδιο σκωτσέζικο για πλισσέδωτη φουτίτσα, ενώ η μονόχρωμη φανέλλα θ' αποτελέσει τη μπλούζα.

Τα χαριτωμένα αυτά σύνολα μπορούν να συμπληρωθούν και με μιά σχετική θέατα μονόχρωμη για το αγόρι, σκωτσέζικη για το κορίτσι.

Για τις κοπελίτσες, έξ' άλλου, είναι πολ- της μόδας τα ολόκληρα σκωτσέζικα φο-ρέματα με τη φούστα πλισσέδωτη και το μπουστάκι εμβύγραμμο και συχνά μακρύτερο από τη μέση. Έτσι η ένωση με τη φούστα γίνεται στη γραμμή των γοφών.

Για συμπλήρωσι έχουμε μιά δερματίνη ζώνη σ' ένα από τα χρώματα του σκωτσέ-ζικου, ενώ ένα λευκό γιακάδακι στολίζει το λαιμό και τα μανίκια έχουν λευκά πουα-νιέ.

Άλλη χρησιμοποίησι του σκωτσέζικου για τα κοριτσάκια είναι τα φορέματα, χο-ρίς μανίκια, που συνδυάζονται με λευκές μπλουζίτσες.

ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τόσο για τ' αγόρια όσο και για τα κο-ριτσάκια το κοστούμι μπλουζα-παντελόνι, που σχηματίζει φουφούλα, είναι πολύ πρα-κτικό.

Οι χρωματιστές φανέλλες σε απαλές ά-ποχρώσεις είναι ενδεδειγμένες γι' αυτά τα κοστούμια.

Η φουφούλα, που καταλήγει στη μέση σε μιά εφαρμοστή ζώνη, κουμπώνει στο μπουστάκι, ενώ στα πόδια δύο λάστιχα σχηματίζουν το φουσκώμα που δίνει όλη τη χάρη στο παιδικό αυτό κοστούμια.

Με αυτό μπορούν τα παιδιά να παίζουν ελεύθερα.

Για τα κοριτσάκια έχουμε τις ποδίσσες, που φοριούνται πάνω από τα φορέματα.

Έχουν κι' αυτές τα μπουστάκια τους και τη σουρωτή φουτίτσα. Γίνονται δε ά-πό ύφασμα γάυλον, που είναι τόσο πρακτι-κό στο πλύσιμο και το σιδέρωμα με χλιαρό σίδερο.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

Ντε-πιές με παράξενο κουμπωμά στη βέστα και στη φούστα.

ΟΙ ΤΣΑΝΤΕΣ

Έμφανίζονται πάντοτε σε ποικιλία χρωμά-των και σε διάφορα σχήματα.

Τις θέλουμε άλλοτε στενόμακρες, άλλοτε πλατειές και κοντές, άλλοτε αρκετά όγκω-δεις με μεγάλη χωρητικότητα, χωρίς στα πλατιά σουφλέ και άλλοτε πολύ πλακέ, τό-σο, που να διερωτάται κανείς τι μπορούν να χωράσουν.

Το καθένα από τα είδη αυτά έχει τη χάρη του και τον προορισμό του.

Οι τσάντες με τη μεγάλη χωρητικότητα είναι ο αναπόσπαστος σύντροφος κάθε γυναι-κας στην καθημερινή ζωή. Γίνονται από μπόξ και από τελατίνι σε διάφορα χρώματα αλλά οι πιο κομψές είναι αυτές που γίνον-ται από δέρμα κροκοδείλου.



1) Τσάντα με σκληρή βάσι και σουρές κάτω από το φερμουάρ. 2) Τσάντα από μπόξ σε σχήμα μακρόστενο. 3) Τσάντα πλακέ τετράγωνη.

Συγχρόνως, συνηθίζεται πολύ ο συνδυ-αμός του άστρου βελούδου με το μαύρο.

Επίσης, γίνεται μεγάλη χρήση γούνας στα καπέλλα. Στην αρχή η γούνα έθεωρείτο κατάλληλη μόνο για σπορτίφ καπέλλα, για τόκες που συνόδευαν γούνινα παλτά ή παλτά γαρνιρισμένα με γούνα, σαν εκείνη του κα-πέλλου. Τώρα όμως η γούνα χρησιμοποιεί-ται και για καπέλλα άμπιγιέ, που συνοδεύ-ουν, δηλαδή, τουαλέτες.

Φυσικά, οι άμπιγιέ γούνες είναι οι πιο λουσάτες και συνοδεύονται συνήθως και από μιά φαρδιά γούννη έσάρπα, θμια με τη γούνα του καπέλλου.

Οι γούνες που θεωρούνται άμπιγιέ είναι αυτές, που είναι πολύ άπαλές, ώστε να μπο-ρούν να σχηματίζουν ένα τυμπάν ή μιά άλ-λη φόρμα, που θυμίζει πολύ τα ρωσικά καλ-πάκια.

Τα άμπιγιέ γούνινα καπέλλα γαρνίρονται συνήθως με ένα κόσμημα και το κόσμημα αυτό συνδυάζεται με κάτι άλλο: Με τα σκου-λαρήκια, με το θραχιόλι ή με μιά καρφίτσα που στολίζει το κορσάκι.



ΤΟ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΠΟΥΛΙ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό ζούσε ένας βασιλιάς, που είχε τρεις γιους. Είχε κι 'έναν άπέραντο χτήμα με λογίων-λογίων δέντρα και λουλούδια. 'Ανάμεσα σ' αυτά θρισκόταν και μία χρυσομηλιά. 'Ο βασιλιάς άφες πολλές καθόταν και την καμάρωνε. Μά κάθε νύχτα ένα μαγεμένο πουλί μ' άλοχρσα φτερά και λαμπερά μάτια έρχοταν κι' έκλεβε ένα-δυό μήλα. 'Ο βασιλιάς πολύ πικραίνονταν γι' αυτό. Μία μέρα κάλεσε τα παιδιά του και τους είπε: — 'Η επιθυμία μου είναι να βρής και να μου φέρετε αυτό το πουλί ζωντανό. 'Οποιοί από σας το καταφέρνουν, θα πάρουν το θρόνο μου! Τα βασιλόπουλα προθυμοποιήθηκαν να εδχαριστήσουν τον πατέρα τους. Μά όταν ο πρώτος πήγε τη νύχτα να παραφύλαξη, τον πήρε ο ύπνος. Το ίδιο έπαθε κι' ο δεύτερος.

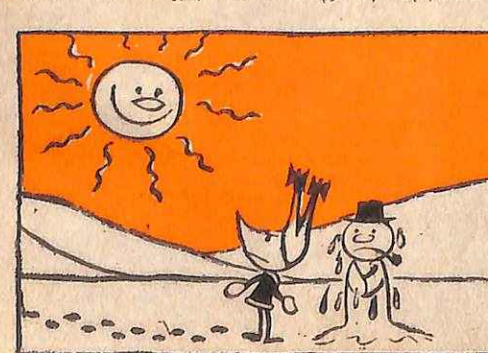


Ο λύκος ξαναφορτώθηκε στη ράχη του το βασιλόπουλο...

Επειτα παρουσιάστηκαν στον πατέρα τους κι' έβλεπαν ψέματα πως δεν είδαν κανένα πουλί. 'Ηρθε κι' η σειρά του τρίτου. Αυτός έβρινε τη νύχτα άγρυπνος. Σε μία στιγμή είδε να φωτίζεται το περιβάλλον και να παρουσιάζεται το πουλί, έτοιμο να κλέψει τα χρυσά μήλα. Σηκώθηκε τότε σιγά-σιγά, γιά να το πιάσει. Μά το πουλί, που κατάλαβε τον κίνδυνο, άνοιξε τις φτερούγες του να πετάξει. Το βασιλόπουλο μόλις πρόλαψε και το άρπαξε ένα χρυσό φτερό απ' την ουρά του. Το πήρε το πρωί στον πατέρα του κι' ο βασιλιάς έκρυψε το φτερό στην κάμαρά του. Τ' άβελια του τότε ζήτησαν που κατάφερε ο μικρός να παρουσιάσει κάτι απ' το μαγεμένο πουλί...

Την άλλη μέρα ο βασιλιάς τους ξαναείπε: — Ποιός από σας θα σταθεί άξιος να μου φέρη το πουλί; Τα βασιλόπουλα τότε, καθώς ας' έλογά τους, ξεκίνησαν άμέσως, γιά να βρουν το πουλί. Το μικρό βασιλόπουλο ώστόσο προχώρησε μόνον. Κι' εκεί που πήγαινε, βρέθηκε σ' ένα τρισταρό, όπου είδε μία πέτρινη στήλη, που είχε τα λόγια αυτά: «'Οποιος πάρη το δρόμο, που αρχίζει απ' το πίσω μέρος της στήλης, θα υποφέρει από κρύο και πείνα. 'Οποιος πάση το δεξιά, θα ζήσει αυτός, μά θα φοβηθή το άλογο του. Κι' όποιος πάρη το άριστερό, θα σκοτωθή ο ίδιος, μά τ' άλογο του θα ζήσει». Το μικρό βασιλόπουλο τράβηξε προς τα δεξιά. Τρεις μέρες και τρεις νύχτες έτρεχε και ξαφικά είδε μπροστά του έναν σταχτερό λύκο. Κακόμοιρο παλληκάρη, πως ήρθε εδώ; Δέ διάβαινε της στήλης τα λόγια; Κι' ώπου ν' άποσάσει ο λύκος τα λόγια του, κατασπάραξε το άλογο κι' έπειτα έγινε άφαντος.

Σπενχωρημένο το βασιλόπουλο πεζοπόρησε όλη την ημέρα και το βράδυ στάθηκε να άποσάσει. Άλλά νάσου πάλι ο λύκος. Κακόμοιρε, σε βλέπω κουρασμένο! του είπε. Άνέβα στη ράχη μου και πές μου πού να σε πάω.



Η Ζωίτσα προφυλάσσει το χιονάνθρωπό της από τόν ήλιο

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

από ένα χαμίνι

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΟΥΣΣΕΝΑΡ



ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Βόγγυσε, ρόγγυσε, χτύπησε τόν άέρα με τά χέρια του. — «Σαίν-Ναζαίρ»... Σκότωσε!... Οι καταντινταί!... μούγκρισε. Κι' έμεινε ύστερα άκίνητος. — Πέθανε, είπε ήσυχα ο γιατρός. Άλλοίμονο όμως! Παρ' όλη αυτή την προειδοποίηση, ή «Άστραπή» δέ υπάκουσε να προλάβη τη συμφορά! 'Η «Πόλις του Σαίν-Ναζαίρ» χάθηκε, μαζί μ' όλους τους επιβάτες και τα φορτία της.

Η μονομαχία με τά μαχαίρια

Ο Φρικέ είχε παρακολουθήσει τη σύντομη άγωνία του έπιβατικού άνισχυρου και παγωμένου από φρίκη. Είχε άπείσει πάνω στο πρωτόκατο κάταρτι και δεν έχασε την παραμικρή λεπτομέρεια της φοβερής εκείνης σκηνής. Στη μυριόστομη κρουαζιέ του τρόμου των έπιβατών του υπερωκεανού είχε άπαντήσει, απ' τα έγκυα του πειρατικού, ένας άπέραντος και πένθιμος στεναγμός, σαν παράπονο κολασμένων ψυχών. 'Ηταν οι μαύροι, που με τη σύγκρουση είχαν πέσει ο ένας πάνω στον άλλο και κυλιόνταν χάμω, πληγωμένοι, ματωμένοι.

Μά τί ενδιαφέρονταν γι' αυτό ο ληστοπειρατής; Μά πετούσαν άπλωσ στη θάλασσα όσους μαύρους είχαν πάθει κάποια σημαντική άβερια, και θ' άδειαζαν έτσι θέσεις γιά άλλους... Ο Φρικέ είχε κατάλαβε πιά πως οι καινούργιοι σύντροφοι του ήταν συγγενοί κι' αινώβοροι κακούργοι. 'Η πρώτη σκέψη του ήταν να πέση στη θάλασσα και να φτάση κολυμβώντας σε μία βάρκα του υπερωκεανού. Άλλ' ο Φλαςάν, που τ' άπρόλεπε όλα, τον είχε προειδοποιήσει πως κάθε τέτοια άπόπειρά του θα ίσοδυναμούσε με καταδίκη του άρπαάκου του εις θάνατον. Είχε διατάξει μάλιστα ν' άλυσοδέσουν το Μεγαλειότατο και να τον φυλάξουν ένας ναυτής, με την έντολή να του τινάξουν τά μυαλά αν ο Φρικέ δέ συμμορφωνόταν με τίς διαταγές του.

Έτσι το παιδί, που άγαπούσε πολύ το μαύρο άδερφό του, άναγκάστηκε να μείνη άπρακτο. Όταν ώστόσο άναγνώρισε την «Άστραπή», το δικό του καράβι, και δέκρινε στη γέφυρα τίς σιλουέτες του Άντρέ και του γιατρού, έβλεπας λυγμούς φοδόκωσε το στήθος του. Νόμιζε — Εύτυχός που προλάβαμε, είπε ψυχρά ο άξιωματικός.

Στο μεταξύ, ο Φρικέ είχε κατεβή απ' το κατάρτι κι' είχε άνακατευτή με τους ναύτες, που σχολίαζαν το έπεισόδιο χωρίς να μπορούν να ύποπτευούν την αλήθεια. «'Ούφ, φτηνά τ' γλίστρωσα! Έλεγε με το νού του. Μά θα τους χαλάσω εγώ τά σχέδια, σ' ότών των πληρωμάτων... Άχ, άς μ'ήν ήταν στα σίδηρα ο άδερφό μου!»

Κανείς άλλος δεν είχε άκούσει την κρουαζιέ του Φρικέ. Εύτυχός γι' αυτόν, γιάτι αλλιώς θα την πλήρωνε με τη ζωή του!

Η δραπετεύση του Φρικέ

Δυό μέρες άργότερα, το πειρατικό είχε πλησιάσει στα νοτιοαμερικανικά παράλια, αντίκρου στην έπαρχία Ρίο-Γκραντέ. Είχε άπταλλή και πάλι απ' τά κατάρτια του κι' ήταν γυμνός σαν πλάτη γέφυρα. Μερικά άδύνατα φώτα λάμπανε μακριά σ' όντον όρίζοντα. Το πλοίο προχωρούσε σιγά. Ο μηχανής του δεν άκούγονταν σχεδόν καθόλου.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Το πειρατικό πλοίο ξεκινάει, κινούμενο από μία μυστηριώδη και ίσχυρότατη μηχανή. Χάρις σε μία ριζική μεταμόρφωση του, ξεφεύγει απ' το πολεμικό «Άστραπή» που το κυνηγάει. Το πολεμικό αυτό είχε περβάσει προηγουμένως απ' το Χινδόκο, όπου βρίσκονταν ο Άντρέ κι' ο δόκτωρ Λαμπεριέρ, και τους παρέλαβε. Ύστερα ο κυβερνήτης του έβαζε παντού γιά ν' άνακαλύψη το δουλερπορικό και πειρατικό σκάφος, γιάτι είχε πληροφορηθή την παρουσία του εκεί και τά έγκληματικά σχέδιά του.

80Ν 'Η «έταιρεία» γιά λογαριασμό της όποιας έργάζονται αυτοί οι κακούργοι, είχε τέσσερις συνενόχους πάνω στην «Άστραπή», που έπαίρανε διπλό παιχνίδι σ' έκαπατόσαν όλα τ' άλλα μέλη του πληρώματος. Την επομένη λοιπόν της συνάντησής του «Ρήνου» με το καταδρομικό, ένας ναύτης της «Άστραπής» έπασε θύμα δυστυχισμένου. Καθώς ένας ναύτης άσχολείτο με το σφίξιμο ενός πανιού, έξφυγε απ' το χέρι του μία βαρέα σιδερένια τανάλια και τη δέχθηκε στο κεφάλι ένας άλλος που στεκόταν άπο κάτω.

Αυτός έπεσε λιθέδευος, πλέοντας στο αίμα του. 'Ηταν ο Μαριάλ, ο ένας απ' τους συνενόχους των ληστοπειρατών.

Τον πήγαινε άμέσως στο γιάτρο το πλοίου, που έκανε ένα χασακτριτικό μορφασμό βλέποντας το φοβερό τραύμα του. Τά όστά του κρύνουσαν έλκον όσάσι κι' είχαν χυθή μέσα στον έγκέφαλό της. Τα μελλίγνια είχαν συμπίεση κι' ένα μέρος της έγκεφαλικής ουσίας είχε βγή έξω απ' το τραύμα.

Ο τραυματίας, με τά μάτια άπλανή και το στόμα άλάντοχο, δεν έδινε πιά σημασία ζωής. Άν δεν άνάσαινε άκόμη, με πολύ κόπο, θα πίστευε κανείς πως είχε πεθάνει.

Έμπρε μ' άπαιότητα το γρηγορότερο ο έγκέφαλος απ' τη φοβερή εκείνη συμπίεση, αλλ' ο ναύτης θ' πέβαινε σύντομα.

Ο δόκτωρ Λαμπεριέρ έκανε τη λεπτή αυτή χειρουργική επέμβαση με θραυστή επιδεδιότρη. Ο τραυματίας άναστήθηκε βαθεία κι' οι όργανικές λειτουργίες του άποκαταστάθηκαν.

— Καλά πήγαμε! είπε ο γιατρός με ίκανοποίηση. Τώρα όμως αυτός ο δυστυχισμένος θα πάθει σίγουρα μία φοβερή μηνιγγιτίδα. Πώς θα την άντιμετωπώσουμε; Τελος πάντων, θα κάνομε ό,τι μπορούμε...

Διάταξε άμέσως κρύες κομπρέσες και ώριμένα φάρμακα. Άλλά, παρ' ό' αυτά, ή κατάσταση του ναύτη χειροτέρευε.

Έπαθε μία τρομερή κρίση κι' άρχισε να παραινέται, σαν να βασάνιζε μία σκιά των πληγωμένων έγκέφαλό του:

— Ναι, ύπακούω... γιά το χρέμα... Έμπρός, σκότωσε!... Ένα άκόμη έγκλημα... Τι πειράζει... Σκότωμ'... Δεν είμαι ναύτης... σαν τους άλλους... έγώ!

Ύστερα ο έφιάλτης του πήρε άλλη μορφή: — Οι δουλέρμοι... έκατομμυριοί!... Και τά άσφάλιστρα... Φλαςάν... Έκπνος άνθρώπος... Το «'Ουάσινγκτον»... Μόριος Καζάβαν... Το «Ρήνου»... και το ναυάγιο... Το ίδιο πράγμα... το ίδιο καράβι... Ο κυβερνήτης... Η «Άστραπή»... Ηλίθιος... Δεν κατάλαβε... Σεφύγανε...

Κύτταξε με τά βολά του μάτια το γιάτρο και συνέχισε:

— Είμαι... απ' τη συμμορία... κι' ο Καζάβαν... κι' ο Φλαςάν... Ο «Ρήνου»... αυτός ήταν... τον είδα... Το υπερωκεανείο... ή «Πόλις»... του Σαίν Ναζαίρ... Θά το βουλάζουμε... Δυό εκατομμύρια άσφάλεια... δικά μας... 35 μούρες... 42 μούρες... έ- κεί, στην άνοιξη θάλασσα... Τριανταπέντε... Σαρανταδυό... Αυτό είναι...

Ο γιάτρος είχε είδοποιήσει άμέσως τόν κυβερνήτη, γιά να παρευρεθή κι' αυτός στη σκηνή.

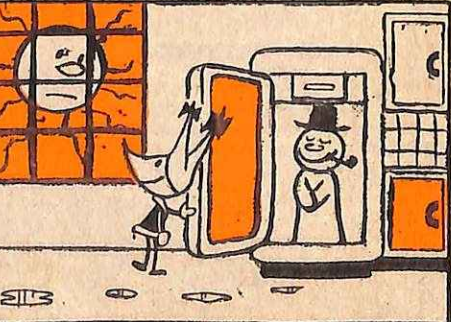
Οι κομμένες έκείνες φράσεις άποτελούσαν στο σύνολό τους μία πολυτιμή άποκάλυψη. Ο άνθρωπος έκείνος, ο τραυματίας ήταν σίγουρα συνένος των κακούργων, που είχαν κάνει ως τότε τόσα άτιμώρητα έγκλήματα.

Ο κυβερνήτης διάταξε να διευθυνθή το πολεμικό πλοίο στο σημείο που ύποδεικνε ο τραυματίας στο παραμυθό του. Άν τά λόγια του δεν είχαν καμιά βάση, θα καίγονταν άσκαπα μερικά τόννοι κάρβουν. Μά, αν έλεγε την αλήθεια, θα προλάβαιναν ίσως μία άπάνταστη καταστροφή!

Η κατάσσαι του τραυματία φάνηκε πως καλλίτερε. Σταμάτησαν οι σπασμοί, οι έμετοι, το τρίμενο των δοντιών.

Σάθηκε! έλεπε ο κυβερνήτης. Χάθηκε! δήλωσε ο γιατρός. Και πραγματικά, έπειτα από δώδεκα ώρες, ο σέβριος του έγινε σκληρός, άλύγιστος, το πρσώπο του άλλοιώθηκε άπο μορφασμούς έπιμυνους, τά μάτια του γούρλωσαν κι' ο σφυγμός του έσβησε σχεδόν.

Η ΠΙΑΓΙΑ ΣΑΣ



Η ΠΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Τὸ κατὰστροφὴν τοῦ ἦσαν ἀδελφὰ καὶ πάλι.
Ὁ πλοῖαρχος βρισκότανε στὸ ἐσωτερικὸ πη-
δάλιο, τὸ ἐγκατεστημένον στὸ πυροβολεῖο. Φαι-
νόταν πὼς ἤξερε καλὰ πὺ πῆγαινε...

Διὰ ρουκέτας σκίσανε ξαφνικὰ τὸν οὐρανὸν,
μὰ ἀσπρὴ καὶ μὴ πράσινη. Σήμαιναν πὼς ὁ
δρόμος ἦταν ἐλεύθερος.

Τὸ πλοῖο αὐξήσῃ τὴν ταχύτητά του καὶ μὴ-
κε στὸ Ρίο-Γκράντε, τὸ μεγάλο αὐτὸ, φαρδύ
κι' ὀρμητικὸ ποτάμι τῆς Βραζιλίας. Προχώ-
ρησε ὡς τὴ λίμνη Λαγκόα-ντὲς-Πιάτος.

Ὁ καπετὰν Φλαζάν ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς προ-
μηθευτὲς τῶν πλοισίων γαιοληψιῶν αὐτῆς
τῆς ἀπεραντῆς ἐπαρχίας, πὺ χρησιμοποιοῦ-
σαν ἀλλόκληρες στρατιᾶς δούλων στὰ κτήματά
τους.

Ξέροντας πὼς βρισκόταν κοντὰ στὴν ξηρὰ,
ὁ Φρικὲ δὲν ἐβλέπε τὴν ὥρα νὰ δραπέτευσι.
Ἦταν βέβαιος πὼς σὲ λίγο θὰ εἶχε ξαναεῖρῃ
τὴν ἐλευθερίαν του.

Εἶχε ἀνακοινώσει τὸ σχέδιόν του στὸ Μεγα-
λειότατο-πὺ τὸν εἶχε ἀφίσει ἐλεύθερο ὁ Φλα-
ζάν μὲ μὴ ἐξασφαλισμένη τὸ κατεδωρομὸ. Κι'
ὁ ἀρπαχτικὸς συμφώνησε ἀπόλυτα μὲ τὸ φίλο
του. Τὶ τὸν ἐνοιαζε πὺ θὰ πῆγαινε, τί θάκα-
νε; Φτάνει νὰ ἦταν μαζί μὲ τὸ «Φλίκι»...

Οἱ πειρατὲς δὲν τοὺς ἐπιτέλλαν πιά. Ὁ
Φλαζάν ἐνοιαζε πὼς ἦταν «στὸ σπῆτι του», στὸ
μέρος ἐκεῖνον, ἀφοῦ οἱ τοπικὲς ἀρχὲς προστα-
τεύουν τὸ ἀσπρὸ ἐμπόριόν του. Ὁ ἀποδίδασκε
μάλιστα τὸ φορτίον του φανερά, στὸ φῶς τῆς
ἡμέρας.

Ἐπειδὴ ὡστόσο τὰ νερά ἦταν ρηχὰ, τὸ
πλοῖο σταμάτησε 1½ μίλι μακριὰ ἀπ' τὴν ξη-
ρὰ. Ἡ ἀναποδιά αὐτῆς δυσκόλευε κάπως τὴν
δραπέτευσιν τοῦ Φρικέ. Μὰ ὁ φίλος μας δὲν
ἐνόησε νὰ παρατηρήσῃ ἀπ' τὸ σχέδιόν του.

Κατὰ τὴ 1 τὴ νύχτα, ἄρχισε νὰ φυσᾷ ἑ-
νας δυνατὸς ἀνεμος, χωρὶς νὰ ὑπάρχουν κα-
θόλου σύννεφα στὸν οὐρανόν. Ἦταν ὁ «αμα-
πέρρος», κάτι ἀνώλογο μὲ τὸ «σιμούν» τῆς Σα-
χάρας ἢ μὲ τοὺς τυφῶνες τῶν θαλασσῶν τῆς
Κίνας.

Σηκώθηκε φουρτούνα στὴ λίμνη. Τὰ κύμα-
τα κυλούσαν μὲ τρομερὸ πάταγο. Μὰ ὁ Φρικὲ
ἦταν εὐχαριστημένος.

—Ἔτσι, δὲ θὰ μᾶς πάρουν εἰδησιὶ εἶπε στὸ
φίλο του. Θὰ σκορφαλώσουμε στὴν κουραστί-
θὰ γλυστρήσουμε ἡσυχα-ἡσυχα ἀπ' τὴν ἀλυσί-
δα τῆς ἀγκυρας καὶ θὰ βουτήξουμε στὸ νερό.
Ἦταν δὲ τραβήξουμε κατὰ τὴν ἀκρογιαλιά.
Δὲν εἶναι μακριὰ. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα... καλὴ
τύχη! Ἀδύνατο νὰ μὴ βροῦμε ἕνα κομμάτι
ψαμὶ καὶ μὴ τρύπα νὰ μὴ κομπεθούμε... Ἀρ-
γότερα θὰ σκεφθούμε τί θὰ γίνη.

Τὸ πλοῖο, γερὰ στερεωμένο μὲ τὶς ἀγκυρὲς
του, ἐστρίβε τὴν πλώρη του πρὸς τὰ κύματα.
Ἔτσι πὺ δὲν εἶχε κατάρτια, δὲν εἶδε στόχο
στὸν ἀνεμό. Κάπου-κάπου, ἕνα μεγαλύτερο
κύμα σάρωνε τὸ κατὰστροφὴν τοῦ καὶ ξεχυνό-
ταν ἀπ' τὴς τρύπες τῆς κουπαστῆς.

—Ἐμπρός, Μεγαλειότατε! Ξεκινᾶμε! εἶπε
ἀποφασιστικὰ ὁ Φρικὲ.

Ὁ ἀρπαχτικὸς ὑπάκουσε. Ἀρσκέλισε τὴν κου-
παστὴ καὶ χάθηκε.

Ὁ Φρικὲ τὸν μνηστήκε, καὶ βρέθηκε πᾶνω
στὴ ράχη ἑνὸς τεράστιου κύματος. Κατέβηκε
ὕστερα σὰ βέλος σὲ μίαν ἀδύσσο καὶ ξαναεῖ-
θηκε στὰ ὕψη...

«Ἐν τάξει! συλλογίστηκε. Τὰ κύματα μὲ
φέρνουν μονάχα τους στὴ στεριά! Ὁ ἀδερ-
φούλης μου κολυμπᾷ κι' αὐτὸς σὰν φώκια...
Ἄ, νὰ τὸς!»

Εἶχε διακρίνει τὴ μαύρη σιλουέτα τοῦ ἀρα-
πάκου ἀνάμεσα στὸν ἀφρὸ ἑνὸς πελώριου κύ-
ματος.

Ἐνῶ ὁμοῦ νόμιζε πὼς ὅλα πῆγαιναν καλὰ,
διέκρινε μὴ λάμπει, σὰν ἀστέρη, κι' ἀκούσε
ἀρίστη ἕνα πυροβολισμὸ καὶ μὴ ἀνθρωπινὴ
κραυγή!...

Τὸν κυρίεψε ἀγωνία. Τὶ συνέβαινε λοιπόν;...
Κατὶ τρομερό!

Ἡ αὐτοθυσία τοῦ Μεγαλειότατου

Οἱ πειρατὲς εἶχαν ἀντιληφθῇ ἀμέσως τὴν
δραπέτευσιν τῶν δύο παιδιῶν καὶ πυροβόλησαν
τὸ Μεγαλειότατο, πὺ ἐξαίρετα καθαρότερα
ἀνάμεσα σ' ἀφ' ὅσων κῆματα. Ὁ δύστηνος
μικρὸς κατάλαβε πὼς εἶχε χτυπηθῇ ἀπὸ μὴ
σφαῖρα, κι' ἐβγαλε μὴ φωνὴ πόνου.

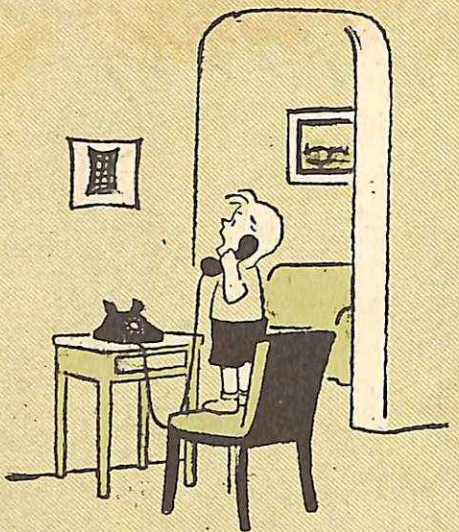
Βλέποντας πὼς εἶχε ἀνακαλυφθῇ ἡ ἀπόδρα-
σί του, φοβήθηκε μὴπως γίνη στόχος κι' ὁ
Φρικὲ κι' ἐξακολούθησε νὰ φωνάζει δυνατὰ,
ὡστε νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχὴ τῶν κακοῦργων
καὶ νὰ διεκδικήσῃ τὴν ἀντιλήψιν τοῦ ἀδελφούλου
καὶ τὴν ἀντιλήψιν τοῦ ἀδελφούλου.

Καὶ τὸ τέχνασμα τοῦ πέτυχε ἀπόλυτα. Οἱ
ναῦτες τοῦ πειρατικῆς ἀποχρυσώθηκαν μόνον
μαζὶ του, χωρὶς νὰ φροντίσουν νὰ ἐξασφαλί-
σουν ἂν ὑπῆρχε κα' ὅλοις δραπέτες.

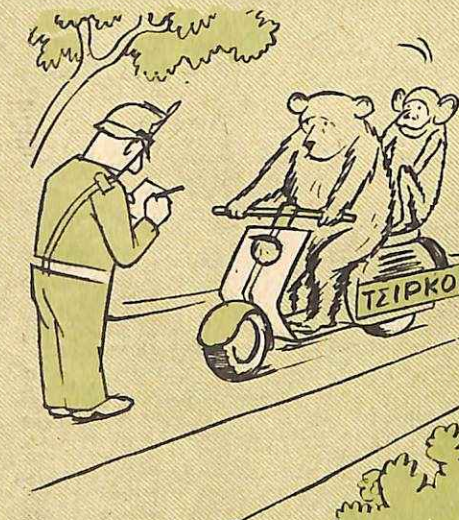
Ὁ Μεγαλειότατος δὲν εἶχε συναντήσει εὐ-
νοϊκὸ ρεῖμα, πὺ νὰ τὸν φέρῃ πρὸς τὴν ξηρὰ,
ὅπως τὸ Φρικὲ. Τὰ κύματα τὸν πῆγαιναν σιγά-
σιγὰ πρὸς τὸ πλοῖο. Τὴ στιγμή δὲ πὺ κόν-
τευε πιά νὰ χάσῃ τὴς αἰσθήσεως του καὶ νὰ
βουλιάξῃ, ἕνα μεγάλο κύμα τὸν ἀνυψώκε
καὶ τὸν πέταξε πᾶνω στὸ κατὰστροφὴν, ὅπου
ἔμεινε ἀπόθυμος καὶ πληγωμένος.

Εἶχε χάσει πάλι τὴν ποσὴν ἐλευθερίαν του,
μὴ μὴ πρὸς νὰ τὴν γευθῇ! Οἱ πειρατὲς τὸν
ἀρπάξαν, τὸν κατέβασαν σ' ἀμμάρι καὶ τὸν
ἀλυσοδέσανε, μαζί μὲ τοὺς ἄλλους δούλους
πὺ θὰ πουλοῦσαν τὴν ἐπομένη μέρα.

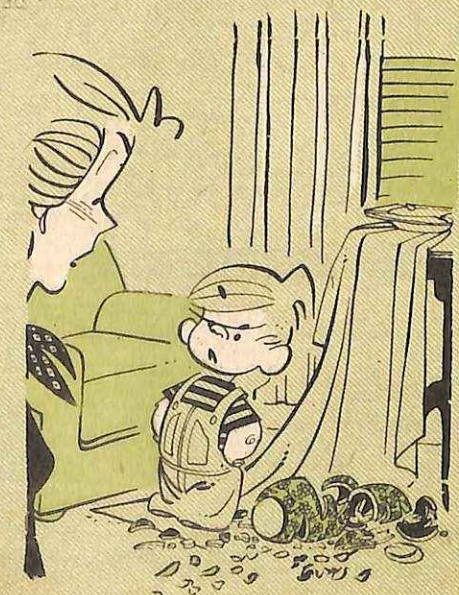
Στὸ μετεῶν, ὁ Φρικὲ πατόσε τὸ πόδι του
στὴν ξηρὰ. Ἐξαντλημένος καὶ λαχνασμένος,
βρήκε ἀκόμη τὴ δύναμιν ν' ἀπομακρυνθῇ λίγο



—Ὁ Γιαννάκης εἶναι ἄρρω-
στος καὶ δὲ θάρρῃ σήμερα σχολεῖο.
Σὰς ὁμιλεῖ ὁ μπαμπᾶς μου!...



Παράδεισις.



—Στὸ εἶπα, μαμὰ, ὅταν τ' ἀ-
γόρασε, πὼς αὐτὸ θὰ γινόταν μὴ
μέρα!...

μέτρα ἀπ' τὴν ἀκροθαλασσίαν, γιὰ ν' ἀποφύγῃ
τὰ κύματα.

Εἶχε σωθῇ... ἀλλὰ μὲ ποῖο ἀντάλλαγμα!
Μόνον τὸ σὺντροφὸ του σκεπτότανε τώρα. «Ἡ-
ξερε πὼς ὁ ἀρπαχτικὸς κολυμποῦσε περίφημα.
Ἐπρεπε λοιπὸν νὰχε φτάσει κι' αὐτὸς στὴν
ὄχθη τῆς λίμνης... Σίγουρα, θὰ βρισκότανε
κάπου ἐκεῖ γύρω!»

Ὁ Φρικὲ τινάχτηκε, ἔβηξε, ὕστερα σχημά-
τισε χωνὶ μὲ τὰ χέρια του κι' ἐβγαλε μὴ συν-
θηματικὴ κραυγή:

—Πιουτὶ!... Πιουτὶ!...
Μὰ τὸ σὺνθημα αὐτὸ, τὸ γνωστὸ στὸ μικρὸ
μαῦρο, ἔμεινε χωρὶς ἀπάντησι.

Ὁ Φρικὲ ἔτρεξε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἐπαναλαμβάν-
οντας αὐτὴ τὴν κραυγή. Τίποτα... τίποτα
πάντα! Χαμένος κόπος!

Αὐτὸ κράτησε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Ἐ-
πειτα ἡ ἀγωνία τοῦφριξε τὴν καρδιά. Τὰ μά-
τια του βουρκώσανε.

—Χάθηκε!... βόγγησε. Τὸ παιδί μου... ὁ ἀ-
δερφός μου!...

Γονάτισε στὴν ὕψη ἄμμο καὶ ἔσπασε σὲ
σπαρρακτικὸς λυγμούς Μὰ σὲ λίγο τινάχτηκε
πάλι καὶ φώναξε:

—Εἶν' ἀδύνατο νὰ πνίγηκε ὁ μικρός! Πὼς
ἔφτασα ἐγὼ;... Μοῦ φαίνεται πιθανώτερον πὼς
θὰ τὸν ξαναπαίσανε αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι! Θὰ
γυρίσω λοιπὸν πῶσω στὸ καράβι... Στὸ κάτω-
κάτω, δὲ θὰ μᾶς κόψουνε τὸ κεφάλι. Θὰ φάμε
μόναχα λίγο ξύλο... Δὲν πειράζει, θὰ τὸ μοι-
ραστοῦμε!

«Ἄν τυχόν πάλι μᾶς κρεμάσουν, τόσο τὸ
χειρότερον. Θὰ πάρῃ τέλος ὁ «ῥος τοῦ Κό-
σμου» μου! Κανὲς ὁμοῦ δὲ θὰ πῇ πὼς ὁ Φρι-
κὲ πρόδωσε τὸ μοναδικὸ του φίλο, τὸν ἀδελφόν
του... Ὁ κακοῦργος ὁ μικρός! Πὼς θὰ μὲ φω-
νάζῃ τώρα! Τὴ ἀνησυχία θὰ ἔχῃ!... Ἐμπρός,
Φρικὲ, ἀγῆρι μου!...

Καί, χωρὶς νὰ διατάξῃ στιγμή, ὥρμησε πᾶ-
λι μέσα στὰ κύματα. Ἡ ἀστροφειγιά του ἔ-
πέτρεπε νὰ διακρίνῃ μακριὰ τὴ σιλουέτα τοῦ
πλοίου.

Κολυμποῦσε ἡρεμα, μετρημένα, γιὰ νὰ μὴ
σπαταλῇ τὴς δυνάμεις του.

Πέρασε ἕτοι ἀρκετὴ ὥρα. Κι' ὁμοῦ δὲ φαι-
νόταν νὰ ἐλαττώνεται ἡ ἀπόστασι πὺ τὸν χώ-
ριζε ἀπ' τὸ πλοῖο...

Ξαφνικὰ, ἔπεσε μὴ κανονία, κι' ἔπειτα δεύ-
τερη, τρίτη... πέντε ἐν ὅλῳ. Κάμποσε ρουκέ-
τες ἐποξευθήκαν ἀπ' τὸ πλοῖο κι' ἔσκισαν τὸν
οὐρανόν.

—Εἰδοποιούμε γιὰ τὴν δραπέτευσίν μου! εἶπε
ὁ Φρικὲ. Μὰ ὅσοι κάποιον αὐτὸ τὸν κόπο, ἀ-
φοῦ γυρίζω πῶσω... Τὶ εἶχε νὰ γίνη, ὅταν φτά-
σω! Γιὰ νὰ κάνουμε τόσο σματὰ, καταλα-
βαίνω τί ὑποδοχὴ θὰ μοῦ ἐτοιμάζουν...

Κι' ἐξακολούθησε νὰ κολυμπᾷ. Ἀλλὰ τὰ
κύματα ἐξουδετέρωναν τὴς προσπάθειές του
καὶ τὸν ξαναφέρνανε πρὸς τὴν ξηρὰ.

Τὸ κατάλαβε ἐπιτέλους κι' ἀνταρτίχασε.
Φοβήθηκε, ὅχι γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, ἀλλὰ γιὰ τὸ
δυστυχισμένον παιδί, πὺ δὲ μπόρουσε νὰ τὸ
σῶσῃ, οὔτε καὶ νὰ συμμεριστῇ τὴν τύχη του,
νὰ πεθάνῃ μαζί του...

—Τελειώσε!... εἶπε μ' ἀπελπισία. Καθῆμιν
μου ἀδερφούλη... σ' ἀγοπῶ μ' ὅλη μου τὴν
καρδιά... Κύρ-Ἄντρε, καλὲ μου γιαντρε, πάει
ὁ Φρικὲ σὰς! Κι' ὁμοῦ σκόπευε νὰ κάνω τό-
σα καλὰ πράγματα... νὰ γίνω χρήσιμος ἄν-
θρωπος... Ὁχι λοιπόν! Στὴν ἀμμουδιά θὰ
φτάσῃ τὸ κουφάρι μου. Ζωντανὸς ποτέ! Ὡς
τὴν τελευταία μου πνοή, θὰ προσπαθῶ νὰ
φτάσω στὸ μικρό... πὺ μὲ περιμένει... πὺ μὲ
φωνάζει... Μπα, κλαῖω; Τὶ ἀνάγκη εἶναι ν'
αὐγαστῶ τὸ νερό; Τὶ κουτὸ πράγμα!...

Τὰ μέλη του βάραιναν, ἔχανε τὴν ἐκίνη-
σίαν του. Κολυμποῦσε πῶς δύσκολα, πῶς ἀργά.
Ἔνα κύμα ἔπεσε πᾶνω του, τὸν κύλησε σὰν
ἀχυρο.

Ἐχασε τὴς αἰσθήσεως του κι' ἐξαφανίστηκε.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Χιουδμορ

—Σὲ παρακαλῶ, μαμὰ, νὰ μὲ βάλῃς ἐφέ-
τος σ' ἕνα σχολεῖο πὺ οἱ τάξεις του νὰ εἶναι
στρογγυλές.

—Στρογγυλές; Γιατί;
—Γιὰ νὰ μὴ μπόρῃ ὁ δάσκαλος νὰ μὲ βά-
ξῃ ὀρθὸν στὴ γωνία!...

—Ὁ μ π α μ π α ς: «Ὅταν, Τοτό μου, ἦταν
νέος ὁ παππούς σου...
Ὁ Τ ο τ ὀ ς (τὸν διακόπτει): Μὰ εἶναι
ποτέ νεοὶ οἱ παπποῦδες;

—Γιατί ἔχει ἔξω τὴ γλώσσα του αὐτὸς ὁ
σκύλος;

—Γιὰ νὰ κρατᾷ ἰσορροπία μὲ τὴν οὐρά
του!

—Τὶ κάνεις ἐκεῖ, Τοτό; Μὲ τὴς φλοῦδες θὰ
φᾶς τὸ πορτοκάλι;

—Ὁχι, μαμὰ. Πρῶτα θὰ φᾶω τὴς φλοῦδες
κι' ὕστερα τὸ πορτοκάλι.

—Γιὰ βρές μου, Γιαννάκη, τὴ ρίζα τοῦ
«ἄλως».

Κι' ὁ Γιαννάκης, κατὰπληκτος:
—Μὰ δέντρο εἶναι τὸ «ἄλως»!...

Ἡ Αἰσθητικὴ Χειρουργικὴ

τῆς μύτης

Οἱ δύο γωνίες πὺ προσδιορίζουν τὴς δια- στάσεις τῆς

Οἱ Ρωμαῖοι συνήθιζαν νὰ λένε ὅτι ὁ Γάιος π.χ. ἔχωνε τὴ μύτη
του παντοῦ ἢ ὅτι τὰ ἐλαττώματα τοῦ Σεμπρώνιου ἦταν ὁ-
λοφάνερα, ὅπως ἡ μύτη στὴ μέση τοῦ προσώπου του. Ἡ
μύτη τῆς Κλεοπάτρας, ἔξ ἄλλου, συσχετίσθηκε μὲ τὴς τύχες
τοῦ κόσμου καὶ τὴν πορεία τῆς ἱστορίας...

Ἄλλ' ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴς παροιμιώδεις αὐτὲς ἐκφράσεις, ὅλοι
οἱ καλλιτέχνες καὶ οἱ αἰσθητικοὶ ἀπέδωσαν ἀνέκαθεν πρωταρχικὴ
σημασία στὴ μύτη. Πολλοὶ ὑποστηρίζουν, μάλιστα, ὅτι ἡ ὁμορ-
φία καὶ ἡ ἀρμονία τοῦ προσώπου ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴ μύτη. Μὴ
μύτη πῶς μεγάλη ἢ πῶς μικρή, ἢ πῶς ἴσια ἢ πῶς λοξή ἢ πῶς λεπτή
ἢ περισσότερο ὀγκώδης μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ τελείως τὴν ἐκφράσι-
νός προσώπου.

Ἀπὸ τὴν ἀποψὶ τῆς αἰσθητικῆς χειρουργικῆς, κάθε μύτη πα-
ρουσιάζει τὸ ἰδιαίτερον πρόβλημά της.
Μπορούμε, ὡστόσο, νὰ διακρίνωμε πρὸς βασικὲς παραμορφώ-
σεις τῆς μύτης:

α) Ὑπερβολικὲς διαστάσεις τῆς πυραμίδος τῆς μύτης. Ἡ πα-
ραμόρφωσις, στὴν περίπτωσιν αὐτή, συνίσταται στὸ μεγάλο ὄγκο
τῆς μύτης στὸ σύνολόν της ἢ στὸ ὅτι προεξέχει πολὺ ἀπὸ τὸ πρό-
σωπο, ἢ ἀκόμη στὸ ὅτι τὸ μήκος της εἶναι ἀνώτερον ἀπὸ τὸ κα-
νονικόν.

β) Μικροσκοπικὲς διαστάσεις τῆς μύτης.
γ) Λόξεσι τῆς μύτης, πὺ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ μικρὴ ἢ μεγα-
λὴ παραμόρφωσιν τῶν περυγίων.

Ἡ ρινικὴ πυραμὶς ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα ὀστεώδη σκελετὸ καὶ
ἀπὸ μὴ σαρκαῶδη ἐμπένδυσι. Βρίσκεται, ἔξ ἄλλου, σὲ στενὴ σχέσι
μὲ τὰ ὀστά τοῦ μετώπου καὶ τῶν σιαγόνων.

Ποῖα εἶναι, ὁμοῦ, ἡ ἰδανικὴ μύτη; Ἐκείνη πὺ ταιριάζει σὲ
κάθε πρόσωπο. Δὲν ὑπάρχει, μ' ἀπλοῦστερα λόγια, μὴ ἰδανικὴ
μύτη πὺ νὰ ταιριάζῃ σ' ὅλα τὰ πρόσωπα. Καθένα θέλει τὴ δι-
κὴ του.

Τὰ κυριώτερα στοιχεῖα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξαρτῶνται οἱ διαστά-
σεις καὶ τὸ σχῆμα τῆς μύτης εἶναι: α) Οἱ διαστάσεις καὶ τὸ
σχῆμα τοῦ κεντρικοῦ μέρους τοῦ προσώπου. β) Ὁ ὄγκος τοῦ σα-
γόνιου καὶ ἡ διεύθυνσί του (ἂν δηλαδὴ διεκλίνεται πρὸς τὰ ἔξω
ἢ πρὸς τὰ μέσα). γ) Ἡ κλίσις τοῦ μετώπου. δ) Τὸ σχῆμα
τοῦ στόματος καὶ ἰδιαίτερα ἡ κλίσις τῆς καμπύλης τοῦ ἄνω
χείλους.

Ἰδιαίτερη σημασία ἔχει ἐπίσης ἡ γωνία πὺ σχηματίζει ἡ μύ-
τη σχετικὰ μὲ τὸ πρόσωπο. Τὸ ἕνα σκέλος αὐτῆς τῆς γωνίας ἀ-
ποτελεῖται ἀπὸ τὴ ράχη τῆς μύτης καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὴν εὐθείαν
πὺ συνδέει τὸ κατώτερον μέρος τοῦ μετώπου μὲ τὴν ἄκρην τοῦ
σαγόνιου.

Οἱ αἰσθητικοὶ μᾶς λένε ὅτι ἡ ἰδεώδης γωνία κυμαίνεται γύ-
ρω στὴς 36 μοῖρες. Τὸ περιθώριον τῆς διακυμάνσεως γιὰ ὀριζμέ-
να πρόσωπα, ὡστόσο, μπορεῖ νὰ βρισκῇ μεταξὺ τῶν 30 καὶ
40 μοιρῶν. Μὴ γωνία κατώτερη ἀπὸ 30 μοῖρες ἀσχηματίζει ὁ-
λόκληρον τὸ πρόσωπο. Μὴ γωνία, ἔξ ἄλλου, πὺ ξεπερνᾷ τὴς
40 μοῖρες, κάνει τὴ μύτη νὰ μοιάζῃ μὲ προβοσκίδα. Παρόμοια
μύτη «σκεπάζει» ὅλα τὰ ὅλα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου,
γιατὶ συγκεντρώνει πᾶνω τῆς ὅλης τῆς προσοχῆς.

Μὴ ἄλλη χαρακτηριστικὴ γωνία εἶναι ἐκείνη πὺ σχηματίζε-
ται ἀπὸ τὴ βάσι τῆς μύτης καὶ τὴ γραμμὴ τοῦ ἄνω χείλους. Ἡ
γωνία αὐτὴ πρέπει κανονικὰ νὰ ἔχῃ ἀνοίγμα 90 μοιρῶν. Μιλάμε
γιὰ ἀνασχηματῆ μύτη, ὅταν ἡ γωνία αὐτὴ ξεπερνᾷ τὴς 90 μοί-
ρας καὶ φθάνῃ ὡς τὴς 120. Σὲ μερικὰ πρόσωπα, ἡ ἑλαφρὰ ἀνα-
σχηματῆ μύτη προσθέτει μὴ ἰδιαίτερη γοητεία. Κάτω ἀπὸ τὴς
90 μοῖρες, ἡ μύτη γέρνει πρὸς τὰ κάτω καὶ σκεπάζει ἕνα μέρος
ἢ καὶ ὁλόκληρον τὸ ἑπάνω χεῖλος.

Σήμερα οἱ περισσότερες ἂν ὄχι ὅλες οἱ παραμορφώσεις τῆς
μύτης μποροῦν νὰ διορθωθῶν μὲ κατὰλληλες ἐπεμβάσεις. Προῦ-
πόθεσι γι' αὐτὸ εἶναι ὅτι ἡ παραμόρφωσις δὲν πρέπει νὰ ἐπεκτεί-
νεται στὴν ἐσωτερικὴ διάρθρωσιν τῆς μύτης, γιὰτὶ τότε ἡ ἐπέμ-
βασι εἶναι δύσκολη.

Ἀλλὰ καὶ ἡ διόρθωσις πὺ ἐπιδιώκεται μὲ τὴν ἐγχείρησιν δὲν
πρέπει νὰ ἔχῃ δυσάρεστη ἐπίδρασιν στὴ λειτουργία αὐτοῦ τοῦ
ὄργανου, πὺ εἶναι ἀπὸ τὰ πῶς λεπτεπίλεπτα καὶ τὰ πῶς πολὺ-
τιμα τοῦ ἀνθρωπίνου οργανισμοῦ.

Ἡ αἰσθητικὴ χειρουργικὴ τῆς μύτης εἶναι ἀπὸ τὴς πῶς δύσκο-
λες, λόγω τοῦ ἰδιαίτερου μορφολογικοῦ χαρακτηρισμοῦ πὺ ἔχει αὐ-
τὸ ὄργανο. Κάθε ὀφθαλμὸς ὅπως καὶ κάθε προσοχὴ πρέπει νὰ
μελετώνται μὲ μεγάλῃ προσοχῇ, γιὰτὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ προ-
κλέσων παραμόρφωσις ὁλοκλήρου τοῦ προσώπου, ἐνῶ ὁ σκοπὸς
τοὺς εἶναι νὰ διορθώσουν τὴν περιορισμένη παραμόρφωσιν τῆς
μύτης.

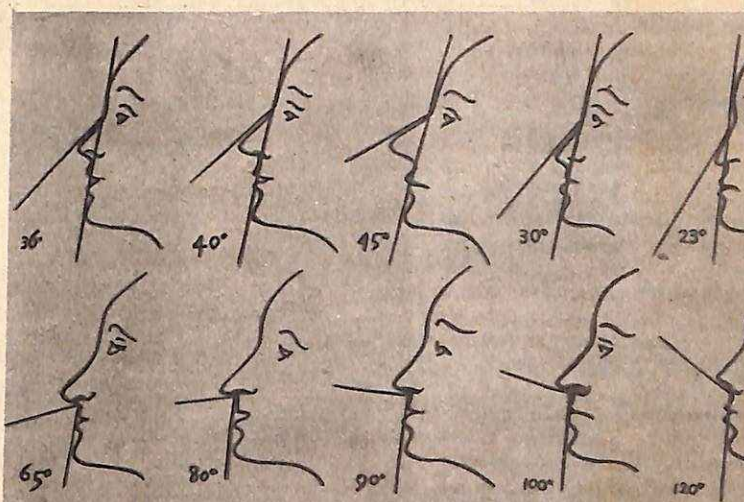
Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ, πολλοὶ αἰσθητικοὶ χειρουργοί, προτοῦ ἀ-
ποφασίσουν ὁποιαδήποτε ἐπέμβασι, φτιάχνουν ἕνα γύψιν πρόπλα-
σμα ὁλοκλήρου τοῦ προσώπου κι' ἔπειτα κολλᾶνε πᾶνω σ' αὐτὸ
τὴ μύτη πὺ τοῦ ταιριάζει.

Αὐτὸ τὸ πρόπλασμα τοὺς χρησιμοῦει ὡς ὁδηγὸς στὴν ἐγχείρη-
σιν πὺ πρόκειται νὰ κάνουν.

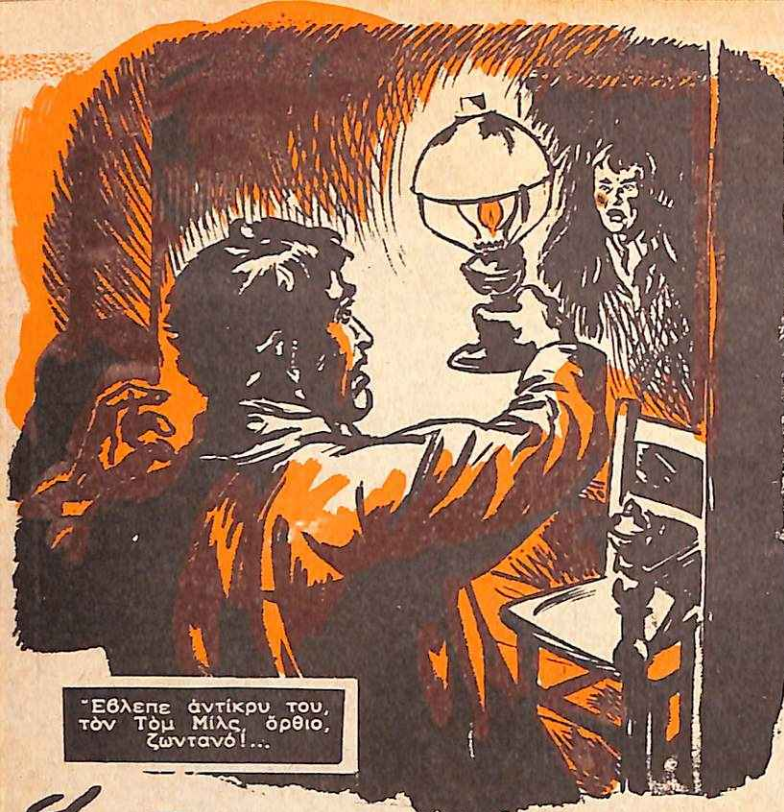
Ἔτσι, χωρὶς στίς προόδους πὺ ἔχει σημειώσει ἡ αἰσθητικὴ
χειρουργικὴ, κάθε ἄνθρωπος μπορεῖ ν' ἀποχτήσῃ τὴ μύτη πὺ τοῦ
ταιριάζει.

Ἡ ἐγχείρησι γίνεται κάτω ἀπὸ τοπικὴ ἢ γενικὴ ἀναισθησία,
ἀνάλογα μὲ τὴ σοβαρότητα πὺ παρουσιάζει κάθε συγκεκριμένη
περίπτωσις.

Ἔνα ἄλλο πρῶγμα, πὺ πρέπει νὰ ἐξετασθῇ μὲ ἰδιαίτερη προ-
σοχὴ εἶναι ἡ ἀναπλαστικὴ ἱκανότητα τῶν ἰστών. Γιατὶ ἀπ' αὐτὴν
ἐξαρτᾷται ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐγχειρήσεως. Μὴ ἐπέμβασιν στὴ μύτη,
πὺ εἶναι τὸ πῶς χτυπητὸ μέρος τοῦ προσώπου, δὲν πρέπει ν' ἀ-
φήσῃ στίγματα. Κι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνη μόνον ἂν οἱ ἱστοὶ ἔχουν
τὴν ἱκανότητα ν' ἀναπλασθῶν τελείως. Γι' αὐτὸ, ἡ καταλληλότερη
περίοδος γιὰ τὴς αἰσθητικῆς ἐγχειρήσεως τῆς μύτης βρίσκεται με-
ταξὺ τῶν 18—27 χρόνων.



Α ν ὡ: Ἰδιαίτερη σημασία γιὰ τὴ μύτη ἔχουν οἱ γωνίες πὺ
σχηματίζονται ἀπ' ἑνὸς μὲ τὸ πρόσωπο καὶ ἀπ' ἑτέρου μὲ τὴν γραμ-
μ



Πάντως, η κοινή γνώμη των καταδικάσε, κι' από τότε όλοι του γύριζαν την πλάτη όταν τον συναντούσαν.

Το παράξενο όμως ήταν πως ο Χένρυ κι' η Χάννα Μίλς, οι γονείς του δύστυχου Τόμ, δεν έδειχναν να συμπεριφέρονται τα έχθρικά αυτά αισθήματα. Δέ μιλούσαν ποτέ έναντιον του Τζώρτζ. Τον χαιρετούσαν φιλικά, όταν τον συναντούσαν, κι' άστειούνταν μαζί του.

Ένα χειμωνιάτικο βράδυ μάλιστα, τον καλέσανε να φη στο σπίτι τους.

Είχαν έτοιμάσει χορινό με πατάτες και μερικά μπουκάλια μπύρας. Ο Τζώρτζ έφαγε κι' ήπιε με την ψυχή του. Ύστερα ξαπλώθηκε μακάρινα μπροστά στ' αναμμένο τζάκι. Και, σιγά-σιγά, τον πήρε ο ύπνος...

Όταν ξύπνησε, η φωτιά κόντευε να σβήσει. Η κάμαρα ήταν μισοσκοτεινή. Τον αντρόγυνο καθόταν πάντα στις ίδιες θέσεις, βουδός κι' άκίνητος.

Ο Τζώρτζ χαμογυρήθηκε και σηκώθηκε να φύγει. — Πού θέ πάς τέτοια

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

καληνύχτης κι' άρχισε ν' ανασταίνει τη σκάλα. Ξαναχαμογυρήθηκε. Το μυαλό του ήταν μισοδιασμένο απ' τη νύστα.

Έφτασε μπροστά στην πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Την άνοιξε και προχώρησε μέσα στο δωμάτιο.

Μόλις όμως είχε κάνει δυο βήματα, πάγωσε απ' τη φρίκη.

Έβλεπε αντίκρυ του, στην άλλη άκρη της κάμαρας, τον Τόμ Μίλς... όρθιο, ζωντανό! Το μαυροκόκκινο σημάδι ξεχώριζε καθαρά στ' άριστερό του μάγουλο. Και κούτταζε το Τζώρτζ με γουρλωμένα μάτια.

Ο Τζώρτζ έμπηξε ένα ούρλιασμα κι' έπεσε γονατιστός. Η λάμπα ξέφυγε απ' τα χέρια του, έπεσε χάμω κι' έσπασε, σκορπίζοντας γύρω της αναμμένο πετρέλαιο. Πήρε φωτιά η άκρη μιας κουβέρτας κι' η έκουρελουσ που ήταν στρωμένη δίπλα στο κρεβάτι.

Ο Τζώρτζ έβγαλε το σακκάκι του, σάν τρελός, και προσπάθησε να σβήσει μ' αυτό τις φλόγες. Μά είχαν βραχή και τα ρούχα του με πετρέλαιο κι' ανάφλεξε ξαφνικά! Οι φλόγες τον έπαισαν από παντού. Κυλιόσκη χάμω, ούρλιαζοντας. Καίγονταν σαν ζωντανός δαυλός... Σέ λίγο, σώπασε πιά...

Κάτω στο ισόγειο, ο Χένρυ κι' η Χάννα Μίλς άκουγαν τις φωνές κι' έγνεφαν ο ένας στον άλλον, μέσα στο μισοσκόταδο.

Περίμεναν ένα-δυο λεπτά... Τώρα ο Τζώρτζ θα ήταν πιά σε τέτοια κατάσταση, ώστε θα τα όμολογούσε όλα! Είχε πετύχει το σχέδιό τους.

— Τι είν' αυτό;... έλεε ξαφνικά ο Μίλς μ' άνησυχία.

Είχε άκούσει κάτι δυνατό τριξίματα στο άπάνω πάτωμα.

Ανέβηκε τρέχοντας τη σκάλα. Η γυναίκα του τον άκολουθούσε.

Όταν είδαν τη φωτιά που είχε άπλωθι μέσα στην κάμαρα, δεν τά χάσανε.

Τρέσανε να φέρουν νερό, κουβέρτες... Σέ λίγο οι φλόγες είχαν σβήσει. Τράβηξαν τότε έξω απ' τη γεμάτη καπνούς κάμαρα το μισοκαμμένο κορμί του Τζώρτζ.

Αυτό ήταν κάτι που δεν τό προέβλεπαν, στο σχέδιό τους! Δεν είχαν σκεφτεί τη λάμπα... Ο σκοπός τους ήταν μονάχα να τρομοκρατήσουν το Τζώρτζ για να τον κάνουν νά μιλήσει.

Η άστυνομία παραδέχτηκε πως έπρόκειτο για δυστύχημα. Κανείς δε στενοχωρήθηκε πολύ για τον ξαφνικό θάνατο του Τζώρτζ. Μερικοί βρήκαν παράξενη συμπτωσι το ότι έγινε αυτό στο σπίτι των Μίλς!... Όστόσο, σέ λίγο η ύποθεση είχε ξεχαστή...

Ένα πρόβλημα στον ΚΑΘΡΕΦΤΗ..

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΙΧΑ έπισκεφθί το παλιό εκείνο σπίτι, γιατί είχα μάθει πως νοικιαζόταν έπιπλωμένο. Κάποιος φίλος απ' το Λονδίνο μου είχε αναθέσει τότε να του βρω ένα φτηνό σπιτάκι για να περάσει το καλοκαίρι του.

Ένας γέρος γείτονας, που κρατούσε τα κλειδιά, μου εξήγησε: — Ο Χένρυ Μίλς, ο ιδιοκτήτης του, που πέθανε εδώ και λίγους μήνες, ήταν χήρος από χρόνια, χωρίς παιδιά. Τον κληρονόμησε κάποιος μακρινός συγγενής του. Αυτός μου άναθεσε να φροντίσω να νοικιάσω σπίτι.

Άφου μούδειξε το ισόγειο, ανέβηκα με τη σκάλα και μπήκαμε σε μία κρεβατοκάμαρα. Μόλις άνοιξε την πόρτα της, αντίκρουσα ένα μεγάλο παλιό καθρέφτη, με το κρύσταλλό του ραγισμένο και το κάδρο που μαυρισμένο από φωτιά.

— Τι θέλει εδώ μέσα αυτή η παλιάντα; άπώρησα. Τι το φλαγε ο γερο-Μίλς τόσο καυρό; — Είπε το λόγο του, άπάντησε ο γέρος. Γιατί αυτός ο καθρέφτης έκανε κάποτε μία χαρα τη δουλειά του, καλλίτερα απ' τους δικαστές και τους ένορκους!...

Μάντεψα πως έπρόκειτο για κάποια παράξενη ιστορία, και τότε έπεισα να μου τη διηγήθι.

Είχε συμβή πριν από 45 χρόνια. Οι Μίλς είχαν τότε ένα μοναχογιό, τον Τόμ, ένα συμπαθητικό παλληκάρι. Όλοι τον άγαπούσαν στο χωριό κι' οι κοπέλλες τον γλυκοκίττασαν, δίχως να τισ νοιάζι καθόλου για ένα μεγάλο μαυροκόκκινο σημάδι, που είχε από γενετής στ' άριστερό του μάγουλο. Απ' όλες όμως, ο Τόμ ξεχώριζε μία μονάχα, την άμορφη Τζόαν.

Μά κι' ένας άλλος είχε βάλει στο μάτι την Τζόαν: ο Τζώρτζ Κρόουθερ.

Ο Τόμ κι' ο Τζώρτζ ήταν συνομήλικοι, ψηλοί κι' οι δυο, άδύνατοι, με μακρόστενο ήπαστο και με ακούρα μαλλιά. Ήταν κι' οι δυο τους θοσκοί, σέ γειτονικές σπάνες.

Μά οι άμοιότητες τους σταματούσαν ως εδώ. Ένώ ο Τόμ ήταν γλυκομίλητος κι' εύγενικός, ο Τζώρτζ ήταν άντιπαθητικός και κακότροπος, έτσι που όλοι άποφεύγανε τη συντροφιά του.

Όπως ήταν φυσικό, η Τζόαν προτίμησε τον Τόμ. Άρραβωνίστηκαν λοιπόν κι' έπρόκειτο να παντρευτούν σε λίγους μήνες.

Μία μέρα όμως, ο Τζώρτζ έφτασε στο χωριό, λαχανιασμένος, κι' άνάγγειλε μία τρομερή είδησι: Καθώς κατέβαινε ο Τόμ μία άπκρημηνη πλαγιά, για να μαζέψι τα πρόβάτα του, είχε γλυστρήσει κι' είχε πέσει. Ένας βράχος έκεκάλυψε με το πέσιμό του, κατακάλυψε πάνω του και τού έλυωσε το κεφάλι! Ο Τζώρτζ είχε παρακαλούθσει όλη αυτή τη σκηνή, γιατί έβλεπε το κοπάδι του εκεί κοντά.

Ελάτιστα τον πιστέψανε. Οι πίο πολλοί ύποπτεβήκαν πως είχε πετάξει αυτός την πέτρα, για να σκοτώσει τον Τόμ, από άγρια ζήλια, έπειδή του πήρε τη Τζόαν. Μά πως να τό άποβεβουν, αφού δεν υπήρχε άλλος μάρτυρας απ' αυτόν τον ίδιο;

ώρα, μ' αυτή την παγωνιά; του έλεε ο Χένρυ Μίλς. Μείνε εδώ τη νύχτα. Έχομε μία άδειανη κάμαρα στο άπάνω πάτωμα.

Ο Τζώρτζ δέχτηκε με πολλή ευχαρίστησι. Δεν είχε καμιά διάθεσι ν' άντιμετώπιση το νυχτερινό κρύο, έπειτα απ' τη γλυκειά ζεστασιά του τζακιού...

Πάρε μαζί σου και τη λάμπα, πρόσθεσε ο Μίλς. Δεν υπάρχει άλλη στην άπάνω κρεβατοκάμαρα. Έμεις δε θα τη χρειαστούμε. Το τζάκι φωτίζει άρκετά, ώστε να δούμε να πλαγιάσουμε.

Ο Τζώρτζ πήρε στα χέρια του τη λάμπα,

Η ΚΛΟΥ-ΚΛΟΥΞ-ΚΛΑΝ ΟΡΓΙΑΖΕΙ

Πρέπει να περάσουν πολλά, πάρα πολλά χρόνια, για να ξεχάσουν οι κάτοικοι του Τάμπουρ της Βορείου Καρολίνας τη φοβερή έκεινη νύχτα της 27ης Οκτωβρίου 1956...

Λίγο μετά τις 11, σταμάτησαν έξω απ' το σπίτι κάποιον Κάλχουν μερικά αυτοκίνητα και κατέβηκαν απ' αυτά άρκετά μέλη της Κου-Κλουξ-Κλάν, με τις μακάβριες στολές και τις κουκούλες τους. Έστρωσαν μπροστά στην έξοδο της οπισπιτιού ένα σαυρό και τού βάλανε φωτιά. Ύστερα, άσπάνανε την πόρτα και εισβάλανε στο σπίτι.

Ο Κάλχουν ήταν ένας απ' τους εύπορότερους και πίο άξιοσέβαστους λευκούς πολίτες του Τάμπουρ. Είχε κάνει όμως το χειρότερο έγκλημα—κατά τη διεστραμμένη αντίληψι των μελών της Κου-Κλουξ-Κλάν: Είχε πάει στο σπίτι της με τ' αυτoκίνητό του για άραμπια παραδουλεύτρα του, της είχε συμπεριφερθί δηλαδή σαν νάταν άνθρωπος κι' αυτή...

Για τιμωρία του λοιπόν, οι νυχτερινοί έπιδρομείς τον γύσανε και τον μαστιγώσανε, μπροστά στη γυναίκα του και στην κόρη του. Για να τού μείνι δε πίο

άδέχαστο το μάθημα, τον τράβηξαν ύστερα ως το γειτονικό ποτάμι και τον ρίξανε μέσα...

Άν τολμούσε να επαναλάβι το «έγκλημα» του, θα έπιβάλλανε την ίδια τιμωρία στη γυναίκα του ή στην κόρη του.

Ύστερα, καθώς είχαν έξεγερθί τα άγρια ένστικτά τους, μαστίγωσαν μέσα στην ίδια νύχτα ένα γερο νέγρο, κάψανε τις πατούσες δυο άλλων και δέσανε άπάνθρωπα άλλους 17. Απ' όλους αυτούς, κανείς δεν είχε φταίξει σε τίποτα.

Τελευταίως, η «Εφ-Μπι-Αϊ» (Ομοσπονδιακή Άστυνομία) έπιασε περί τό 80 μέλη της άπαισίας όργανώσεως, που καταδικάσθηκαν σε βαρείες ποινές φυλάκισως και σε μεγάλα πρόστιμα. Ο τοπικός άρχηγός τους, που έχει τον τίτλο «Αυτοκρατορικός Μάγος της την Καρολίνα» και είναι ένας έμπορος όνοματι Τόμ Χάμιλτον, κλείστηκε στη φυλακή για 4 χρόνια, ενώ 15 άλλοι έχουν καταδικασθί σε 3 έτών φυλάκισι.

Όστόσο, παρ' όλη την καταδίωξί της από τις έπίσημες άρχές, η Κου-Κλουξ-Κλάν δε φαίνεται διατεθειμένη να παραιτηθί από τους σκοπούς της.



Ο πασίγνωστος στους παλιούς άναγνώστες μας Δρ. Κάμα ανέλαβε και πάλι να σας παρουσιάσι σε κάθε τεύχος μας ένα έβδομαδιαίο άρoσκόπιο, που θα σας βοηθήν να διοργανώσετε καλύτερα τη ζωή σας, έκμεταλλευόμενοι τις ευκαιρίες και άποφευγόντας τους κινδύνους που σας άπειλούν. Οι δημοσιευόμενες προβλέψεις ισχύουν για την χρονική περίοδο

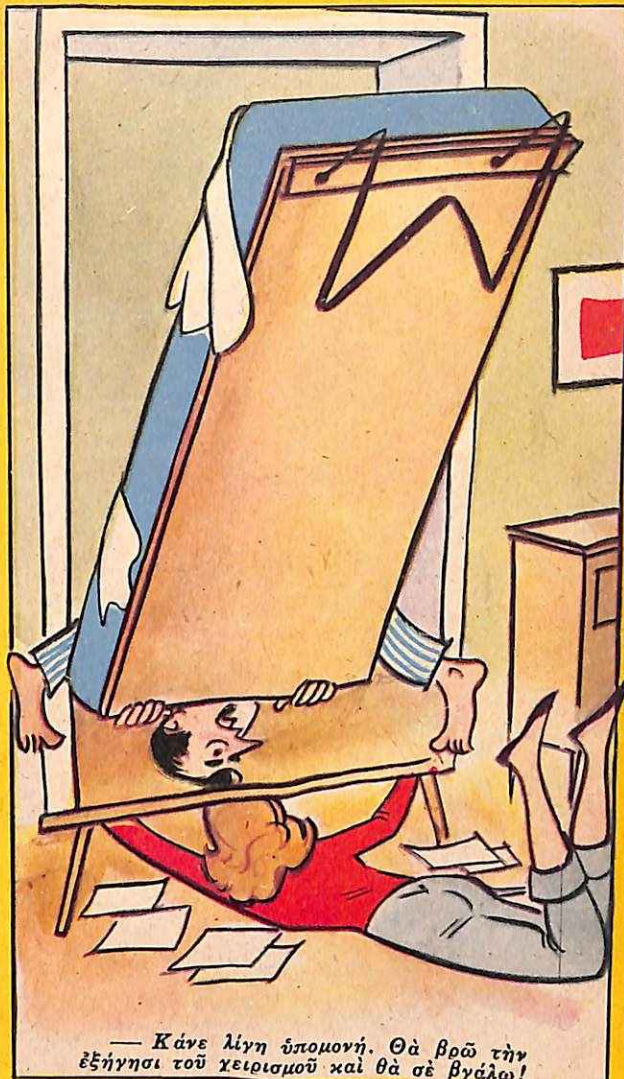
19 — 25 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1959

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ... ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ... ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

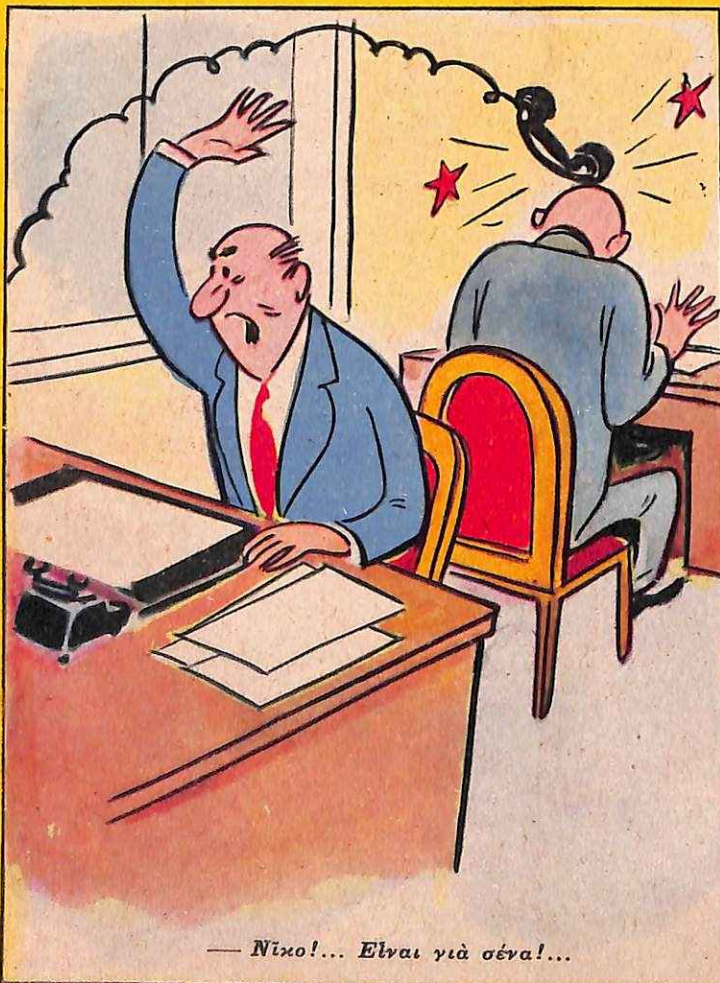
ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου - 20 'Απριλίου * Τη Δευτέρα 23 η πανσέληνος αύνει τη νευρική τάση και κινδυνεύετε να προκαλέσι δυσάρεστα έπεισόδια με τους συναδέλφους ή συνεργάτες. Προσέξτε τα λόγια σας.	* Θα μάθετε την Παρασκευή 20 έξαιρετικά ευχάριστα νέα ή θα συναντήσετε πρόσωπο που είχατε να ήθετε καιρό. * Η Κυριακή 22 θα είναι μονότονη. Έπωφεληθήτε για να ξεκουραστήτε.	* Προσέξτε πολύ τη φωτιά. Τα άκρα σας ίδίως άπειλούνται από έγκαύματα. * Η ύγεια σας άπαιτεί να κάνετε μία ήρεμη ζωή και ν' αυξήσετε τις ώρες του ύπνου.
ΤΑΥΡΟΣ: 21 'Απριλίου - 21 Μαΐου * Αναβάλετε για άργότερα κάθε επαγγελματικό σχέδιο, που θα σας έξθετε σε κίνδυνο. * Το Σάββατο 21 ευχάριστο περιστατικό θα άπαναφέρη την άσιτοδοξία και το κέφι σας.	* Οι φιλικές σχέσεις θα σας έξασφαλίσουν μία πολύ ευχάριστη Κυριακή 22. Τη Δευτέρα 23 άποφύγετε τις συζητήσεις, γιατί η νευρική σας θά τις μεταβάλι σε λογομαχία.	* Κακή λειτουργία του στομάχου θα σας καλάσι το κέφι. * Όπως όλοι οι γεννηθέντες υπό τον Ταύρο, αγαπάτε πολύ τα γλυκά. Πρέπει όμως να καταπολεμήσετε τη λαίμαργία σας.
ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου - 22 'Ιουνίου * Οι άστρικές έπιρροές δημιουργούν συνθήκες δυσμενείς στον επαγγελματικό τομέα. Έργαστήτε για να έξουδερώσετε τους κινδύνους και ν' άποφύγετε δυσάρεστες έκπληξεις.	* Σας παρακολουθούν και έλέγχουν κάθε σας κίνησι και ένέργεια. * Κάτι άπρόβλεπτο και άσυνήθες θα συνοδεύσι την πανσέληνο τη Δευτέρα 23. * Η Τετάρτη 25 έξαιρετικά ευχάριστη.	* Λαιμός και άμυγδαλές είναι κατά την περίοδο αυτή τα ευαίσθητα σημεία. * Αισθητή βελτίωσι στην κατάσταση έκείνων που ύποφέρουν από ρευματισμούς. * Αριθμός το 5.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 'Ιουνίου - 23 'Ιουλίου * Η έπιθυμία σας για άλλαγή αύνει, δεν πρέπει όμως να ένώσετε, πριν ζυγίσετε προσεκτικά τα ύπερ και τα κατά. Διατρέχετε τον κίνδυνο να μετανοήσετε για άπείρακτη ένέργεια.	* Η έπιθυμία σας για άλλαγή αύνει, δεν πρέπει όμως να ένώσετε, πριν ζυγίσετε προσεκτικά τα ύπερ και τα κατά. Διατρέχετε τον κίνδυνο να μετανοήσετε για άπείρακτη ένέργεια.	* Προσέξτε την τροφή σας, γιατί σας άπειλούν φλεγμονή των έντερων και πιθανώς κρίσις σκληροκοιλίτιδος. Θ' άποφύγετε έτσι μία έγχειρσι, για την όποια η περίοδος είναι άκατάλληλη.
ΛΕΩΝ: 24 'Ιουλίου - 23 Αύγουστου * Με την έπιμονή και την ύπομονή θα έπιτύχετε όλους τους σκοπούς σας. Με βιασύνη και νευρικότητα θα έπιτύχετε έντελως αντίθετα αποτελέσματα. * Ο χρόνος εργάζεται για σας.	* Το άπόγεμα της Κυριακής 22 θα περάσι ευχάριστα κοντά σε πρόσωπο, που είχατε να ήθετε από καιρό. * Άρρηγορία σε ραντεβού θα δυσχεράνησι άγατημένο πρόσωπο.	* Προσέξτε την ύγεια σας. Το άπαιτεί η καρδιά σας ή όποια δέ θα σας συγχωρήσι καμιά παρεκτροπή. Περίπατι ή και παραμονή στην έξοχή θα σας άφελούσαν πολύ.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αύγουστου - 23 Σεπτεμβρίου * Ο έρμής σας έμπνέει ιδέες, που θα σας έπιδρούν να δείξετε την πραγματική σας αξία. * Άπαιτείται να βάλετε τάξι στην επαγγελματική σας άλληλογραφία.	* Θα μάθετε κάτι πολύ ευχάριστο. * Το πνεύμα αντίλογισις που έπιδεικνύετε κινδυνεύει να καταστρέψι την Κυριακή 22, που θα μπορούσε να περάσι πολύ ευχάριστα.	* Το σηκώτι σας άπαιτεί ιδιαίτερη προσοχή και παρακολούθησι. Στην παρρηλική ένόχλησι συμβουλευθήτε το γιατρό σας. * Τυχρό σας πετράδι το ρουμπίνι. Αριθμός το 5.
ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου - 23 Οκτωβρίου * Άπροσδόκητο γεγονός θα σας φέρη σ' έπαφή με πρόσωπο, που σας ήταν άγνωστο μέχρι σήμερα και στο όποιο έχετε συμφέρον να κάνετε όσο το δυνατόν καλύτερη έντύπωσι.	* Η πανσέληνος δημιουργεί διάστασι άπόψεων και παρεξηγήσεις, που θα βλάψουν τις άισθηματικές σας σχέσεις. * Δεν πρέπει να πιστεύετε, χωρίς να τα έξακριώσετε, νέα που σας δίνουν.	* Πιθανόν να παρουσιάσθι άνεξήγητος πυρετός. Και ο γιατρός, που θα συμβουλευθήτε, δε θα βρη καμιά άνωμαλία. * Οι άδισείσεις άπειλούνται σε δυσμενείς άστρικές έπιρροές.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 Οκτωβρίου - 22 Νοεμβρίου * Ηλικιωμένο πρόσωπο θα σας δώσι πολύτιμες συμβουλές και πληροφορίες. * Θα περάσετε άλυσμένο το Σάββατο-Κυριακή μέσα σε ευχάριστο περιβάλλον. * Κρατήστε το μυτικό σας.	* Ηλικιωμένο πρόσωπο θα σας δώσι πολύτιμες συμβουλές και πληροφορίες. * Θα περάσετε άλυσμένο το Σάββατο-Κυριακή μέσα σε ευχάριστο περιβάλλον. * Κρατήστε το μυτικό σας.	* Ο όργανισμός σας έχει άνάγκη από μία κόυρα άποτοξινώσεως. Πρέπει να σταματήσουν οι ένοχλήσεις του στομάχου, που γίνονται όλο και πίο συχνές. * Τυχρό άριθμός το 9.
ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου - 22 Δεκεμβρίου * Θα λάβετε μία είδησι ή μία πληροφορία, που περιμένετε από καιρό. * Η έργασία σας άπαιτεί μεγαλύτερη προσοχή γιατί θα παρατηρήθι σημαντική αύξηση των εύθυνών σας.	* Θα περάσετε το Σάββατο 21 μία άξέχαστη βραδυά κοντά σε άγαπημένο έτερόφυλο πρόσωπο. * Έκείνοι που σχεδίαζουν να παντρευτούν θα ύποχρεωθούν να άναβάλουν το γάμο τους.	* Προσέξτε πολύ την τροφή σας την Κυριακή 22. Κακή ποιότης ή ύπερβολική ποσότης κινδυνεύουν να σας βλάψουν. * Προσέξτε τα νεύρα, που θα έπηρεάσι δυσμενώς η πανσέληνος.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου - 20 'Ιανουαρίου * Μείωσι της έργασίας, χωρίς αυτό να έπηρεάσι δυσμενώς τα οικονομικά. * Άπαιτείται πάντως μία λογική χρησιμοποίησι των χρημάτων σας και άποφυγή κάθε σπατάλης.	* Για τα άισθηματικά ζητήματα οι συνθήκες είναι πολύ πίο εύνοϊκές από την περασμένη βδομάδα. Οι παρεξηγήσεις διαλύονται και άνογει διάπλατα μπροστά σας ο δρόμος της εύτυχίας.	* Σας άπειλούν μικροατυχήματα, ιδίως μέσα στο σπίτι. Θα τα άποφύγετε με λίγη προσοχή, ιδίως κατά το χειρισμό κοφτερών άντικειμένων. * Το γκριζό είναι το χρώμα σας.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 'Ιανουαρίου - 19 Φεβρουαρίου * Η έπιθυμία άγατημένου προσώπου θα σας δώσι άφορμή για σκέψεις και ύποθεσι. Μη βιαστήτε όμως να βάλετε συμπεράσματα δεδομένου ότι άφείλονται σε δυσμενείς έπιρροές.	* Νέες έπιποκές παρουσιάζονται στις άισθηματικές σχέσεις. Όμολογήστε πως φταίτε κι' έσως για την κατάσταση που δημιουργήθηκε. * Πάρτε μία άπόφασι και ένεργήστε άναλόγως.	* Ελέγχετε και παρακολουθήτε συνεχώς την πίεσι σας. Προσέξτε επίσης πολύ κατά το βάδιμα γιατί κινδυνεύετε να γλυστήσετε. * Σημαντική βελτίωσις στο κυκλοφοριακό σύστημα.
ΙΧΘΥΣ: 20 Φεβρουαρίου - 21 Μαρτίου * Άνωμαλίες στην έργασία, που εύτυχώς δε θα προκαλέσουν παρά άπώλεια χρόνου και όχι χρημάτων. * Την πανσέληνο θα συνοδεύσι ένα περιστατικό άπροσδόκητο, μάλλον ευχάριστο.	* Νέες έπιποκές παρουσιάζονται στις άισθηματικές σχέσεις. Όμολογήστε πως φταίτε κι' έσως για την κατάσταση που δημιουργήθηκε. * Πάρτε μία άπόφασι και ένεργήστε άναλόγως.	* Προφυλάξτε τα αυτιά σας από το κρύο, γιατί τα άπειλει μία άδύνητη ώτις. Άποφύγετε να μείνετε έξω άφρά το βράδυ. * Τυχρό άριθμός το 7, χρώμα σας το γκριζό.



— Μὰ πῶς διάβολο, ἔσπασαν;



— Κάνε λίγη ὑπομονή. Θὰ βρῶ τὴν ἐξήγησι τοῦ χειρισμοῦ καὶ θὰ σὲ βγάλω!



— Νίκο!... Εἶναι γιὰ σένα!...



— Μά, κύριε Τάκη, πρώτη φορά μ' ἐπισκέπτεσθε καὶ φέρατε μαζί σας καὶ τὶς νηξάμες σας;